

Sue Grafton _ Esrarengiz'in 'E'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullanılamaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullanılamaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa

çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Sue Grafton _ Esrareniz'in 'E'si

Sue Grafton'ın Oğlak'taki polisileri:

Ateş'in 'A'sı

Baskın'ın 'B'si

Cinayet'in 'C'si

Delikanlı'nın 'D'si

Esrareniz'in 'E'si

Hazırlananlar.

Fırar'ın 'F'si

Gerilim'in 'G'si

OĞLAK POLİSİYE

Bu Kitap www.kitapsevenler.com web sitesi için

Görme Engelliler için Taranmış ve Düzenlenmiştir.

Esrareniz'in 'E'si

Sue Grafton

Çeviren:

Mehmet Harmancı

OĞLAK /POLİSİYE

Esrareniz'in 'E'si - "E" is for Evidence / Sue Grafton

© Sue Grafton, 1988 / Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1996

Bu yapının bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli

Kapak tasarımı:İşıl Döneray

Dizgi düzeni: GillSans 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Reyo Matbaası, Tel: 565 79 34

Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

Birinci baskı: Şubat 1997
ISBN 975 - 329 - 131 - 0

Geçmişteki ve gelecekteki
iki annem
Viv ve Lillian için

Kitabın yazarı, çok değerli yardımları için aşağıda adı verilenlere teşekkür eder: Steven Humphrey; Hetherington Şirketi'nin Genel Müdürü Jim Hetherington ve Müdürü Dorcas Lube; Institutional Services, Robert W. Baird Şirketi'nin Müdür Yardımcısı Bruce Boller, Fansler & Carlson Sigorta'dan Joyce Mackewich ve Kim Nelson; Dennis W. Leski; William Pasich; Robert Snowball; Santa Barbara Turizm Acentesi'nden Caroline Ware, Santa Barbara Bölgesi Seçmen Kayıt Bürosu'ndan Elisa Moran; Culinary Alliance ve Bartenders Local 498'den Kathleen Hotchkiss; Anne Reid; Frank ve Florence Clark; Los Angeles Bölgesi Adli Tıbbı'nda Kıdemli Uzman Dr. Lynn Herold; A-I Tri-Counties Araştırma'dan George Donner; Santa Barbara Polis Teşkilatı Araştırma Bölümü'nden detektif Robert J. Lowry; ve Santa Barbara Bölgesi Şerif Teşkilatı'ndan Temsilci Juan Tejada.

1

27 Aralık Pazartesi'ydi ve ben büromda oturmuş eşit miktarlarda asabiyet ve huzursuzluktan oluşmuş gayet kötü ruhsal durumumu düşünüyordum. Sinirliliğimin nedeni az önce bankadan gelen zarftı; hani o pencereleli olup içinden sarı bir kâğıdın görüldüğü zarflardan. İlk önce hesabımdan fazla para çeldiğimi sandım ama 20 Ocak Cuma tarihli makbuzu çıkarınca hesabıma beş bin dolar para yatırılmış olduğunu gördüm.

"Bu da ne demek oluyor?" diye söylendim kendi kendime.

Hesap numarası doğruydu, ama para benim değildi. Benim deneyimimde bankalar yeryüzünün insana en az yardımcı olan kurumlarıydı ve bir yanlış düzeltmek için elimdeki işi yarıda kesmek ise tahammül edemeyeceğim bir şeydi. Kâğıdı bir kenara atıp kaybettiğim dikkatimi yeniden toplamaya çalıştım. İncelemem istenen bir sigorta olayı hakkında ilk raporumu yazıyordum ve California Fidelity sigorta şirketinin sekreteri Darcy az önce telefon açıp Mac'ın dosyayı bir an önce masasında görmek istediğini bildirmişti. Ben kafamdan ona uygun bir yanıt vermiştim ama (kendimce) hayran olunacak bir irade örneği gösterip ağızımı açmamıştım.

Portatif Smith-Corona yazı makineme döndüm, sigorta raporu formunu yerleştirdim. Notlarıma bakarken usta parmaklarım yazmaya hazır bekliyorlardı. İşte orada takıldım kaldım. Aksi bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bilemiyordum. Banka makbuzuna bir daha baktım.

Sonra biraz ara vermemin, sanayi tipi hidrojen fırınları üreten Wood/Warren şirketinin durumu hakkında beni kaygılandıran şeyin ne olduğunu anlamamda yardımcı olacağını umarak bankanın numarasını çevirdim. Fabrikada 19 Aralık'ta bir yangın çıkmış ve bir depo yanmıştı.

"Müşteri Servisi, ben Bayan Brunswick. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Olacağınızı umarım. Az önce geçen Cuma hesabıma beş bin dolar yatırdığımı bildiren bir makbuzunuz geldi. Ben böyle bir şey yapmış değilim. Bunu düzeltmenin bir yolu var mı?"

"Adınızı ve hesap numaranızı verir misiniz, lütfen?"

"Kinsey Millhone." Hesap numaramı da ağır ağır söyleyerek yazdırdım.

Kadın beni beklemeye geçirip bilgisayarında müşteri hesaplarını açtı. Ben de bu arada bankanın "Good King Wenceslas" parçasını dinledim. Hoş, parçayı zaten hiç anlamış değildim. Stephen Yortusu da nedir ki?

Bayan Brunswick bana döndü. "Bayan Millhone, sorunun ne olduğunu anlamadım ama burada o numaraya nakit bir para yatırıldığı kayıtlı. Anlaşıldığı kadarıyla para hafta sonunda gece kasasına bırakılmış."

Şaşkınlıkla, "Sizde hâlâ o gece kasalarından mı var?" diye sordum.

"Kent merkezindeki büromuzda vardır."

"Eh, yine de bir yanlışlık olacak. Ben gece kasası denen şeyi görmüş bile değilim. Banka kapandıktan sonra bir işlem yapmak istersem yirmi dört saat geçerli kartımı kullanırım. Şimdi ne yapacağız?"

"Parayı yatırma makbuzunun bir kopyasını bulabilirim" dedi kuşkulu bir sesle.

"Bunu yapar mıydınız, lütfen? Çünkü ben geçen Cuma günü hiç para yatırmadım ve hele beş bin dolar yatırmış olmam asla mümkün değil. Belki biri makbuza yanlış bir numara yazmıştır. Kesin olan bir şey var, o da paranın bana ait olmadığı."

Kadın telefon numaramı alıp beni arayacağını söyledi. Düzeltme yapılanaya kadar sayısız telefon konuşmasıyla karşı karşıya olacağımı biliyordum. Ya biri o beş bin dolara karşılık keyifle bir çek yazıyorsa ne olacaktı?

Sonra kafamın daha iyi çalışıyor olmasını dileyerek yine işime döndüm. Aklımda bin türlü şey dolanıyordu. Wood/Warren yangını tazminat istemi dosyası elime dört gün önce, ayın 23'ü Perşembe günü gelmişti. O gün saat dörtte ev sahibim Henry Pitts'le bir veda içkisi içecek, sonra onu havaalanına götürüp uçağa bindirecektim. Henry tatili ailesiyle geçirmek üzere Michigan'a gidiyordu. Doksanlı yaşlarda, hâlâ capcanlı insanlar olan ailesi yanında seksen bir yaşındaki Henry bir çocuk gibi kalıyordu ve yola çıkacağı için bir çocuk kadar heyecanlıydı.

O öğleden sonra büromda kırtasiye işleriyle uğraşıyordum ve boş birkaç saatim vardı, ikinci kattaki odamın balkonuna çıkıp sağ tarafta on blok ötede State Caddesi'nin dibinde ancak görünen Büyük Okyanus'a baktım. California'da Santa Teresa'da yaşarım, Los Angeles'in doksan beş mil güneyinde yani. Kışın burası güneşi, ılık havası, macenta renkli begonvilleri, hafif rüzgârları, palmiye ağaçları ve martılarıyla çok esastır doğrusu.

İki gün sonraki Noel'in tek belirtisi ana caddeler boyunca asılmış süslerdir. Mağazalar müşterilerle tıklım tıklımdı ve Selamet Ordusu borucuları "Deck The Halls" parçasını çalıyorlardı. Ben de neşeli olmak için önümüzdeki iki gün için kendime bir strateji çizmeliydim.

Beni tanıyanlar size evli olmamaktan çok hoşlandığımı anlatacaklardır. İki kere boşanmış bir kadını, çocuğum ve yakın bir ailem yok. Özel detektifim. Genelde yaptığım işten mutluluk duyarım. Kimi zaman bir vaka üzerinde uzun saatler çalışır, yolculuklara çıkarım, kimi zaman da küçücük dairemde günlerce çıkmayıp kitap okurum. Ama bayram günleri geldiğinde sevilen kimselerin eksikliğinin gereksiz bir keder yaratmaması için biraz kurnazca davranmak zorunda kalırım. Şükran Günü kolay geçmişti. Günümü Henry ve onun birkaç arkadaşıyla geçirmiştim, arkadaşları yemek yapmışlar, şampanyalarını yudumlar kenarında gülüp çok eski günlerden hikâyeler anlatmışlardı ve ben de otuz iki yaşında değil de, onların yaşında olmayı istemişim. Henry şimdi kent dışına çıkıyordu ve mahallenin genelde yemek yediğim külüstür lokantasının sahibi Rosie de lokantayı 2 Ocak'a kadar kapatıyor, o süre içinde ne yapacağını kimselere söylemiyordu. Rosie Macar'dır, altmış altı yaşındadır, kısa boyludur, şişmandır ve çoğunlukla da çok kabadır. O yüzden öyle dokunaklı konuşmalarını özleyecek değildim. Rosie'nin dükkânını kapatması benim için yalnızca dünyada yalnız olduğumun ve kendime bakmanın bir yolunu bulmamın iyi olacağını rahatsız edici bir hatırlatmasıydı.

Her neyse, saatime bakınca eve gitmemin iyi olacağını düşündüm. Telesekreterimi açtım, ceketimle el çantamı aldım ve tam kapıyı kilitliyordum ki, yandaki sigorta şirketinden sekreter Darcy Pascoe başını uzattı. Bir zamanlar California Fidelity'de tam gün çalışır, yangın ve ölüm tazminat istemlerini araştırırdım. Şimdi aramızda daha az resmi bir ilişki vardı. Binalarında bana verdikleri (ve benim kiralamaya gücümün yetmeyeceği) büro karşılığında onlar için, zaman zaman soruşturmalar yaparım.

"Seni yakaladığıma çok sevindim" dedi Darcy. "Mac bunu sana vermeme söyledi."

Elime tutuşturduğu dosyaya baktım. İçindeki boş formüler bir yangın yeri araştırmamı yapmamın istendiğini belirtiyordu.

"Mac mı verdi?" Mac şirketin ikinci müdürüdür. Onun böyle sıradan kırtasiye işleriyle uğraşacağı aklıma bile gelmemiştir.

"Aslında Mac Andy'ye verdi, Andy de sana vermeme söyledi."

Dosyanın üstüne iliştilmiş bir kâğıtta üç gün öncesinin tarihi ve ACELE notu vardı. Darcy kâğıda baktığıma görünce birden pembeleşti.

"Masamın üstündeki bir yığının altında kalmış" dedi. "Yoksa daha çabuk verirdim." Darcy otuzuna yakın ve biraz uçarıdır. Masama döndüm, dosyayı üzerinde çalıştığım diğer dosyaların üstüne attım. Sabah ilk iş olarak ona bakacaktım. Darcy niyetimi tahmin ederek kapıda oyalanıyordu.

"Bugün bir göz atabilir miydin acaba? Oraya birini göndermek istediğini biliyorum, işe Jewel bakacaktı ama iki haftalık izin aldı, Mac da belki senin yapabileceğini söyledi."

"Olay nedir?"

"Colgate'de büyük bir depo. Haberlerde duymuşsundur."

Başımı salladım. "Ben Los Angeles'teydim."

"Dosyada gazete kesikleri de var. Birinin çok çabuk gelmesini istiyorlar sanırım."

Bu baskıya sinirlenmiştim, ama dosyayı açıp baktım. "Wood/Warren mi?"

"Şirketi tanıyor musun?"

"Wood'ları tanırım. En küçük kızlarıyla ortaokulda beraberdik. Aynı sınıftaydık."

Darcy sanki bir sorununu çözmüşüm gibi rahatladı. "Çok iyi. Mac'a bu öğleden sonra oraya gideceğini söylerim."

"Darcy, kes artık. Birini havaalanına götürmem gerek. Bana güven. En erken bir zaman için randevu alacağım."

"Pekâlâ, ben de işe senin baktığını bilmeleri için bir not gönderirim öyleyse. Benim telefonların başına dönmem gerek. Raporu hazırlayınca haber ver, ben gelir alırım."

"Olur." Darcy bana yeteri kadar baskı yaptığına karar vermiş olmalıydı ki, izin isteyip aceleyle gözden kayboldu.

O gidince ben de iş bitirmek için Wood/Warren'e telefon edip şirket başkanından ertesi sabah saat 9:00'a randevu aldım. Noel sabahına yani.

Bu arada saat dörde çeyrek vardı, dosyayı çantama sıkıştırdım, kapıyı kapayarak arka merdivenden VW'imi park ettiğim arka avluya indim. On dakika sonra evimdeydim.

□

Noel öncesi kutlamamızda Henry bana yeni Len Deighton romanını verdi, ben de ona kendi ördüğüm mavi moher yün atkıyı verdim. Onun mutfağında oturup evde yaptığı tarçınlı çöreklerden yerken geçen yıl armağan olarak verdiğim kristal kadehlerden şampanya içtik.

Henry biletini çıkartıp uçağın kalkış saatine bir daha bakarken yanakları heyecandan pembeleşmişti. "Sen de benimle gelseydin" dedi. Atkıyı boynuna sarmış, gözlerinin rengi daha da belirginleşmişti. Beyaz saçları yumuşacıktı ve bir yana taranmıştı, zayıf yüzü California güneşinden bronzlaşmıştı.

"Ben de gelmek isterdim ama biraz önce kiramı ödememi mümkün kılacak bir iş aldım" dedim. "Sen bol bol resim çakersin, döndüğünde birlikte bakarız."

"Noel günü tek başına olmayacaksın herhalde?"

"Henry, benim için kaygılanmayı bırak artık. Benim pek çok arkadaşım var." Günü herhalde tek başıma geçirecektim ama onun üzülmesini istemiyordum.

Henry parmağını kaldırdı. "Dur. Az daha unuttuyordum. Sana küçük bir armağanım daha var."

Mutfak tezgâhı üzerinde bir saksı yeşillik vardı. Onu alıp önüme bıraktı, yüzümdeki ifadeyi görünce de güldü. Bir tür ota benziyordu ve ayak kokuyordu.

"Hava otu" dedi. "Havayla yaşar. Su bile istemez."

Neredeyse parıltılı bir yeşil olan otun kıvrımlarına baktım. Uzaydan gelmiş bir hali vardı. "Güneş ışığı falan da istemez mi?" Aslında benim bitkilerle aram hiç iyi değildir ve yıllardır evime bir saksı almamışımdır.

"Hiçbir şey istemez. Sana arkadaşlık etmesi için. Masanın üstüne koy. Ortalığa biraz renk katar."

Küçük saksıyı kaldırıp bitkiyi her yanından incelerken insanın içine huzursuzluk veren o sahiplik kıvılcımını hissettim. Sandığımdan da kötü durumda olmalıyım, diye düşündüm.

Henry cebinden anahtarlarını çıkartıp bana uzattı. "Benim evime girmek gerekirse."

"Çok iyi. Postayı ve gazeteleri içeri alırım. Sen yokken yapılmasını istediğin bir şey var mı? Çimleri biçebilirim."

"Buna hiç gerek yok. Eğer "Büyük Şey" olduğu takdirde beni bulabileceğin numarayı yazdım. Aklıma başka bir şey gelmiyor." Büyük Şey dediği, hepimizin 1925'teki sonuncusundan bu yana beklediğimiz büyük depremde.

Henry saatine baktı. "Artık gitsek iyi olur. Bu günlerde havaalanı çok kalabalıktır." Uçağı yedide kalkacaktı ki, bu da yirmi dakikalık yolu yapmamız için bir buçuk saatimiz olması demekti. Ama tartışmanın bir anlamı yoktu. Eğer bekleyecekse bunu orada da, diğer yolcularla konuşarak mutluluk içinde yapabilirdi.

Ben ceketimi giyerken Henry evi dolaştı, pencereleri ve kapıları denetledi. Paltosunu ve valizini aldı, yola çıktık

Saat altıyı çeyrek geçe eve dönmüştüm ve boğazımdaki yumru hâlâ aşağı inmemişti. İnsanlara veda etmekten de, geride bırakılmaktan da nefret ederim. O sırada hava kararıyordu ve ortalık epey serinlemişti. Evim Henry'nin tek otomobillik eski garajıydı. Bir yanı beş metredir ve sağ tarafta mutfak olarak kullandığım küçük bir çıkıntı vardır. Küçük bir de banyom var. Mekân çok ustaca düzenlenmiş ve oturma odası, yemek odası ve kanape yatağına açtığımda da yatak odası izlenimini verir. Sahip olduğum üç beş parça eşya için bol bol yerim vardır.

Küçük krallığımyı seyretmek bana genelde bir tatmin duygusu verirse de, içimde hâlâ bir Noel sıkıntısı vardı ve ev iç kapayıcı ve sıkışık görünüyordu. Işıkları yaktım. Saksıyı masamın üstüne yerleştirdim. Her zamanki umutluluğumla telesekreterimi açtım, ama mesaj falan bulamadım. Sessizlik huzursuzluğumu artırıyordu. Radyoyu açtım. Bing Crosby gençliğindeki beyaz Noel'lerden söz ediyordu. Ben hiç beyaz Noel görmemiştım ama ne demek istediğini anladım. Radyoyu kapadım. Mutfak taburesine oturup yaşam belirtilerimi kontrol ettim. Açtım. Yalnız yaşamının iyi bir yanı da istediğiniz zaman yemek yiyebilmenizdir. O akşam yemek olarak beyaz ekmekle zeytinli pimento peynirinden bir sandviç yaptım. Aldığım zeytinli peynir çeşidinin üç buçuk yaşımdan beri aynı tatta olması beni rahatlatan bir şeydi. Ama o konu ben beş yaşındayken ölen ana-babamla ilgili olduğu için hemen orada bırakıverdim". Sandviçi dörde kestim, bir bardak şarap doldurdum ve yemeğimi koltuğuma taşıyıp Henry'nin Noel armağanı olarak verdiği kitabı açtım. Saate baktım sonra. Yediydi. Çok uzun iki hafta geçirecektim.

2

Ertesi gün 24 Aralık'tı. Üç mil koştum, duş yaptım, kahvaltı yaptım ve saat 8:45'te on mil ötedeki Colgate'e doğru yola çıktım. Kahvaltımı ederken dosyayı gözden geçirmiştim ve neden bu kadar acele edildiğini anlamış değildim. Gazete haberinde deponun yangında tümüyle yandığı belirtiliyordu ama devam eden araştırma bir yana kundaklama ya da yangının kasıtlı çıkarıldığı gösteren herhangi bir şey yoktu. İtfaiye müdürlüğünün raporunu da iki kere okumuştum. Her şey sıradan bir yangını gösteriyordu. Yangın nedeninin elektrik kontağı olduğu anlaşılıyordu. Kontak aynı zamanda yangın söndürme sisteminde de kısa devre yapmıştı. İki katlı binada depolanmış malzeme çoğunlukla kâğıt olduğundan sabahın ikisinde başlayan yangın çok çabuk yayılmıştı. Olay yerine gelen itfaiye müfettişine göre ortada benzin ya da başka tutuşucu madde olduğunu gösteren bir şey ya da itfaiyenin çalışmasını güçleştirecek engeller de yoktu. Yangını kolaylaştırmak için kapıların ya da pencerelerin açık bırakıldığını gösteren herhangi bir ize de rastlanılmamıştı. Peki, ne vardı o halde? Belki de ben önemli bir bilgi parçasını atlıyordum ama görebildiğim kadarıyla bu haklı bir talepti. Wood/Warren'de biri California Fidelity'ye hızlı bir anlaşma yapması için baskı yapıyor olabilirdi ki, bu da Andy'nin paniğini açıklardı. Andy doğası gereği tırnak kemiren, kaygılı, hep onay bekleyen, azarlanmaktan korkan, evlilik sorunları olan bir insandı duyduğum kadarıyla. Vakaya sızmış olan o telaşın kaynağı da o olmalıydı. Belki Mac de ona baskı yapıyordu.

Colgate, Santa Teresa'ya çok yakındır ve orta sınıf için uygun fiyatlı konutlara sahiptir. Santa Teresa'da yeni inşaatlar Mimarlık Dairesi'nin denetiminde Colgate'te inşaatlar herhangi bir plana tabi olmadan sürüp gitmektedir. Yiyecekçi dükkanlarının, hırdavatçıların, güzellik salonlarının ve mobilyacıların sıralandığı bir ana caddesi vardır. Bu ana caddeden ayrılan yollarda da bir ağaç gövdesindeki tek merkezli daireler gibi evler giderek artarak yer alır. Kasabanın eteklerinde bir zamanlar her yanı kaplayan narenciye bahçelerinden kalan bir iki tanesi bulunur.

Wood/Warren sonunda eski bir açık hava sinemasının bulunduğu bir yan sokaktaydı. Komşu fabrikaların bahçelerinin çimleri titizlikle biçilmiş, taflanlar kusursuz dört köşeler halinde kesilmişlerdi. Önde bir park yeri bulup park ettim. Yarı yarıya kagir ve taştan yapılmış bina bir buçuk katlıydı. Deponun adresi iki blok ötedeydi. Lance Wood ile konuştuktan sonra yangın yerini inceleyecektim. Resepsiyon bölmesi küçük ve sadeydi, bir masa, bir kitap dolabı ve FIFA 5000 Hidrojen Vakum Fırını'nın büyük boy bir fotoğrafı dekoru tamamlıyordu. Fırın paslanmaz çelikten tezgâhı ve gömme mikrodalgasıyla iri bir mutfak parçasına benzemekteydi. Bir kenarda çerçeveli bilgiye göre FIFA

5000 seramiği metal kaplama ya da seramik-metal kalıplar üretmek için beş bin kübik inçlik sabit ısı sağlamaktaydı.

Arkamda sekreter elinde taze bir fincan kahve ve yumurtalı sosis kokan köpükten bir kap olduğu halde masasına dönmekteydi. Masanın üstündeki plastik levhada adının Heather olduğu yazılıydı. Kız yirmi-yirmi beş yaşlarındaydı ve henüz kolesterol ve yağın tehlikelerini duymamış gibi görünüyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Gülümseyince dişlerindeki teller ortaya çıkmıştı. Yüzü bir gece önceki başarısız sivilce tedavisinden sonra hâlâ kırmızıydı.

"Saat dokuzda Lance Wood ile randevum var. California Fidelity Sigorta şirketinden geliyorum." Kızın yüzü solar gibi oldu. "Kundaklama araştırmacısı mısınız?"

"Eh, yangın tazminatı talebi için geldim." Kız "yangın" ve "kundaklama" terimlerinin birbirinin yerine geçeceklerini sanmış olmalıydı.

"Bay Wood henüz gelmedi ama her an gelebilir. Bir kahve alır mıydınız?"

Başımı salladım. Odadaki tek iskemleyle oturup 1450 derecede metalizasyon için özel tasarlanmış bir çan biçimli hidrojen fırını broşürü alıp bakmaya başladım.

Solumdaki bir kapıdan büro personelinin asık yüzlerle çalıştıklarını görüyordum. Aralarında o iş arkadaşlığını göremedim, ama belki de hidrojen fırını üretimi California Fidelity'de alıştığım o şakalaşmayı yaratamıyordu. Masaların ikisinde oturan yoktu, üstleri bomboştu.

Noel için bir süsleme girişimi yapılmıştı. Tam karşımda üzerinden renkli süsler sarkan iskelet gibi bir yapay ağaç vardı. Ağaca herhangi bir ışık aşılmadığından cansız bir hali vardı ve alüminyum gövdeye açılan deliklere sokulmuş portatif dalların tekdüzeliğini vurguluyordu. Genel havası insanın keyfini kaçınıyordu. Bana verilen bilgiye göre Wood/Warren yılda on beş milyon dolar kâr ediyordu. Doğrusu canlı bir çam ağacına neden para vermediklerini merak ettim.

Heather bana çekingen bir tavırla bakıp gülümseyerek yemeğe başladı. Arkasında yaldızlı süslerle çevrelenmiş bir ilan tahtası üzerine aile ve personelin fotoğrafları iğnelenmişti. Kırtasiyeciden alınmış gümüş renkli harflerle M-U-T-L-U N-O-E-L-L-E-R yazılmıştı.

İlan tahtasını göstererek, "Şuna bakmamda bir sakınca var mı?" diye sordum.

Kızın ağzı o sırada kahvaltılık çöreğiyle doluydu, ama elini ağızına götürerek onayını belirtebildi.

Fotoğraflardan çoğu şirket çalışanlarıydı ki, bazılarını az önce görmüştüm. Birinde sarı saçları daha kısa, yüzü henüz çocuksu Heather vardı. Wood/Warren onu liseden mezun olur olmaz işe almış olmalıydı. Bir başka fotoğrafta şirket tulumları içinde dört kişi kapı önünde duruyorlardı. Resimlerden bazılarında katı pozlar verilmişse de, genelde halen göremediğim bir iyiniyet havası vardı. Şirketin kurucusu Linden "Woody" Wood iki yıl önce öldüğünde şirketin neşesinin bir kısmının onunla beraber gidip gitmediğini merak ettim.

Woodlar, evlerinde çekilmiş benzeyen bir fotoğrafta yer almışlardı. Bayan Wood Fransız Provence stili bir koltukta oturuyordu. Linden ayaktaydı, elini karısının omzuna dayamıştı. Beş yetişkin çocuk anababalarının çevresine sıralanmışlardı. Lance'i hiç görmüş değildim ama Ash'la ortaokulda birlikte okumuştuk. Bir yaş büyük olan Olive kısa bir süre Santa Teresa lisesine gitmiş ama son yılında yatılı bir okula gönderilmişti. O konuda küçük bir skandal vardı ama doğrusu fazla bir şey hatırlamıyordum. Beş çocuğun en büyüğü şimdi kırkına yaklaşmış olması gereken Ebony'ydü. Onun da zengin, bir adamla evlenip Fransa'da yaşamakta olduğunu duymuştum. En küçükleri olan Bass henüz otuzuna gelmemişti, sorumsuz bir insan, başarısız bir aktör ve yeteneksiz bir müzisyen olup son duyduğumda New York'ta yaşıyordu. Caz piyanisti olan eski kocam Daniel'in aracılığıyla sekiz yıl önce tanışmıştım onunla. Bass ailenin kara koyunuydu. Lance hakkında ise hiçbir şey bilmiyordum. Altmış altı dakika sonra karşısında otururken bir iki şey öğrenmeye başlamıştım. Lance saat 9:30'da gelmişti. Sekreter benim kim olduğumu söylemişti. Lance kendini tanıştırmış, el sıkışmıştık. Bir telefon konuşması yapacağını ve hemen beni alacağını söylemişti. Ben de, "Peki" dedim ve kendisini saat 10:06'ya kadar bir daha görmedim. O arada paltosunu, ceketini çıkartmış, gömleğinin üst düğmesini açıp kravatını gevşetmişti. Ayakları masanın üstündeydi ve flüoresan ışıklar altında yüzünün yağlı bir görünüşü vardı. Kırkına yaklaşıyor olmalıydı ama hiç de iyi yaşlanıyor denemezdi. Öfke ve tatminsizlik ağzının kenarında çizgiler oluşturmuş, kahverengi gözlerinin parlaltısını alıp götürmüştü. Geriye Kader'in ağırlığını taşıdığı izlenimini veren bir adam kalmıştı. Açık kumral saçları tepede seyrelmiş ve geriye taranmıştı. Telefon konuşması işinin palavra olduğunu tahmin ettim. Bana insanları bekleterek kendi önemliliğini şişirmeye çalışan bir insan gibi gelmişti. Gülümsemesinde kendi kendinden tatmin vardı ve yaydığı enerji gerilimle yüklüydü.

"Beklediğim için özür dilerim" dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Döner koltuğunda arkaya yaslanmıştı, baldırları ortaya çıkmıştı.

"Kısa bir süre önce geçirdiğiniz bir yangın olayı için başvurmuşsunuz."

"Evet, umarım o konuda bir güçlük çıkarmazsınız. İnanın bana, hakkım olmayan bir şeyi istiyor değilim."

"Sahtekârlık alarmı"na geçtiğim gerçeğini saklamayı umarak bir ses çıkardım. Karşılaştığım her sigorta dolandırıcısı söze böyle başlardı. Ses kayıt cihazımı çıkartıp masanın üstüne koydum, düğmesine bastım. "Şirket politikası bu konuşmanın kaydedilmesini gerektiriyor" dedim.

"Peki."

Bundan sonra kaydedilmesi için adımları, California Fidelity'de çalıştığımı, Lance Wood'la Wood/Warren'nin yönetici müdürü kimliği ile konuştuğumu ve konuyu anlattım.

"Bay Wood bu konuşmanın banda alındığını biliyor musunuz?" dedim yine kayda geçmesi için.

"Evet."

"Konuşacağımız konunun banda alınmasına izin veriyor musunuz?"

"Evet, evet" diyerek 'haydi bu işi bitirelim artık' dercesine elini salladı.

Dosyaya baktım. "Bu yılın on dokuz aralığında Fairweather caddesi 606 numaradaki Wood/Warren deposundaki yangının çıkışını anlatabilir misiniz?"

Adam yerinde huzursuzlukla kıpırdandı. "Aslında ben kent dışındaydım, ama bana söylediklerine göre..." Dahili telefon çalınca almacı kaldırıp havlar gibi, "Evet?" dedi.

Bir duraklama oldu. "Bağla bakalım" dedi. Bana baktı. "Hayır, bir dakika. İçerden konuşurum."

Telefonu kapattı, aksi bir sesle özür dileyerek odadan çıktı. Ses alma cihazını kapatarak aklımdan onun hakkında edindiğim kısa izlenimi geçirdim. Göbekleniyordu ve gabardin pantolonu çirkin bir biçimde daralmıştı, gömleği sırtına yapışmıştı. Ter kokuyordu -sıkı bir çalışmadan doğan o temiz hayvani koku değil de, gerginliğin o itici pis kokusu ama. Yüzü solgundu ve sağlıksız bir görünüşü vardı.

On beş dakika bekledikten sonra ayaklarımın ucuna basarak kapıya yürüdüm. Kabul odası boştu.

Lance Wood'dan eser yoktu. Heather'den de. Binanın arkasına doğru yürüyen ve Ebony'ye benzettiğim birini gördüm ama emin olamadım. Bir kadın başını kaldırıp bana baktı. Masasındaki tabelada adının Ava Daugherty olduğunu yazıyordu. Ufak tefek bir yüz ve cerrahi bir müdahale geçirmişe benzeyen bir burun. Kadın kırklı yaşlarının sonundaydı. Saçları siyah ve kısa kesilmişti ve bir saç spreyi sıkılmış gibi parlıyordu. Bir şeye canı sıkılmış gibiydi -belki de parlak kırmızı takma tırnaklarından birini az önce kırdığı için.

"Lance Wood ile konuşuyordum ama ortalıktan kayboldu" dedim. "Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Fabrikadan gitti." Kırk tırnağına sanki tükürüğü bir yapışkan görevi görebilirmiş gibi baktı.

"Gitti mi?"

"Gitti dedim ya."

"Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Bay Wood yapacaklarını bana danışmaz. Eğer adınızı bırakırsanız sizi arayacaktır."

Bir ses duyuldu. "Bir aksilik mi var?"

İkimiz de başımızı kaldırdıkca arkamdaki kapıda kara saçlı bir adamın durduğunu gördük. Ava Daugherty'nin tavrındaki düşmanlık biraz azaldı. Bana, "Şirketimizin müdür yardımcısı" dedi. Sonra adama döndü. "Lance'le görüşüyormuş, ama Lance çıkıp gitti."

Adam elini uzattı. "Terry Kohler. Lance Wood'un eniştesiyim."

"California Fidelity'den Kinsey Millhone." Elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum." Eli sıcaktı. Siyah bir bıyığı ve zekâ fişkiran iri, kara gözleri vardı. Kırk, kırk beş yaşlarında olmalıydı. Hangi kızla evli olduğunu merak ettim.

"Sorun nedir? Ben yardımcı olabilir miyim?"

Ona kısaca orada ne işim olduğunu ve Lance Wood'un bir açıklama yapmadan beni öyle yüzüstü bıraktığını anlattım.

"Size depoyu göstereyim" dedi. "Hiç olmazsa yangın yerini, incelemiş olursunuz."

"Memnun olurum. Burada ihtiyacım olan bilgiyi vermeye yetkili bir başkası var mı?"

Terry Kohler ile Ava Daugherty anlamını çözemediğim bir bakışla birbirlerine baktılar.

"Lance'i bekleseniz daha iyi olur. Siz bir dakika durun, ben nereye gittiğini öğreneyim." Dış büroya doğru yürüdü.

Ava ile konuşmaktan kaçındık. O masasının sağ üst çekmecesini açtı, bana özellikle bakmayarak tırnağının ucuna bir damla yapıştırıcı sıktı. Sonra kaşlarını çattı. Tutkala yapışkan uzun bir saç telini çıkarmaya çalıştı.

Ben arkamdaki bir konuşmaya kulak verdim. Üç mühendis aralarında bir sorunu tartışıyorlardı. Biri, "Belki hesap yanlışı vardır ama sanmıyorum" dedi.

"Sorun ortaya çıktığında... bu bana pek çok kere olmuştur... Ana batarya için titreşim gücü ne olmalı?"

"Bu titreşim frekansına bağlıdır."

"On hertz kadar."

"Çüş."

"İletkenlerden geçen akımın modülasyonunu sağlayan herhangi bir şey..."

Onlara kulaklarımı kapattım yine. Dünyanın sonunu bile planlıyor olabilirlerdi.

Terry Kohler on dakika sonra görüldü. Belli bir şaşkınlıkla başını sallıyordu.

"Buralarda neler döndüğünü anlayamadım" dedi. "Acil bir durum için gitmiş Lance, Heather de yerine dönmedi." Bir tomar anahtar gösterdi. "Ben sizi depoya götürüyüm. Heather gelirse bunların bende olduğunu söyle."

"Fotoğraf makinemi alayım" dedim. "Çantamın içinde."

O beni beklerken Lance Wood'un odasına döndüm, fotoğraf makinesini alıp para cüzdanımı cebime indirdim, çantamı olduğu yerde bıraktım. . .

Adamla dış bürodan geçtik. Biz geçerken kimse başını kaldırmamıştı ama meraklı bakışlar da, gözleri oynar gibi olan o portreler gibi bizi izliyordular.

Montaj binanın arkasında duvarları oluklu plakalardan ve zemini betondan oluşan bir alanda yapılıyordu.

Bir an durakladık, Terry beni John Salkowitz adında biriyle tanıştırdı. "John kimya mühendisidir ve danışmandır. Altmış altıdan beri burada çalışır. Yüksek ısıyla ilgili bir sorunuz varsa ona sorabilirsiniz." Terry arka kapıya doğru devam edince ardından yürüdüm.

Sağ tarafta mal nakli için kaldırılabilen çelik bir kapı vardı. Arka sokağa çıktık.

"Wood kızkardeşlerden hangisiyle evlisiniz?" diye sordum. "Ben Ash'la aynı okuldaydım."

"Olive" dedi. "Adınız neydi sizin?"

Adımı söyledim, kısa yol boyunca havadan sudan söz ettik ve deponun kararmış iskeleti görününce sustuk.

3

Yangın yerini incelemem üç saatimi aldı. Yangının ardında bıraktığı yıkıntıdan sonra komik görünse de, Terry deponun kapısını anahtarıyla açtı. Binanın dışı ayakta kalmıştı ama ikinci kat çökmüş, içersi hemen hemen aşılmaz kara bir moloz yığınına dönüşmüştü. Birinci kat camlan sıcaktan patlamıştı. Madeni borular açığa çıkmış, duvarların ağırlığıyla eğrilip bükülmüşlerdi. Kalan birkaç parça nesne de renklerini ve ayrıntılarını kaybetmişler, soyut biçimler almışlardı.

Orada bir süre kalacağım belli olunca Terry özür dileyip fabrikaya döndü. Wood/Warren Noel nedeniyle o gün erken kapanacaktı. Terry işim erken biterse bir Noel içkisi içmeye gelebileceğimi söyledi. Ben not defterimi, kalemlerimi çıkarmış, kafamdan işe nasıl başlayacağımı planlıyordum. Kendisine teşekkür ettim ve gidişini pek fark etmedim.

Binanın çevresini dolaştım, yangının en çok tahrip ettiği yerleri saptadım, birinci kat pencerelerinde dışardan zorlanma izleri aradım. Bir kundaklama belirtisi olmadığı için kurtarma ekibinin ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. California Fidelity'nin bir ertelemeye ısrar edebileceğini sanmıyordum. Pazartesi günü yangının gizli bir nedeni olmadığından emin olmak için Lance Wood'un mali durumu konusunda bir araştırma yapacaktım. Ancak itfaiye müdürü raporunda kundaklama olasılığını safdışı bıraktığından bu yalnızca bir formaliteydi. Olay yerini ancak bir kere araştırmak fırsatı çıkacağını tahmin ettiğim için iki rulo film harcamayarak her şeyin resmini çektim. Görebildiğim kadarıyla yangın' kuzeye bakan duvarın bir yerinde çıkmıştı ki, bu da elektrik kontağı kuramıyla uyumluydu. Elektrik tesisatını binanın özgün planlarından kontrol edecektim, ancak itfaiye bunu yapmış olmalıydı. Yanık tahta yüzeylerinde "fimsahlama" olarak anılan tipik izler vardı ve bunlar binanın bu bölümündeydiler. Sıcak gazlar yükseldiği için yangın genelde yukarı doğru çıkardı ve bu yüzden alevlerin yolunu izlemek mümkündü. Alevler bir engele rastlayana kadar yükselirler, sonra bir süre yatay ilerleyerek başka dikey çıkışlar ararlardı.

Deponun içi büyük ölçüde küle dönüşmüştü. Yük taşıyan duvarlar kömürleşmişti. Bu moloz yığını arasında yürüyerek ayrıntılı bir kroki çizdim, yanma derecesini, genel görünümü ve yanık eşyaların ne ölçüde karbonlaştıklarını not aldım. Karşılaştığım her yüzey aşırı sıcaklığın kara ve külümsü rengine boyanmıştı. Koku da aşındı: kavrulmuş tahta, ıslanmış izolasyon maddelerinin nemli kokusu, sıradan maddelerin elementlerine dönüşmelerinden çıkan kimyasal koku. Bir koku daha vardı, onu da not ettim ama ne olduğunu çıkaramadım. Herhalde orada depo edilen malzemeye ilişkin bir

şeydi. Bir gün önce Lance Wood'a telefon ettiğimde envanter belgelerinin bir kopyasını istemiştim. Onları araştırıp kokunun kökenini saptamaya çalışacaktım. Onunla konuşma fırsatı bulmadan yangın yerini incelemeye pek hevesli değildim aslında, ama şimdi ortadan kaybolduğuna göre başka seçeneğim kalmamıştı. Belki de Noel partisi için büroya dönerdi ve o zaman kendisinden Pazartesi sabahı için bir randevu alabilirdim.

Saat ikide not defterimi çantama koydum, blucinimin paçalarını elimle süpürdüm. Tenis ayakkabılarım külden bembeyazdı ve yüzümün de lekелendiğinden emindim. Yine de, yaptığım işten memnundum. Wood/Warren birkaç inşaat şirketinden fiyat alacak ve bunlar benim sigorta parasının ödenmesine dair tavsiyemle birlikte California Fidelity'ye sunulacaktı. Tahmini olarak beş yüz bin dolarlık bir işti, ayrıca yanan malların değeri de buna eklenecekti.

Noel partisi başlamıştı. Eğlence içerdeki bürodaydı ve bir çizim masası üzerine bir punç kâsesi yerleştirilmişti. Masaların üzerleri temizlenmiş, soğuk et, peynir, meyveli pastalar ve ev işi çöreklerle doldurulmuştu. Şirket personeli altmışa yakın olduğu için gürültü epey fazlaydı ve şampanyalı punç azaldıkça genel hava canlanmaktaydı. Dahili hoparlör sisteminden Noel ilahilerinin Reggae türü yayılıyordu.

Lance Wood'u göremedim ama Heather odanın öteki uçundaydı. Terry Kohler beni görünce yanıma geldi. Kulağıma eğildi.

"Burası denetimden çıkmadan çantanı alalım" dedi. Başımı salladım, ardından Lance'in odasına yürüdüm. Oda kapısı açıktı ve masası bar olarak kullanılıyordu, içki şişeleri, buz kabı ve plastik kadehler sıra sıra diziliydi, insanlar hem içkilerini içiyorlar, hem de patronun rahat mobilyalarından yararlanıyorlardı. Çantam bir dosya dolabıyla teknik elkitaplarıyla dolu bir kitaplık arasındaki dar aralığa sıkıştırılmıştı. Not defterimle fotoğraf makinemi koydum, çantayı omzuma astım. Terry bana bir kadeh punç getirmeyi teklif etti, bir anlık duraksamadan sonra kabul ettim. Neden olmasındı? İlk niyetim uygun bir fırsatta çekip gitmekti. Böyle grupların olduğu yerlerde pek başarılı değilimdir. Burada ise bir tek tanıdığım yoktu. Beni burada tutan şey başka gidecek bir yerim olmamasıydı. Bayram kutlamaları bu kadarla kalacağı için bari keyfini çıkarsaydım, İçkiyi aldım, biraz peynir ve krıkkarak, bir iki çörek yedim, yakınımda olan herkese gülümsedim. Partinin iyice gürültülü olmaya başladığı saat üçte izin isteyip kapıya yöneldim. Tam kaldırırma varmışım ki, arkamdan birinin adımla seslendiğini duyup döndüm. Heather elinde Wood/Warren armalı bir zarfla arkamdan geliyordu.

"Sizi yakaladığıma sevindim" dedi. "Bay Wood gitmeden önce size bunu verecekti sanırım. Ani olarak çağırılmıştı. Bu benim masamın üzerindeydi."

"Teşekkür ederim." Zarfın kapağını açıp baktım: Envanter listeleri. Adamın ortadan kaybolması sırasında bunu hatırlamasına şaşırılmışım. "Pazartesi telefon edip bir randevu alırım."

"Bugün için kusura bakmayın. Mutlu Noeller!" Kız elini sallayıp eğlenceye döndü. Aralık kapıdan gürültü ve sigara dumanı yayılıyordu. Ava Daugherty bize bakıyordu, gözleri merakla Heather'ın bana verdiği ve çantama sokmak üzere olduğum zarfa çevrilmişti. Otomobilime binip kente döndüm.

Büroma giderken California Fidelity'nin karanlık camlı kapısının önünden geçtim. Diğer pek çok işyeri gibi CF de Noel için erkenden kapanmıştı. Kapımı açtım, dosyayı masamın üzerine bırakıp telesekreterde mesajlarımı kontrol ettim. Elimdeki bilgilerin doğrulanmasını almak için itfaiye şefini aradım ama o da gitmişti. Numaramı bırakınca, adamın herhalde Pazartesi'den önce dönmeyeceğini söylediler.

Saat dörtte evimdeydim ve bütün hafta sonunu da orada geçirdim.

Noel gününü yalnız geçirdim ama mutsuz değildim.

Ertesi günü Pazar'dı. Evimi temizledim, alışverişe çıktım, çay içip kitap okudum.

27 Aralık Pazartesi büroma dönerek yangın yeri araştırmamı anlaşılır bir rapor haline sokmaya çalıştım.

Telefon çaldı. Bankadaki Bayan Brunswick olacağını umdum. Bana beş bin dolarlık olayın çözümlendiğini söylemek istiyordu herhalde. "Millhone Detektiflik Bürosu."

"Selam, Kinsey. Ben Darcy. O dosyayı ne zaman alabilirim?"

"Darcy, saat daha onu çeyrek geçiyor. Daha bitmedi, tamam mı?"

"Öyle aksilenmene gerek yok" dedi. "Mac'a raporun henüz hazır olmayacağını söyledim ama yine de önce dosyayı incelemek istediğini söyledi."

"Dosyayı neden önce inceleyecek ki?"

"Bilmiyorum, Kinsey. Nereden bileyim? Masamda öyle bir not buldum diye aradım seni."

"Öyle demek.. Peki, gel de al öyleyse."

Sezgi ve huysuzluk iyi bir karışım değildir. Kafamı kurcalayan tutarsızlık her neyse, Darcy ensemble dibinde solurken bir şey yapmam mümkün değildi. O sabah ilk iş olarak Sigorta Sahtekârlık Önleme Birimi'nin bir formunu doldurup Lance Wood için bir bilgisayar araştırması istemiştım. Belki de geçmişte bir yangın tazminatı istemiyle karşılaşmıştım ve beni rahatsız eden buydu. Bilgisayar raporu on gün sonra gelirdi ama hiç olmazsa ben de gerekeni yapmış olurdum.

Darcy dosyayı almaya gelince başımı kaldırmadan, "Gelirken fotoğrafçıya filmi bıraktım" dedim. "Öğleye kadar basacaklar. Henüz Lance Wood ya da itfaiye şefiyle konuşamadım."

"Mac'a söylerim." Sesi buz gibiydi.

Aman ukala, diye düşündüm. Zaten pek arkadaş sayılmazdık.

Doldurduğum formda belirsiz sezgilerimi kaydedecek bir bölüm olmadığından raporumu tümüyle tarafsız yazmıştım. Bitirince makineden çıkardım, imzaladım, tarih atıp bir kenara bıraktım. Resimleri almak için daha yarım saatim olduğundan deponun krokisini de temize çekip rapora iliştiirdim.

Telefon çaldı, Bu kere arayan Andy idi. "Birkaç dakikalığına Mac'ın bürosuna gelebilir misin?" dedi.

Öfkemi yutkunarak geçirmeye çalıştım. Şirketin tazminat müdürünü kızdırmamak gerekirdi. "Olur, ama resimler bir saate kadar hazır olacak" dedim.

"Onu biliyoruz. Sen elindekileri getir."

Telefonu kapattım, raporla krokiyi aldım, kapımı arkamdan, kilitleyip komşu odaya gittim. Bu

"biliyoruz" da ne oluyor, diye düşünüyordum.

Mac'ın odasına girdiğim anda bir aksilik olduğunu anladım. Maclin Voorhies'i California Fidelity için çalışmaya başladığım on yıl öncesinden tanırım. Şimdi altmış yaşlarında, zayıf ve aksi yüzlü bir adamdır. Başının çevresinde seyrek kır saçları, iri ve düşük memeli kocaman kulakları, iri bir burnu, beyaz kaşları altında küçük kara gözleri vardır. Bedeni de gariptin Uzun bacaklar, kısa bir gövde, dar omuzlar, ceketinin yenlerinden taşan uzun kollar. Akıllıdır, yeteneklidir, iltifatta cimridir, nükteci değildir, katoliktir ve otuz beş yıllık bir evliliği ile sekiz çocuğu vardır. Onu puro içerken hiç görmedim, purosunu hep çiğner ve sonuçta tütün lekeleri dişlerini eski tuvalet küvetleri rengine çevirmiştir.

Ben durumu onun her zamankinden pek de nursuz olmayan ifadesinden değil de, solunda duran Andy'den anlamaya çalışıyordum. Andy ile pek geçindiğimiz söylenemez. Kırk iki yaşında olmasına karşın hâlâ çanak yalayıcıdır ve olayları hep kendinin iyi görüneceği hale sokmaya çalışır. Adamın ,her şeyi beni rahatsız ediyordu. Bazı insanlar beni böyle etkiler. Şimdi de hem huzursuzdu, hem de gözgöze gelmemeye çalışarak kendinden emin görünüyordu.

Mac dosyayı karıştırıyordu. Sabırsızlıkla Andy'ye baktı. "Senin işin yok mu?"

"Ne? Var elbette. Bu toplantıda benim de bulunmamı istediğini sanıyordum."

"Ben gereğine bakarım. Senin işin zaten başından aşkıdır herhalde."

Andy sanki gitmek kendi fikriymiş izlenimi verecek birşeyler mırıldandı. Kapı kapanırken Mac başını salladı ve hafifçe içini çekti. Purosunu ağzının bir kenarından diğer kenarına yuvarlamasını izledim. Sanki karşısında durduğumu yeni fark etmiş gibi şaşkın bir tavırla başını kaldırdı. "Beni bu konuda aydınlatacak mısın?"

Ona olanları anlattım, dosyanın bana gelmeden önce üç gün Darcy'nin masasında beklediğini dile getirmedim. Onu koruyor değilim, iş dünyasında yardımcıları kötölememek akıllıca bir davranıştır.

Mac'a iki rulo film geleceğini, henüz bir tahmin olmadığını ama istemin görebildiğim kadarıyla

sıradan olduğunu söyledim. Huzursuzluğumu söylemeyi düşündüm ama daha konuşurken vazgeçtim. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamadığımdan gerçeklerden ayrılmamanın

daha doğru olacağına karar verdim.

Mac'ın kaşları ben söze başladıktan otuz saniye sonra çatılmıştı, ama beni korkutan, sözüm bitince çöken sessizlik oldu. Mac patır patır soru soran bir insandır. Şimdi öyle sessiz oturup baktığı pek nadirdir.

"Neler olup bittiğini bana anlatacak mısın?" diye sordum.

"Dosyanın dışına iliştilmiş notu gördün mü?"

"Ne notu? Bana geldiğinde not falan yoktu."

Mac, California Fidelity başlıklı küçük bir not kâğıdı uzattı. Kâğıdın üzerinde Jewel'in süslü elyazısı seçiliyordu. "Kinsey... bu işte berbat bir koku var. Sana anlatacak zamanım yok ama itfaiye şefinin raporu her şeyi anlatıyor. Kendisinden bir yardım istediğin takdirde telefon etmeni söyledi."

"Dosya bana geldiğinde üzerinde bu not yoktu."

"Ya itfaiyenin raporu? O var mıydı?"

"Elbette, ilk okuduğum o oldu."

Mac'ın incinmiş bir hali vardı. Bana itfaiye raporu sayfası açılmış olarak dosyayı uzattı. Çok iyi bildiğim forma baktım. Olay hakkındaki bilgi hatırladığım gibiydi. Özel raporu ise daha önce

görmemiştim, itfaiye şefi John Dudley soruşturmasını kundakçılıktan kuşkulandığını bildirerek özetliyordu. Dosyaya iliştilmiş gazete kesiklerinde de şimdi aynı konuda yazılar vardı. Yüzümün kızardığını, buz gibi bir korku kaşıntısının başladığını hissediyordum. "Benim gördüğüm rapor bu değil" dedim. Sesim benim bile tanıyamayacağım kadar incelmmişti. Mac elini uzattı, dosyayı geri verdim.

"Bu sabah bir telefon geldi" dedi. "Biri senin rüşvet aldığını söylüyor."

Yüzüne baktım. "Ne?"

"Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Saçma. Kimdi?"

"Şimdi onu bırakalım."

"Mac. Biri beni suç işlemekle itham ediyor ve ben de bunun kim olduğunu bilmek istiyorum."

Yanıt vermedi, ama yüzü o kendine özgü inatçı ifadeyle kapanmıştı.

"Pekâlâ, bunu geçelim" dedim. Karakterlerden önce hikâyeyi öğrenmek daha doğru olacaktı.

"Kimliği meçhul bu kişi ne dedi?"

Mac arkasına yaslandı, purosunun ucundaki soğuk kül parçasına baktı. "Biri seni Lance Wood'un sekreterinden bir zarf alırken görmüş."

"Saçma. Ne zaman?"

"Geçen Cuma."

Heather'ın fabrikadan çıkarken arkamdan seslendiğini hatırladım. "Onlar envanter listeleriydi. Lance Wood'a hazırlamasını söylemiştim, sekreterine bırakmış."

"Hangi envanter listeleri?"

"Orada, dosyanın içinde."

Başını sallayarak dosyayı karıştırdı. Durduğum yerden dosyanın bir kenarına tutturulmuş bir iki kâğıt görünüyordu. Benim delip yerleştirdiğim listelerden eser yoktu. Mac bana baktı. "Wood ile konuşman?"

"Daha konuşamadık. Acil bir durum çıktı, kalkıp gitti. Bu gün bir randevum var."

"Kaçta?"

"Bilemiyorum. Daha telefon etmedim. Önce raporu temize çekiyorum," Sesimdeki savunmadığı önleyemiyor gibiydim.

"Bu zarf mı?" Mac'ın elindeki Wood/Warren armalı zarfın üstünde şimdi bir mesaj vardı: "Şimdilik bunun yeteceğini umarım. Devamı anlaştığımız gibi sonra verilecektir."

"Lanet olsun, Mac. Ciddi olamazsın! Eğer rüşvet almış olsaydım, onu dosyanın içinde bırakır mıydım?"

Yanıt yoktu. Bir daha denedim. "Sen Lance Wood'un bana rüşvet verdiğiğine inanıyor musun?"

"Ben yalnızca bu işi araştırmamız gerektiğini düşünüyorum. Bizim için olduğu kadar senin içinde.."

"Parayı aldıysam ne yaptım?"

"Bilmiyorum, Kinsey. Onu sen söyleyeceksin. Eğer nakitse saklamak o kadar güç olmazdı."

"Bunu yapmam için aptal olmam gerek. Hem benim, hem de onun aptal olmamız gerek. Eğer bana rüşvet verecekse parayı zarfa koyup üstüne bir not yazar mıydı? Mac, bu iş sadece bir tuzak."

"Bunu neden yapsınlar ki?" Bu noktada tavır suçlayıcı değildi. Fikre o da gerçekten şaşmış gibiydi.

"Bu kadar zahmete kim neden girsin ki?"

"Ne bileyim ben? Belki de ben arada kısırlıdım. Belki hedef Lance Wood'dur. Benim böyle bir şey yapmayacağımı bilirsin. Sana banka hesaplarımı getireceğim. Kendi gözünle görürsün...." Birden sustum.

Ağzının açılıp kapandığını gördüm ama söylediklerini duymadım. Tuzağın kapandığını hissediyordum ve şimdi bir şey artık anlam kazanmıştı. Sabah postasında bankadan beş bin doların hesabıma yatırıldığını bildiren bir dekont almıştım. Şimdi bunun ne olduğunu biliyordum artık.

4

Özel eşyaları ve işlemekte olan dosyalarımı topladım. California Fidelity Wood/Warren olayı "çözömlenene" kadar ilişkimizi askıya almıştı. Büromu boşaltmak için öğleye kadar süre vermişlerdi. Telefon şirketini aradım ve telefonlarımı eve bağlamalarını istedim. Telesekreterimi fişten çekip sonuncu kutunun üzerine yerleştirdim, onu da aşağıya arabama indirdim. Gitmeden önce büro anahtarlarımı bırakmam istenmişti ama aldırış etmedim. Beş yıllık dosyalarımı kimseye bırakacak değildim. Mac'ın bunun üzerinde duracağını sanmıyordum ve kilidi değiştireceklerine de pek ihtimal vermiyordum. Canları cehenneme. Maymuncuğum vardı nasıl olsa.

Bu arada olayların sırasını analize başlamıştım. Wood/'Warren dosyası bütün hafta sonu boyunca masamın üstünde kaldığından itfaiye raporları herhangi bir an değiştirilmiş olabilirdi; O sabah

dosyaya bakmadan notlarımdan çalışmış olduğumdan envanter listelerinin dosyada olup olmadığını bilemezdim. Bakmış olsaydım bile onları kaybettiğimin farkına varmayabilirdim. Büro kapımla balkon kapılarında bir zorlama yoktu, ama içinde anahtarlarım olan el çantam Cuma günü üç saat Lance Wood'un odasında kalmıştı. Herhangi biri o sırada anahtarların eşlerini yaptırtabilirdi. Çek defterim de oradaydı; birinin bir yatırma formu alıp beş bin doları bir zarfa koyması ve zarfı bankamın gece kasasına atması işten bile değildi. Şifre numaram yazılı olmadığından kartımın kullanılamayacağı kuşkusuzdu.

Bedenimin salgıladığı adrenalinden canlanan beynimde binbir soru olduğu halde Wood/Warren'e gittim. Olup biteni anladığım anda öfkem geçmiş, yerini bir merak soğukluğuna bırakmıştı. Duygularımın koptuğunu ve zihnimin aniden doğru frekansa getirilmiş bir radyo gibi temizlenip açıldığını hissediyordum. Biri beni gözden düşürmek için büyük bir zahmete girmişti. Sigorta sahtekârlığı çok ciddi bir şeydi, eyalet cezaevinde üç dört yıl yatmayı gerektirirdi. Ama bana öyle bir şey olacak değildi.

Wood/Warren resepsiyonundan hızımı kesmeden geçerken Heather şaşkın şaşkın baktı bana. "İçerde mi?"

Kız aptallaşmış bir halde randevu defterine baktı. "Bu sabaha randevunuz var mıydı?"

"Şimdi var" dedim. Kapıyı bir kere tıklattıktan sonra içeri girdim. Lance daha önce geldiğimde tanıştığım kimya mühendisi John Salkowitz ile konuşuyordu. İki adam dev bir çengelli iğneye benzeyen bir şeyin planları üzerine eğilmişlerdi.

"Konuşmamız gerek" dedim.

Lance yüzümü görünce Salkowitz'e başka bir zaman devam edeceklerini belirten bir işaret yaptı. Kapının kapanmasını bekledikten sonra Lance'in masasına doğru eğildim. "Biri kolektif kışımıza bir kazık sokmaya çalışıyor" dedim. Durumu açık açık, tartışma gerektirmeyecek şekilde anlattım. Lance durumu anlamış olmalıydı ki, yüzü birden soluverdi.

Döner koltuğuna çöker gibi oturdu, "inanamıyorum." Onun da benim gibi olasılıkları hesapladığını görebiliyordum.

Bir iskemle çekip oturdum. "Cuma günü seni buradan öylesine hızla çekip götürülen acil durum neydi?" diye sordum. "Onun da bu olayla bağlantısı olması gerek, değil mi?"

"Nasıl?"

"Çünkü seni istediğim gibi sorguya çekseydim herhalde kundaklamadan söz edecektin ve ben de o zaman itfaiye raporunun sahte olduğunu anlayacaktım."

"Evdeki kadın çağırdı. Pis bir boşanmanın ortasındayım ve Gretchen de iki iriyarı herif ve bir kamyonla eve gelmişti. Oraya vardığımda oturma odasını yüklemiş, çalışma odasına başlamıştı."

"Böyle bir tuzak kuracak nedeni var mı?"

"Bunu neden yapsın ki? Beni sağ ve para kazanır bir durumda tutmak onun işine gelir. Şu anda geçici nafaka olarak ayda altı bin doların üstünde para alıyor. Sigorta sahtekârlığından batmam isteyeceği en son şeydir. Ayrıca, bu yılın Mart ayından beri Tulsa'da yaşıyor."

"Ya da kendisi öyle iddia ediyor" dedim.

"Kadın kaçığın biridir. Onu tanısaydın, adını yazmak zorunda kaldığında kalemin ucunu yalaması dışında hiçbir şeyinden kuşkulalmazdın."

"Eh, biri adını karalamak istedi ama."

"Benim ardımda olduklarını nereden çıkarıyorsun? Neden hedef sen olmayasın?"

"Çünkü bu işin bana verileceğini kimse bilemezdi. Bu yangın soruşturmaları kim boşsa ona verilir.

Eğer benim peşimde olsalardı çok daha başka şeyler yaparlardı. Soruşturmayı benim yapacağım olasılığı var diye deponu yakmazlardı."

"Doğru" dedi.

"Ya sen? Boşanman dışında senin yaşamında neler var?"

Bir kalem alıp küçük bir orkestra şefi batonu gibi parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı. Bir süre ona baktıktan sonra şaşkın bakışlarla bana döndü. "Üç ay önce Paris'ten buraya taşınmış olan bir kızkardeşim var. Söylentilere göre fabrikanın yönetimini ele geçirmek istiyormuş."

"Ebony mi?"

Şaşırılmış görünüyordu. "Onu tanıyor musun?"

"Pek iyi tanıyorum denemez, ama kim olduğunu biliyorum."

"Benim yönetimimden memnun değil."

"Bu işi yapacak kadar mı?"

Bir an bana baktı, sonra telefona uzandı. "En iyisi avukatıma haber vermek sanırım."

"Senin için de, benim için de." Yanından çıkıp kente döndüm.

□

Bildiğim kadarıyla savcılığa haber verilmemiş ve suç duyurusunda bulunulmamıştı. Geçerli bir tutuklama emrinin gerçeklere dayanan bir şikâyete dayandırılması gerekirdi, bunun için önce bir suç işlenmesi ve sonra da muhbirin ve yaptığı ihbarın gerçek olması lazımdı. Şu anda Mac'ın elinde sadece kimliği meçhul birinin ettiği bir telefon ve sudan bazı kanıtlar vardı. Ama bir şey yapmak zorundaydı. Eğer suçlama doğruysa California Fidelity'nin korunması gerekiyordu. Bana kalırsa benim yaptığım işleri tek tek gözden geçirecek hakkımda kuşkulanicak bir şey olup olmadığını araştıracaktı. Ayrıca Wood/Warren, Lance Wood ve belki de benim işlerimi araştırmak üzere özel bir detektif tutardı. Profesyonel bir araştırma karşısında nasıl görüneceğimi merak ediyordum. Beş bin dolar hemen ortaya çıkacaktı. O konuda ne yapacağımı pek bilemiyordum. Paranın yatırılmış olması beni suçlayan bir durumdu ama onu çekecek olursam durumum daha da kötüleşirdi. Günün geri kalanını bölük pörçük hatırlıyorum. Geçmişte kendisi için bir iki iş yaptığım ceza avukatı Lonnie Kingman'la konuştum. Kingman kırk kırk beş yaşlarında, kırık burnuyla bir boksörü andıran bir adamdır. Saçları dağınık ve ceketleri omuzlarında fazla gergindir. Boyu bir altmıştır ve herhalde yüz kilo falan çeker. Aynı jimnastik salonundayız. Orada ağırlık kaldırır, onu sık sık demirin ucunda yüz elli kiloluk ağırlıklar su kovaları gibi sallanırken çömelmiş olarak görürüm. Stanford Hukuk Fakültesi'nden birincilikle mezun olmuştur, kollarında monogramı bulunan ipekli gömlekler giyer. Avukatlar insanı çığlık çığlığa bağırtacak ve üstünü başını parçalamayı isteyecek şeyleri en yumuşak seslerle söyleyebilen insanlardır. Doktorlar gibi onlar da karşı karşıya bulunduğunuz dehşetin bütün ayrıntılarını size anlatmak zorunluluğunu hissederler. Kendisine olanları anlattığımda sigorta sahtekârlığı ithamına iki olası eklemede bulundu: Lance Wood'un suç ortaklığıyla ve olaydan sonra kundakçılığa yardım ve yataklık yapmakla suçlanabilirdim. Yüzümün sarardığını hissediyordum. "Bu pisliği duymak istemiyorum" dedim. Omuzlarını silkti. "Ben savcı olsaydım bu yolu tutardım" dedi. "Bütün gerçekleri öğrendikten sonra bir iki şey daha eklerdim herhalde."

"Gerçeklermiş, laf! Ben Lance Wood'u daha önce hiç görmemiştim."

"Olabilir, ama bunu kanıtlayabilir misin?"

"Elbette ki, hayır! Nasıl kanıtlayayım ki?"

Lonnie beni o biçimsiz cezaevi giysileri içinde görmekten nefret ediyormuş gibi içini çekti.

"Lonnie, lanet olsun, hukuk neden hep öteki tarafa yardımcı olur, ha? Sana yemin ederim ki, ne tarafa dönsen hep kötüler kazanıyor, küçükler de hapyı yutuyorlar. Ne yapacağım ben şimdi?" Lonnie gülümsedi. "O kadar da kötü değil, canım. Sana Lance Wood'dan uzak durmanı salık veririm."

"Nasıl? Arkama yaslanıp bundan sonra ne olacağını görmeyi bekleyemem ki. Beni kimin oyuna getirdiğini bilmek istiyorum."

"Bu işi araştırma demedim sana. Sen bir özel detektifsin. Git araştır. Ama yerinde olsam dikkatli olurum. Sigorta sahtekârlığı zaten kötü bir şey, bir de daha beter bir iş için suçlanmak istemezsin." Ne demek istediğini sormaya korktum.

Eve gidip bürodan getirdiğim dosya kutularını açtım. Telesekreterime yeni bir ses kaydı yaptım. Santa Teresa Emniyet Kayıp Bürosu'ndan Jonah Robb'u aradım. Başı belada bir kadın olarak genelde erkekleri aramam. Bugünlerde bir kadının kendi başının çaresine bakabileceği düşüncesine göre yetiştirilmişim ve eğer nereden başlayacağımı bilseydim bunu yapmaya hazırdım.

Jonah'la altı ay önce bir vaka üzerinde çalışırken tanışmıştım. Yollarımız birden çok karşılaşmıştı, en son olarak da, benim yatağında. Jonah otuz dokuz yaşında, açık sözlü, kafası karışık, mavi gözlü, kara saçlı, arada sırada iki küçük kızını alıp giden Camilla adlı bir karısı olan bir erkekti. Aramızdaki uyuşmayı elimden geldiği kadar göz ardı etmiş, kendime göre evli bir erkekle ilişkiye girmemekle akıllılık etmişim. Sonra yağmurlu bir gecede eve dönerken ona rastlamıştım. Önce kumsal yakınlarında bir barda margarita içerek başlamıştık. Eski Johnny Mathis melodileriyle dans etmiş, sonra yine içmiştik. "The Twelfth or Never" çalarken kararlılığımı kaybetmiş ve onu alıp evime getirmiştim. O melodiye asla dayanamazdım zaten.

Şimdi her iki tarafın da çekingen, alingan oldukları, karakter zayıflıklarını birbirlerinden sakladıkları dönemdedik. Riske girmek ve o nedenle ortaya çıkan ilişki de hoştu. Onu düşündükçe bol bol gülümser, hatta bazı bazı kahkahalar atardım, ama hissettiğim bu sıcaklığın altında garip bir acılık vardı. İki kere evlenmiş ve saymak istemediğim kadar kazık yemiştım. Eskiden olduğu kadar

güvenmezdim erkeklere ve bunun için de gayet iyi nedenlerim vardı. Bu arada Jonah da Camilla'nın ruhsal durumuna uygun olarak sürekli bir karışıklık içindeydi. Kadın en son olarak "açık" bir evlilik istemişti ki, Jonah bunun cinsel özgürlüğün kadın için erkekten çok olması anlamına geldiğini düşünüyordu.

"Kayıp Bürosu. Çavuş Schiffman."

Bir an kafam boşalır gibi oldu. "Rudy, sen misin? Ben Kinsey. Jonah nerede?"

"Merhaba, Kinsey. Kent dışında. Ailesini tatilde kayağa götürdü. Ani bir durum, ama sana söyleyecekti. Telefon etmedi mi?"

"Sanmam. Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Bir dakika, bakayım." Beni beklemeye aldı, Norman Luboff Korosu'ndan 'Melekler Şarkı Söylüyor'u dinlemeye başladım. Noelin sona erdiğini bunlar duymamışlar mıydı? "Üç Ocak'ta" dedi Rudy.

"Mesaj bırakacak mısın?"

"Ona kendimi astığımı söylersin."

Evimin mahremiyetinde tam altı dakika hüngür hüngür ağladığımı itiraf etmeliyim. Sonra işe başladım.

Aklıma gelen tek saldırı yönü Ash Wood'du. Onunla on dört yıldan bu yana, liseden beri konuşmuş değildim. Annesi Helen Wood ile Lance rehberde kayıtlıydılar ama Ash'in adı yoktu ki, bu da ya kentten ayrıldığı ya da evlendiği anlamına gelirdi. Evlerini aradım. Bir kadın çıktı. Kendimi tanıtip Ash'i aradığımı söyledim. Genelde böyle durumlarda yalan söylerim ama bu kere gerçek daha uygun gibi gelmişti.

"Kinsey, gerçekten sen misin? Ben Ash. Nasılsın?" Bütün, Wood kızlarının sesleri birbirlerinininkine benzer: Kısık, alçak ve biraz da Güneyli. Eğer yanılmıyorsam anneleri Alabamalı'ydı,

"Talihime inanamıyorum" dedim. "Nasılsın?"

"Sıkıntılar içindeyiz, şekerim, o yüzden sesini duyduğuma çok sevindim. Lance seni geçen Cuma fabrikada gördüğünü söylemişti. Neler oluyor?"

"Ben de seni bunu sormak için aramıştım."

"Sana olup biten her şeyi anlatmak isterim. Öğle yemeğine boş musun?"

"Senin için, elbette" dedim.

Saat yarımında Edgewater Oteli'nde buluşmamızı söyledi ki, bu da bana uygun geldi. Önce üstümü değiştirecektim. Benim] normal giyimim bot ya da tenis ayakkabısı, blucin ve mevsimine göre bir balıkçı kazak ya da ince bir bluzdur. Kimi zaman bir rüzgâr ceketini de giyerim. Omzumda her zaman çantam asılıdır ve içinde zaman zaman da küçük 32'liğim bulunur. Ashley'in insan içine böyle çıkmayacağından emindim. Onun için tek elbisemi, külotlu çorabımı ve alçak topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Yakınlarda kendime giyecek başka bir şey almam gerekiyordu artık.

5

Edgewater Oteli okyanus kıyısında yirmi dönümlük bir araziye kurulmuş denize kadar uzanan çimenlikler arasındadır. Dalgaların kıyıya vurdukları yerden üç metre kadar içerde özel bir yolu vardır ve yolun kenarında yerel kumtaşından bir duvar uzanır. Dev beyaz duvarları, kemerli kapıları, binaya gömülmüş pencereleriyle esas bina İspanyol mimarisindedir. Kırmızı kiremitten düz çizgiler çatıyı belirler. Binanın ön tarafında kenarları camlarla çevrili bir yemek salonu uzanır ve müşteriler beyaz şemsiyeler altında güneşten korunurlar. Hava serin, gök buz beyazı ve kapalıydı. Zeytin yeşili dalgalar kuzeyimizden geçen bir fırtına sisteminin etekleri tarafından kabarıp duruyorlardı. Park memuru eski otomobilimin o hurda hali konusunda değil konuşmak, bir bakışla bile düşündüklerini ima edemeyecek kadar kibardı. Otel lobisine girerek bir dizi tombul koltuğun ve kauçuk bitkilerinin sıralandığı geniş bir koridordan yürüdüm. Başımızın üstündeki tavan ahşap kirişlerden yapılmış, duvarlar yarıya kadar çini döşenmişti, yemek tabağı boyunda çiçek desenli olan kalın bir halı bütün ayakseslerini yutmaktaydı.

Ash büyük yemek salonunda bir masa ayırtmıştı. İçeri girdiğimde oturuyordu. Ben yaklaşırken beklentiyle benden yana döndü. Lisedekinden pek farklı değildi: Hafif kızıl saçlar, çil dolu geniş ve dost yüzünde mavi gözler. Dişleri çok beyaz ve düzgün, gülümsemesi içtendi. Onun ne rahat giyinen bir insan olduğunu unutmuşum. Üzerinde askeri kesimli mavi bir pantolon, yün bir kazak ve beyaz süet bir yelek vardı. Pişmanlıkla kendi blucinimi ve balıkçı yaka kazağımı hatırladım.

Hâlâ on kilo kadar fazlası vardı ve çirkin bir köpek yavrusunun heyecanıla beni kucaklamak için ayağa fırladı. Ash'in oldum olası saf ve ikiyüzlülükten uzak bir niteliği vardı, Zengin aileden gelmesine karşın züppeliği ve sahte tavırları yoktu. Olive uzak, Ebony saldırgan görünürken Ash utangaçtı, herkesin hoşlandığı o kızlardan biriydi. Lise ikide yanyana düşmüştük ve ders başlayana kadar arkadaşça konuşurduk. İkimiz de sınıfın sivri kişilerinden değildik. Aramızdaki arkadaşlık içtenlikli ise

de, kısa ömürlü olmuştu. Ben onun ailesiyle, o da benim teyzemle tanışmıştık. Ben onun evine gitmiştim ve ondan sonra onun benim evime gelmemesi için epey uğraşmışım. Woodlar bana karşı çok kibar davranmışlarsa da, Ash'in sosyal yığının tepesinde ve benim de en altında olduğum açıkça belliydi. Bu eşitsizlik beni o kadar rahatsız etmişti ki, sonunda ilişkiyi azaltmışım. Ash bu itilmeden incinmiş ve bunu saklamayı bayağı başarmıştı. Ancak ben onun karşısında suçluluk duyuyordum ve bir yıl sonra sınıfta başka bir yere oturduğunda rahatlamışım.

"Kinsey, çok esaslı görünüyorsun. Telefon ettiğine ne kadar sevindim bilemezsin. Bir şişe Chardonnay ismarladım. Umarım sence bir sakıncası yoktur."

"Çok iyi" diyerek gülümsedim. "Sen hiç değişmemişsin."

"Koca kıçlı demek istiyorsun herhalde" diye güldü. "Sen de her zamanki gibi zayıfsın, ama senin blucinle gelmeni bekliyordum. Seni etek içinde gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Klasım varmış gibi giyinmem iyi olur diye düşündüm" dedim. "Sen nasılsın bakalım? Telefon rehberinde adına rastlamayınca evlendiğini ya da kentten ayrıldığını sanmışım."

"Aslında on yıldır burada değilim, yeni döndüm. Ya sen? Senin özel detektif olduğuna inanmıyorum. Senin hep hapse falan düşeceğini sanırdım. O zamanlar öylesine asiydin ki." Güldüm. Lisede çevremle hiç uyumlu değilim ve okul bahçesinin dibindeki alçak duvarın önünde dolaştıkları için "alçak duvarcılar" olarak bilinen gruptan ayrılmazdım. "Sınıfta senin önünde oturan altın dişli Donan'ı hatırlıyor musun? Şimdi kadın doğum uzmanı oldu. Dişlerini yaptırdı ve tıp fakültesine gitti."

Ash kahkahalarla güldü. "Tanrım, elini kadınların eteğinin altından sokmanın bir yolu o da. Ya senin yanında oturan ufak tefek esmer ne oldu? Çok komik oğlandı. Ondan hoşlanırdım."

"Hâlâ buralarda. Şimdi kabak ve şişman. Bluffs'da bir içki satış yeri var. Hırsızlık yapan o kız arkadaşın kimdi? Francesca bilmemne."

"Palmer. Mobilya tasarımı yapan biriyle Santa Fe'de yaşıyor. Bir yıl kadar önce oradan geçerken rastladım. Hırsızlığa hâlâ devam ediyor. Sen evli misin?"

"Evlidim." Gelip giden kocaların sayısını göstermek için iki parmağımı kaldırdım.

"Çocuk?"

"Hayır. Ya sen?"

"Kimi zaman çocuğum olmuş olmasını istediğim olmuştur." Ash parıltılı gözlerle bakıyordu bana ve her nasılsa söyleyeceğim her şeyi kabulleneceğini hissettim.

"Birbirimizi en son ne zaman görmüştük? Yıllar oldu, değil mi?"

Başını salladı. "Şehir kulübünde Bass'ın yirmi birinci doğum günü partisi. Yanında yaşamım boyunca gördüğüm en yakışıklı genç vardı."

"Daniel" dedim, "iki numaralı koca."

"Ya bir numara? O nasıldı?"

"Bunu yanıtlamadan önce biraz içeyim hele."

Garson, şarabı getirdi, şişeyi açmadan etiketini Ash'a gösterdi. Ash mantarı koklama törenini bir yana bırakıp şarabı kadehlere doldurmasını işaret etti. Garsonun kendi kendine gülümsemekte olduğunu gördüm, herhalde Ash'in rahat tavırlarından ve resmiyetten uzaklığından herkes gibi o da etkilenmişti. Garson uzun boylu, ince yapılı bir gençti, yirmi beş yirmi altı yaşlarında olmalıydı ve bize yemeklerin özelliklerinden sanki not almamızı beklemiş gibi söz ediyordu. "Bugün levrek yeşil biberli tereyağlı, önce taze domates, limon ve beyaz şarapla hafifçe kızartılmış, yanında pirinç pilavı var. Ayrıca somon file..." Ash arada sırada miyavlar gibi ses çıkarıyor, mutfağın bir inceliğini daha çok açıklaması için adamın sözünü kesiyordu.

Siparişi onun vermesine ses çıkarmadım, Bütün garsonları adlarıyla tanıyordu ve bizimkiyle sonunda ne yiyeceğimiz konusunda uzun bir konuşmaya girmişti. Sonra Pernod soslu buharda pişmiş midye ile yeşil salatada karar kıldı ve uslu kızlar gibi tabaklarımızı tertemiz ettiğimiz takdirde tatlıyı düşüneceğini söyledi.

Yemeğimizi yerken Wood/Warren'le olan ilişkimden ve ortaya çıkan pürüzlerden söz ettim.

"Kinsey. Bu çok kötü. Umarım başına gelen bu şeylerin sorumlusu Lance değildir."

"Buna ben de inanmak istiyorum. Ondan bana söz etsene. Aile deposunu yakacak bir tip midir?"

Ash hiç de beklediğim gibi ağabeyini savunmaya girişmedi. "Eğer böyle bir şey yaparsa kendini ihbar edeceğini hiç sanmam" dedi.

"Güzel bir nokta. Peki, bunu ona kim yüklemek isteyebilir?"

"Bilemiyorum. Babam öldükten sonra durum çok karıştı. Babam oğlanlar için deli olurdu ama Bass züppenin biriydi ve Lance da bütün gün çılgınlık ederdi."

"Bunu hatırlıyor gibiyim. Baban krizler geçirmiş olmalı."

"Hem de nasıl. Onun ne kadar dürüst «olduğunu bilirsin. Babamın anababalık konusunda gerçekten sağlam fikirleri vardı ama bunların çoğu yanlıştı. Zaten onları nasıl uygulayacağını bilemezdi. Denetlemek, her şeye hâkim olmak ister ama onu da yapamazdı. İnsanın çocukları şirketlerinin personeli gibi davranmazlar. Babam evde daha çok denetimi olacağını sanırdı ama doğrusunu istersen, evdeki denetimi çok daha azdı. Lance da, Bass da onun aksine gitmeye kararlıydılar. Bass bir daha hiç toparlayamadı kendini."

"Hâlâ New York'ta mı?"

"Arasıra eve gelir gider, ama çoğunlukla buradan uzaktadır. Şükran Günü için gelmişti. New York, Boston, Londra. İtalya'da bir yıl yaşadı ve geri gideceğini söylüyor. Onu seversem de boşu boşuna yaşadığını biliyorum. Kendini harcıyor işte. Lance da bir zamanlar onun gibiydi. İkisi de çok zekidirler, ama çok asiydiler ve Lance'ın birkaç kere polisle başı derde bile girmişti. Babamı çıldırtırlardı."

Midyeler gelmişti. Herbirimizin önüne, sıcak tutması için bir örtüye sarılmış tabak içinde birer yığın yerleştirildi. Ash bir parça dilinin üstüne yerleştirdi, yutkunurken sanki zevkten bayılıyormuş gibi gözlerini kapattı. Onun bir ekmek parçasına tereyağı sürüp midyenin suyuna batırdığını gördüm. Lokmayı ısırırken boğazından erotik video filmlerindekine benzeyen hafif bir ses çıkardı.

"Yemek iyi mi?" diye sordum kupkuru bir sesle.

"İyi. Çok iyi." Kendisiyle alay ettiğimi biraz geç anladı, gülümserken yanakları pembeleşti. "Biri bir zamanlar bana seks mi, yoksa sıcak çikolataya batırılmış bisküviyi mi tercih ettiğimi sormuştu. Hâlâ bir karar verebilmiş değilim."

"Bisküvileri seç. Onları kendin yapabilirsin."

Ash ağzını silip bir yudum şarap aldı. "Her neyse, Lance son altı yedi yılda kendini topladı ve işe karşı ilgi duymaya başladı. Babam çok sevinmişti. Wood/Warren babamın hayatıydı. Bizi severdi ama, bizleri işi gibi yönetemiyordu. Bass doğduğunda babam artık bir halefi olma umudunu iyice kaybetmişti."

"Ya Ebony?"

"O çocukluğundan beri şirket konusunda çok tutkuluydu, ama babamın kendisini yönetime karıştırmayacağından emindi. Babam eski kafalıydı. Bir insan işini en büyük oğluna bırakırdı. Nokta. Ebony'nin zeki olduğunu bilirdi ama işi yönetecek kadar sert olduğunu sanmıyordu ve işte kalabileceğine de inanmıyordu. Kadınlar evlenirler, çocuk doğururlar, para harcarlardı. Onun tavrı buydu. Kadınlar kulüplere üye olurlar, tenis ve golf oynarlardı. Kimya mühendisleriyle ve sistem analizcileriyle uğraşmazlardı. Ebony California Politeknik'e gidip mühendislik okumaya da başlamıştı ama babam bunun kendisine yardımcı olmayacağını açıkça söyleyince Avrupa'ya gidip evlendi."

"Böylece de onun kehanetini doğrulamış oldu."

"Evet. Tabii babam bunun üzerine bir tersine dönüş yaparak eğer Ebony dayanabilseydi şirketi ona bırakacağını söyledi. Ebony babamdan bu yüzden nefret etti ve doğrusu onu asla suçlamadım. Babam kimi zaman gerçekten baktan bir insandı."

"Ebony şimdi döndü, değil mi?"

"Evet. Ağustos'ta Julian'sız döndü ki, büyük bir kayıp sayılmaz. Ebony ile geçinirim ama pek yakın değilizdir."

"Ya Olive? O işle ilgili mi?"

"Uzaktan denebilir. Babamın yanında çalışan kimya mühendislerinden biriyle evlendi. Şimdi başkan yardımcısı, ama kolejde tanışmışlardı ve işe yeni girmişti o zaman."

"Terry Kohler mi?"

Ash başını salladı. "Onunla tanıştın mı?"

"Fabrikadayken tanıştım. Nasıl biri?"

"Bilemem. Akıllı. Ciddi. Düşünceli. Hoş ama mizahi yanı yok. İşini iyi yapar. Karısına âşık. Olive'e tapıyor. Köle gibi diyebilirim."

"Talihli kızmış, Peki, hırslı mı?"

"Bir zamanlar öyleydi. Bir ara çıkıp kendi işini kurmak istiyordu ama olmadı sanırım. Sonra da hevesini kaybetti. Bilmem ama, belki de patronun kızıyla evli olmak insanın ateşini söndürüyordun"

"Lance'le nasıl geçiniyorlar?"

"Arasıra çatışıyorlar. Terry çok alıngandır. O tipleri bilirsin. En küçük şeyden alınır."

"Ya John Salkowitz?"

"O çok tatlı bir insandır. Babamın Lance'ın olmasını istediği kişidir."

"Lance'ın polisle başının belaya girdiğini söylemiştin. Olay neydi?"

"Fabrikadan birşeyler çalmıştı."

"Sahi mi? Ne zaman?"

"Lisedeyken. Para kazanmak için planlar kurmuştu ama başaramadı. Ekonomi dersinin bir parçasıydı bu ve galiba notu yapacağı o işteki başarısına bağlıydı. Küçük girişiminin işe yaramadığını görünce fabrikadan ufak tefek bir iki parça çalıp bir aracıya satmaya kalkıştı. Adam durumdan pirenip polise haber verdi."

"Fazla kurnazca bir şey değilmiş."

"Babamı da kızdıran aslında bu olmuştu sanırım."

"Baban dava açtı mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Elbette. Lance'in dersini ancak böyle alacağını söyledi."

"Aldı mı peki?"

"Başı yine belaya girdi, eğer onu soruyorsan. Pek çok kere hem de. Babam sonunda pes edip onu yatılı okula gönderdi."

Konu dağıldı ondan sonra. Yemeğimizi başka şeylerden söz ederek bitirdik. Ash ikide saatine baktı.

"Eyvah, benim gitmem gerek. Annemi alışverişe götürmeye söz vermiştim, istersen sen de gel. Seni gördüğüne sevinecektir." Hesabın getirilmesini işaret etti.

"Benim de yapacak bir iki işim var, ama onunla konuşmak isterdim doğrusu."

"Bir telefon edip eve gel."

"Şimdi orada mı oturuyorsun?"

"Geçici olarak. Kendime bir yer aldım, bir iki onarım yaptırıyorum. Daha beş altı hafta annemin yanında kalacağım."

Hesap gelince çantama uzandım ama Ash elini salladı.

"Ben öderim. Bir iş yemeği der, parasını şirkete yazdırırım. Bu sıkışık durumunda hiç olmazsa bu kadarını yapayım,"

"Teşekkür ederim." Ash'ten Ebony'nin telefon numarasını aldım, dışarı birlikte çıktık. Park memuru önce onun arabasını getirince rahat bir soluk aldım. Onun küçük kırmızı Alfa-Romeo'suyla uzaklaşmasını seyrettim. Benimki gelince adama gereğinden yüklü bir bahşış verip bindim. Park memuru kapıyı çarparak kapattı, anahtarı çevirdim. Motor bir kerede çalışınca göğsümün gururla şiştiğini hissettim, Lanet şeyin bedeli tamamen ödenmiştir.ve bana yalnızca haftada on dolarlık bir benzin masrafı çıkarır.

Henry'nin evi sessiz, arka kapısı kapalıydı. Genellikle başdöndürücü bir parfüm gibi maya ve tarçın kokusu vardır. Emekli bir fırıncı olan Henry hamur yoğurmak ve ekmek yapmak tutkusundan kolay kolay vazgeçememiştir. Eğer mutfakta değilse genelde arka bahçede çiçek tarhlarıyla uğraşır ya da arka verandada şezlonguna uzanıp bilmeceler hazırlar.

Evime girdim, üstümü değiştirip blucinimi giyince rahat bir soluk aldım. Çim biçme makinesini arka sundurmadan çıkardım, bahçede bir tur attım, sonra dizlerimin üstüne çöküp bütün solmuş çiçekleri topladım, Ancak bu çok sıkıcı bir işti. Çim biçme makinesini kaldırdım, içeri gidip notlarımı temize çektim. Kendi hesabıma araştırma yapıyorsam da, her şeyi gerektiği gibi yapacaktım. Bu da çok sıkıcıydı.

Rosie'nin lokantası kapalı olduğundan yemeğimi evde yedim, kendime bir peynirli turşulu sandviç hazırladım.

Len Deighton'u bitirdiğim ve evde okuyacak başka bir şey olmadığı için küçük portatif televizyonumu açtım.

Doğrusu kimi zaman kişisel kaynaklarımın biraz fazla kısıtlı olduğunu düşünmüyor değilim.

6

Salı sabahı saat altıda spor salonuna gittim. Artık gideceğim bir bürom olmadığına göre daha geç saate kadar bekleyebilirdim ama salonu o saatte pek severdim. Yarı yarıya boş ve sessiz olduğundan aletler için yarışmaya gerek kalmazdı. Ağırlıklar düzenli bir biçimde yerlerine yerleştirilmiş, aynalar temiz olur ve hava dünün giyilmiş çorapları gibi kokmazdı. Ağırlık kaldırma aletleri garip şeylerdir Sanayi devriminin bizi kurtardığı bel kırıcı el emeğini kopyalamak üzere tasarlanmış makinelerdir. Ağırlık kaldırma, meditasyona benzen yoğun bir çalışma dönemi ve arada dinlenme anları.

Ağırlıkları kaldırırken düşürüldüğüm tuzağın ayrıntılarını düşünüyordum... Bir dizi olayın birbiri ardından gelmesine bağlı kurnazca bir düzen. Mac'a telefonu Ava Daugherty etmiş olmalıydı, iyi ama telefonu ona ettiren kimdi? O kadar işi kendi başına düşünmüş değildi herhalde. Biri Wood/Warren dosyasına erişebilmişti ve büromun anahtarlarının çantamdan çalınmış olması mümkünse de, Wood/Warren'de bir itfaiye raporunun sahtesini hazırlayacak kadar bilgi sahibi kişi kim olabilirdi? Bunu ancak California Fidelity'de bu süreci bilen biri yapabilirdi. Sigorta soruşturmaları genellikle bir

düzeni izlerdi. Dışardan biri bütün kâğıtları sırasıyla değiştirmeyi garanti edemezdi. Bunu Darcy yapabiliirdi. Andy ve hatta Mac da. Ama neden?

Pazularımı çalıştırıyordum şimdi. Haftada altı gün jogging yaptığım için jimnastik salonuna aslında kollarım, karnım ve kışım için giderdim ve bu da haftada üç gün kırk beş dakikamı alırdı. Saat yediyi çeyrek geçe işim bitmişti. Eve gidip duş yaptım, sonra, blucinimi, balıkçı yakamı ve botlarımı giydim. Darcy işe saat dokuzda gelirdi ama onu haftanın beş gününden üçünde sokağın karşısında kahvaltı ederken görürdüm. Bu süreyi çene çalmak, gazete okumak ve tırnaklarını cilalamak için kullanırdı. Saat sekizde oraya gittiğimde henüz gelmemişti. Bir gazete alıp onun her zaman oturduğu bölmeğe geçtim. Claudine'e kahvaltı ismarladım. Darcy saat 8:12'de sırtında ince yünlü bir manto olduğu halde geldi. Beni görünce durdu, yolunu değiştirdi., başka bir bölmeğe girdi. Ben kahvemini alıp yanına gittim ve yüzündeki o ekşi ifadeyi görünce pek sevindim.

"Sana katılabilir miyim?" dedim.

"Aslında yalnız oturmak istiyordum" dedi gözlerini kaçırarak

Claudine dumanlan tüten bir tabak jambon ve yumurtayı getirip önüme bıraktı. Claudine elli elli beş yaşlarında, boru gibi sesli ve bacaklarında boğum boğum varisler olan bir kadındır.

"Günaydın, Darcy. Bu sabah ne istiyorsun bakalım? Peynirli çörek kalmadı ama sana kirazlı kek sakladım."

"Çok iyi. Bir de küçük portakal suyu."

Claudine notunu aldı, sipariş defterini önlüğünün cebine koydu. "Sana şimdi bir kahve getiririm."

Darcy itiraz edemedi gitti sonra. Darcy'nin boş bir yer arandığını görebiliyordum. İçersi hızla dolmaktaydı ve kısırlanmış görünüyordu.

Ben kahvaltımı ederken rahatsız edici olduğuna umduğum bir bakışla bakıyordum kendisine, Darcy mantosunu çıkardı, mantoyu büyük bir gösteriyle katladı sonra. Darcy kadın dergilerinin "tepeden tırnağa yenilemek" için ele aldıkları tipten bir kadındır. İncecik telli saçları bir türlü biçim almaz, alnı fırlak, gözleri çok açık mavidir. Teni süt gibi beyaz ve şeffaftır, altından damarları solmuş sabun izleri gibi görünür. Darcy'nin sevgilisinin posta dağıtıcısı olduğunu ve yan iş olarak uyuşturucu ticareti yaptığını duymuştum. Onun gününü mahvettiğimi görüyor ve bundan da büyük keyif alıyordum.

"Başıma gelen belayı duyduğunu tahmin ediyorum" dedim.

"Duymamak pek güç olurdu."

"Beni bu tuzağa düşürenin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Claudine bir fincan ve kahve güğümüyle döndü. Darcy fincanlarımız doldurulana kadar bir şey söylememeyi yeğledi. Claudine gidince yüzünde resmi bir ifade belirdi, rengi bir derece solup kederden somurtmaya dönüştü. Aslında bu değişiklik pek de kötü sayılmazdı. Darcy pastel renklere düşkündür, o soluk renklerin kendisine koyulardan daha çok yakıştığını sanır herhalde. Üzerinde teşhisin pek kesin olmadığı bazı idrar örneklerinde rastladığım açık sarılıkta bir kazak vardı.

Yanaklarındaki pembelik kendisine sağlıklı bir hava verir gibiydi.

Öne eğilerek, "Ben sana bir şey yapmadım" dedi.

"Çok iyi. O zaman belki de bana yardım edebilirsin."

"Mac bize seninle konuşmamamızı söyledi."

"Neden?"

"Herhalde bilmemen gereken şeyleri öğrenmeni" istemiyordur."

"Ne gibi?"

"Bunu seninle tartışacak değilim."

"Eh, ben sana benim tahminlerimi söyleyeyim" dedim. Onun parmaklarını kulaklarına sokup sesimi duymamak için yüksek sesle şarkı söylemesini beklemedim değil, ama fazla da ilgisiz olmadığını görüyordum ki, bu da beni cesaretlendirdi. "Bu işin ardında belki de Andy'nin olduğundan kuşkulaniyorum. Bundan ne kâr elde ettiğini bilmiyorum ama herhalde parasal bir çıkarı vardır. Belki biri kendisine bir iş veya rüşvet veriyordun Bunu yapanın sen olduğunu da düşünmedim değil, ama şu noktada bunu yaptığını pek inanmıyorum. Eğer bunu yapmış olsaydın, iyiniyetini göstermek için olsun, bana karşı daha dostça davranırdın."

Darcy kâğıt paket içindeki şekeri açıp kahvesine yarım kaşık koyup karıştırmaya başladı. Ben sanki o benim arkadaşımış da bana yardım etmek istiyormuş gibi yüksek sesle konuşmaya devam ettim.

"California Fidelity araştırmalar için dışardan adam tuttuğundan herhangi birimiz suçlanabiliriz."

Piyangonun bana isabet etmesi benim talihimdi işte. Hoş, Andy bundan bir zevk almayacak demek değildi bu. Benden hiç hoşlanmamıştır ve Mac'ın bana bürom için yer vermiş olmasından hep nefret etmiştir. Andy aradaki duvarı yıkıp o köşeye kendisi yerleşmek istiyordu. Her neyse, bu düzenin asıl hedefinin Lance Wood olduğunu sanmak zorundayım ve bunun nedenini henüz bilmiyorum.

Benim yapacağım şey herhalde işin iki yanını da incelemek ve kesiştikleri noktayı aramak olacak. Bu eğlenceli olacak sanırım. Daha önce kendim için çalışmamıştım ve bunu hevesle bekliyorum şimdi. Kırtasiye işim epey azalacaktır."

Durup Darcy'nin tepkisine baktım. O soluk gözleri benimkilere dikilmişti ve zihin çarklarının döndüğünü hissediyordum.

"Haydi, Darcy, bana yardım et" dedim. "Kaybedecek neyin var ki?"

"Benden hoşlanmazsın bile."

"Sen de benden hoşlanmazsın. Bunun olayla ne ilgisi var? ikimiz de Andy'den nefret ederiz. Önemli olan o. Herif bokun teki."

"Aslında öyle" dedi.

"Bu işe Mac'ın karıştığını sanmıyorsun herhalde?"

"Hayır."

"Peki, başka kim olabilir?"

Darcy hafifçe öksürdü. "Andy son günlerde masamın çevresinde çok dolanıyordu."

Sesi o kadar alçaktı ki, öne eğilmek zorunda kalmıştım. "Devam et."

"Jewel'in tatile çıktığı gün başladı. Mac, Andy'ye Jewel'in işlerini dağıtmasını söyledi. Wood/Warren işi için seni öneren Andy oldu."

"Bana baskı yapmanın daha kolay olacağını düşünmüş olmalı."

Claudine Darcy'nin portakal suyuyla kirazlı kekini getirdi. Darcy keki küçük parçalara ayırıp herbirine dikkatle tereyağı sürerek ağızına attı. Tanırım, ben de bir tane istese miydim acaba?

Darcy kendisinin de fazla hoşlanmadığı Andy Motycka konusuna iyice ısınmıştı. "Beni sinirlendiren şey, Andy'nin dosyanın sana verilmeden önce üç gün benim masamda kaldığını söyleyerek Mac'la aramın açılmasına neden olması" dedi. "Yalandı bu. Dosyayı Andy evine götürmüştü, itfaiye raporu geldiğinde Salı günü dosyayı çantasına koyduğunu gözlerimle gördüm."

"Bunu Mac'a söyledin mi?"

"Hayır. Ne işe yarardı ki? Suçu ona atıp kendimi temize çıkarmaya çalışıyordum gibi olurdu."

"Haklısın. Ben de kendimi aynı durumda buldum. Bak, eğer Andy itfaiye raporunu değiştirmişse, bunu evinde yapmıştır, değil mi?"

"Herhalde."

"Öyleyse biraz araştırma yaptığımız takdirde belki de bir iki ipucu ele geçirebiliriz. Eğer sen onun odasını araştırırsan ben de evine bir bakarım."

"Oradan taşındı. Evde değil şimdi. Janice'le ayrılmak üzereler."

"Boşanıyor mu?"

"Elbette. Aylardır devam ediyor."

"Çok ilginç. Nerede oturuyor peki?"

"Sand Castle yakınlarındaki o apartmanlardan birinde."

Siteyi görmüştüm: Sand Castle denilen halka açık golf alanının karşısında yüz altmış dairelik bir yerdi, "Ya bürosu? Orayı araştırabilmen mümkün olacak mı?"

Darcy ilk kez gülümsedi. "Elbette. Onu yaparım, iyi de olur."

Darcy'nin ev numarasını alıp kendisini daha sonra arayacağımı söyledim. Her ikimizin hesabını ödeyip Darcy'nin yanında görünmenin iyi bir fikir olmadığını düşünerek oradan ayrıldım. Hazır kente inmişken kredi bürosuna gidip orada çalışan bir arkadaşımın biraz konuştum. Birkaç yıl önce kadın için bir iş yapmış, parasında gözü olan kuşkulu bir adamın geçmişini araştırmıştım. Kadının bana verecek parası vardı ama ben ikimizin de karşılıklı bir alışverişten daha kârlı çıkacağımızı düşünmüştüm - biz buna "meslek kibarlığı" deriz. Şimdi onun yaşamına giren yeni erkekleri araştırdım, o da karşılık olarak bilgisayardan bana arasına ihtiyacım olan bilgileri verirdi. Kendisine Lance Wood hakkında bilgi istediğimi söyledim, bir gün sonra verebileceğini söyledi. Birden aklıma hazır bilgisayara girmişken Andy Motycka'yı da bir araştırmamı rica ettim. Wood/Warren hakkında mali bilgiyi de bil başka yerden almak zorundaydım. Bunun en iyi kaynağı California Fidelity olmalıydı; Lance Wood sigorta yaptırırken sayısız form doldurmuştu kuşkusuz. O işte de Darcy'den yardım alabileceğimi umuyordum. Şimdi benim safıma geçince gözüme ne kadar sevimli görünmeye başlamıştı.

Şirketin arkasındaki park yerinden arabamı çıkarırken Andy de içeri girmek için kapıda makinenin bilet vermesini bekliyordu. Beni görmezden geldi.

Eve geri döndüm. Büronun yaşamımdaki büyük önemine o güne kadar pek dikkat etmiş değildim.

İşimin yaklaşık yüzde kırkını döner koltuğumda, telefonumun, dosyalarımın yanında yaparım ben.

Zamanımın yüzde altmışı yolda geçerse de, aslında kendi kaynaklarımdan kopmuş olma duygusundan hiç hoşlanmam.

Saat henüz onu beş geçiyordu ve gün önümde uzayıp durmaktaydı. Alışkanlıktan portatif Smith-Corona'mı çıkardım ve notlarımı temize çektim. O iş bitince biraz dosyalamaya baktım, bir iki fatura yazdım, sonra da masamı derleyip topladım. Öyle boş oturmaktan nefret ederim. Özellikle başım derde girebilecekken. Darcy'ye telefon edip Andy'nin yeni adresini ve telefon numarasını aldım. Darcy Andy'nin o anda büroda oturmakta olduğunu söyledi.

Andy'nin ev numarasını çevirdim ve telesekreterin devreye girdiğini duyunca rahatladım. Kenar dikişinde soluk renkli bir çizgi olan mavi pantolonumu ve kolundaki armanın çevresinde Southern California Services yazılı mavi gömleğimi giydim. Ayağıma da Santa Teresa Emniyeti'nde çalıştığım günlerden kalma kalın siyah ayakkabılarımı geçirip uzun zincirli bir anahtarlık, maymuncuğumu ve bir dizi anahtar ile bir not defteri aldım. Aynada kendime baktım sonra. Normal bir servis kontrolü yapan üniformalı bir memura benziyordum. Ama ne memuru olduğum belli değildi. Gaz ya da elektrik saati okuyup önemli notlar alıyor olabilirdim. Ya da kopuk elektrik tellerini saptayıp portatif telefonumla onarım ekiplerini çağıran bir memur. Arabama atlayıp Andy'nin evine doğru yola çıktım.

7

Hurstbone'daki Copse sitesi yüksek taş bir duvarla çevriliydi ve gereksiz insanları dışarda tutmayı amaçlayan elektronik bir kapısı vardı, Site sakinlerinin adları tuşlu bir telefonla bir mikrofon-hoparlörün yanına tutturulmuş tabloya yazılıydı. Her sakinin içeri girebilmek için özel bir şifresi vardı. Birkaç kere tuşlara basıp da kapıyı açmayı beceremeyince anlamıştım bunu. Bir kenara çekilip; başka bir otomobilin gelmesini bekledim. Gelen sürücü şifresini tuşladı. Kapı açılınca ben de arkasına takılıp girdim içeri. Herhangi bir alarm zili çalmamıştı. Üzerime köpekler de saldırmamıştı. Güvenlik önlemleri ancak sistemi pazarlayan şirketin hayalinde olmalıydı.

Her biri sekiz katlı, ahşap balkonlu, Cape Cod stili, beyaz, kenarlı gri boyalı yirmi kadar bina vardı. Çınar ve okalıptüs; ağaçları hâlâ araziye süslemekteydi, iki yönde dönerek uzaklaşan yolların arkadaki park yerlerine gittiği belliydi. Bir ziyaretçi park yeri bulup otomobilimi bıraktıktan sonra kenarda apartmanların yer krokisini gösteren bir tabelayı inceledim.

Andy Motycka'nın numarası 364'tü ve iyi bir rastlantıyla arazinin epey arkalarındaydı. Not tabelamı ve el fenerimi alarak mümkün olduğu kadar resmi bir hava verdim kendime. Eğlence tesislerini, çamaşırlikları, jimnastik salonunu ve satış bürosunu geçtim. Ortalıkta çocuk görünmüyordu. Park yerlerinin boş olması site sakinlerinin çoğunun başka bir yerde çalışıyor olduklarını gösteriyordu. Bu iyiydi işte, Bir soyguncu çetesi herhalde yarım günde siteyi silip süpürürdü.

Cape Cod tipi çöp kutularının arasından geçip 18 numaralı binanın dış merdiveninden ikinci kata çıktım. Andy'ninkinin yanındaki dairenin sahanlığı insanın omuzlarına kadar çıkan çeşitli saksı bitkileriyle çevriliydi. Andy'ninkinin önü ise çıplaktı. Bir paspası bile yoktu. Perdeler açıktı ve içerde ışık yanmıyordu, Ne televizyon ne de radyo sesi vardı. Sifon gürültüsü de duyulmuyordu. Zili çaldım. Uygun bir süre bekledikten sonra iki taraftaki kapıları kontrol için hafifçe geriledim. Herhangi -bir hareket yoktu. Bina bana kalmış gibiydi.

Kapının kilidi bir Weiss'ti. Anahtarlarımı karıştırıp bir ikisini denedim ama başaramadım. Maymuncuk kullanmak zaman alan bir işti ve orada fazla uzun kalamayacağımı hissediyordum. Biri geçebilir ve benim anahtar deliğine o ince metal parçasını sokarak kendi kendime küfür etmemin nedenini merak edebilirdi, içimden gelen bir hisle elimi kapı pervazının üstüne kaldırıp yokladım. Andy anahtarını oraya bırakmıştı, içeri girdim.

Bulunmamam gereken yerlere girmeye bayılırım. Doğrusu hırsızlara, ikinci kat soyguncularına bir yakınlık duyarım ve bazılarında olduğunu duyduğum gibi adrenalın salgısının neredeyse cinsel zevk verecek ölçüde yükseldiğini hissetmişimdir.

İçersini şöyle bir dolaşarak evde benden başka kimsenin olmadığını emin olmak için iki yatak odasına, odadaki dolaplara, her iki tuvalete bir göz attım. Büyük yatak odasında kayarak açılan kapılardan geçip balkona çıktım ve Andy'nin beklenmedik bir anda gelmesi olasılığına karşılık kendime bir kaçış yolu saptadım. Yan duvarda altına yeni bir sarmaşık edilmiş olan bir kafes vardı. Sıkışık bir durumda orangutan gibi ona tutunarak aşağı inebilirdim.

İçeri girip araştırmaya başladım, Andy'nin yatak odası aralarından geçecek dar bir yol açılmış olan kirli çamaşırarla doluydu. Kirli çorapların, gömleklerin, üzerinde müstehcen yazılar ve resimler olan külotların arasından geçtim. Temiz eşyasını dolap çekmecelerinde değil dört tane lacivert plastik kutuda saklıyordu. Yeni bekârlığı kendisine kolej günlerini hatırlatmış olmalıydı. Kutulardan hiçbirinde ilginç bir şey yoktu. On beş dakikamı askısına asılı ceketlerin ceplerini karıştırarak geçirdim ama

kayda değer bir şey bulamadım, ikinci yatak odası daha küçüktü. Andy'nin bisikleti bir köşeye yaslanmış duruyordu, arka lastiği patlaklı. Bir kürek makinesi, hâlâ kapalı ve üzerinde yazı olmayan sekiz karton kutu eşya bir kenara atılmıştı. Karısından ne kadardır ayrı olduğunu merak ettim doğrusu.

Andy'nin karısı Janice'le California Fidelity'nin şirket partilerinde birkaç kere karşılaşmıştım ama ona neler bıraktığını görene kadar doğrusu hakkında pek kafa yormuş değildim. Hanımefendi kocasını esaslı soymuştu. Andy hep karısının savurganlığından yakını, bize onun kentin en iyi mağazalarından alışveriş yaptığını göstermeye çalışırdı. Kadının korkusuzca para harcaması hiç kuşkusuz Andy'nin başarısının ölçüsüydü. Ama şimdi durum anlaşılıyordu. Kadın Andy'ye portatif bir iskambil masası, dört alüminyum bahçe iskemlesi, bir şilte ve üzerindeki monograma bakılırsa Andy'nin annesine ait olan bir tabak takımı bırakmıştı. Tabakların cilasının dökülmüş ve gümüş kâsenin de tutacak yerlerinin aşınmış olması Janice'in hepsini yıllardır bulaşık makinesine doldurduğunu gösteriyordu.

Mutfak dolaplarında karton tabaklar ve bardaklarla konserve kutuları vardı. Bu adam benden de kötü besleniyordu. Site yeni olduğu için mutfak aletleri son model ve gıcır gıcır: Kendi kendine temizlenen fırın, büyük buzdolabı (içinde iki altılık bira kutusundan başka bir şey yoktu), bulaşık makinesi, mikrodalga fırın, çöp öğütme makinesi. Derin dondurucusu spagetti ve tavuk yemekleriyle doldurulmuştu. Bir şişe akvavit yan yatmış duruyordu, bir paket taş kesmiş Milky Way çikolatası insanın dişini kırmaya davet çıkarır gibiydi.

Yemek odası aslında oturma odasının bir uzantısıydı ve oradan mutfaka beyaza boyalı bir akordeon kapıyla geçiliyordu. Oyun masası hem yemek hem çalışma masası görevlerini üstlenmişti. Telesekretere bağlı telefon oradaydı. Telesekreterde mesaj yoktu. Masanın üstünde yazı, makinesi silgisi, şeridi falan vardı ama yazı makinesi yoktu. Yanışları silmek için kullandığı beyaz boya bayat tırnak cilası kıvamını almıştı. Kâğıt sepeti boştu.

Mutfaka döndüm, çöp sıkıştırma makinesinin kapağını açtım. Kutu doluydu ama sıkıştırılmamıştı. Üç kat aşağıda bazı bükülmüş kâğıtlar vardı. Çöp torbasını çıkartıp yenisini yerleştirdim. Andy'nin çöpünü boşaltıp boşaltmadığını hatırlamayacağından emindim. Herhalde evlilik yaşamında hizmet edilmeye alışkındı ve çöp boşaltma, tuvaletin çişini kaçırıldığı kenarlarını temizleme gibi işlerin gece ortaya çıkan cinler tarafından yapıldığını sanırdı. Saatime baktım. Otuz beş dakikadır oradaydım ve talihimi daha fazla zorlamak istemiyordum.

Yana kayarak açılan kapıları kapayıp kilitledim, gözden kaçırdığım bir şey var mı diye son bir kere baktım, sonra çöp torbasını da alarak ön kapıdan çıktım.

Öğle saatinde yine evdeydim, Henry'nin arka verandasına oturmuş Andy'nin çöpünü bir dilenci pikniği gibi çevreme sermiştim. Aslında çöpler pek zararlı değildi ve ayıklamak için tetanos aşısı olma gerekliliğini pek hissetmiyordum. Andy hiçbir mikrobun kolay kolay barınamayacağı turşulara, zeytinlere, ançüezlere ve diğer yiyecek maddelerine düşküdü. Kahve telvesi ve portakal kabuğu yoktu çöplüğünde. Taze bir şey yediğini gösteren herhangi bir şey de. Bol bol bira kutusu. Altı plastik Lean Cuisine hazır yemek torbası, postayla gelen broşürler, ilanlar ve Janice'ten bir mektup. Buna çok kızmış olmalıydı ki, mektup buruşturulup top edilmiş, sonra da ısırılmıştı. Kâğıdın üstündeki dış izlerini netlikle görebiliyordum. Janice geçici nafaka çekinin gene geciktiğini bildiriyordu ve gene sözcüğünün altını birkaç kere çizmiş, ardına da birkaç ünlem işareti yerleştirmişti.

Torbanın dibinde Andy'nin bankasının adı ve hesap numarası yazılı bir çek koçanı vardı. Onu ilerde gerekir diye bir kenara ayırdım. Sonra torbanın ortalarındaki kâğıtları alıp düzelttim: 'melek', 'sevgili', 'hayatımın nuru', 'sevgilim' diye hitap edilen birine yazılmaya başlanmış bir mektubun altı taslağı.

Kadının anatomisini, en ince ayrıntısına kadar hatırlıyor, zihnine fazla bir önem vermiyordu. Kadının cinsel heyecanı Andy'yi alev alev yakmış ve böylece daktilo tuşlarına basabilme yeteneğine epey hasar vermişti - "birlikte geçirdikleri zamanı" hatırladığı yerlerde epey yanlış ve silik vardı. Birlikte geçirdikleri zamanın da Noel günleri olduğu anlaşılıyordu. O anı hatırlarken sıfat yoksunluğu çekiyordu ama fiilleri derdini iyice anlatmasına yetmekteydi.

"Seni namussuz seni" diye mırıldandım kendi kendime.

Adam kadının bilmemesini emmesini özlediğini yazıyordu ve bir sürü şeyi xxxxxx'lerle silmişti.

Tahminim çiçeklerin kısımlardan söz edecekti ve botanik bilgisi eksik gelmişti. Ya da bu önerdiği fikir birden nutkunun tutulmasına neden olmuştu. Aynı zamanda ne tavrı alacağını da bilemez gibiydi.

Yaltaklanmayla tapma arasında yuvarlanıp duruyordu. Göğüsleri hakkında öyle şeyler söylüyordu ki, kadının cerrahi bir müdahaleye ihtiyacı olabileceğini bile düşündüm. Okumak utanç veriyordu ama sorumluluklarımdan da kaçamazdım.

Okumayı bitirince bütün kâğıtları toplayıp bir paket yaptım. Bunların işe yarayıp -yaramayacağına karar verene kadar ayrı bir dosya hazırlayacaktım, Geri kalanları torbaya doldurup Henry'nin çöp kutusuna attım. Sonra evime girdim, telesekreterimi açtım. Yalnızca bir mesaj vardı.

"Merhaba, Kinsey. Ben Ash. Dinle, dün annemle bu Lance işini konuştum, seninle tanışmak istiyor. Eğer sence bir sakıncası yoksa. Geldiğinde beni ara da randevulaşalım. İstersen bu öğleden sonra olabilir. Teşekkür ederim. Yakında görüşmek üzere. Hoşça kal."

Evlerini aradım ama hat meşguldü. Blucinimi falan giyip kendime bir öğle yemeği hazırladım.

Ash'i bulduğumda annesi istirahate çekilmişti ve rahatsız edilemezdi ama yine de saat dörtte çaya davet edildim.

Atış kulübüne gidip üst çekmecemde eski bir çorabın içinde sakladığım küçük .32'liğimle biraz hedef atışı yapmaya karar verdim. Tabancayı, şarjörü ve elli mermilik kutuyu küçük bir çantaya doldurup çantayı otomobilimin arkasına attım. Benzin de aldıktan sonra 101 nolu Otoyol'dan 154 nolu çıkışa kadar gittim. Hava soğuktu. Beklenmedik birkaç yağmurlu günün sonunda yemyeşil olan bitki örtüsü uzaklarda göğün mavisıyla birleşiyordu. Başımın üzerindeki bulutlar eski bir şiltenin yırtık astarından fırlamış pamukları andırıyordu. Döne döne devam eden yol yükseldikçe trafik de giderek azalan görüşe uygun olarak azalmaktaydı. Vitesi küçülterek ısıtıcıyı açtım..

Tepeye varınca ancak iki şerit eninde olan bir yola girerek yukarılara doğru devam ettim. Koyu yeşil yosunlarla kaplı dev kayalar yolun iki yanında uzanıyor, ağaçların birleşen dalları güneşi örtüyordu. Tepedeki kulübelerin bacalarından yükselen odun dumanının hafif kokusunu alıyordum, kamyonlar sis bulutlarıyla doluydu. Atış kulübünün kapıları açıktı, son birkaç yüz metreyi de geçtikten sonra mıcır kaplı otoparka girdim. Parkta bir tek steysin vagon vardı, idareci dışında benden başka kimse yoktu.

Dört dolarımı ödeyip adamın ardından tuvaletlerin bulunduğu tuğla yapıya yürüdüm. Deponun asma kilidini açıp içerden bir tahtaya yapıştırılmış karton hedefi çıkardı.

"Bu siste görüş epey güçtür" diye uyardı beni.

"Bir deneyeceğim" dedim,

İnanmazlıkla yüzüme baktı, ama sonunda hedef tahtasını, iki hedef kartonunu ve bir de kartonu tahtaya yapıştıracak aleti verdi.

Aylardır atış talimi yapmadığımdan tek başıma olduğum için memnundum. Rüzgâr sertleşmişti ve sis bulutları bir korku filmindeymişim gibi önümde uçuşuyordu. Hedefi yirmi beş metreye diktim.

Kulaklarımı tıkayıp üzerlerine kulak koruyucularını geçirdim. Bütün dış sesler şimdi hafiflemişti, sanki yüzüyormuşum gibi kendi solumamı duyuyordum. .32'liğimin şarjörüne sekiz mermi yerleştirip ateşe başladım.

Hedefe gidip atışlarıma baktım sonra. Yukarı ve sola kaymıştı. İlk sekiz deliği keçe kalemle işaretleyip döndüm ve şarjörü bir daha doldurdum. Arkamda bir tabelada şöyle yazıyordu: "Burada kullandığımız silahlar bir zevk ve eğlence kaynağıdır, ama bir anlık dikkatsizlik veya budalalık her şeyi ebediyen sona erdirir." Amin, diye düşündüm.

Saat 15:15'te hava iyice soğumuş, mermilerimin de çoğu tükenmişti. Küçük yarı otomatığimin yirmi beş metrede pek isabetli olduğu söylenemezdi, ama en azından silahımı ateşleme işine yeniden ısındığımı hissediyordum.

8

Saat dörde beş kala Wood ailesinin Büyük Okyanus'a bakan yedi dönüm arazi üzerindeki evlerinin araba yoluna girmiştim. Durumları iyiydi ve onları son ziyaretimden sonra buraya taşınmışlardı. Ev iki katlı ana binası ve kuleli iki kanadıyla tam bir konaktı. Binanın dışı bir düğün pastası gibi düz ve beyazdı. Çatı altları ve pencere kenarları sanki bir tüpten sıkılmış görüntüsü veren buketlerle, çiçeklerle ve deniz kabuğu motifleriyle süslenmişti. Evin denize bakan yüzündeki iki basamaktan geniş ve açık bir verandaya çıkılıyordu. Cephede bir dizi kemerli balkon kapısı bir yanda bir seraya, diğer yanda bir pergolaya kadar uzanmaktaydı. Beni içeri beyaz önlüklü şişmanca bir siyah kadın aldı. Siyah beyaz mermer kareler döşenmiş holde bir sokak köpeği gibi izledim kendisini.

Hizmetçi benden yanıt beklemeden, "Bayan Wood sabah odasında beklemenizi rica etti" dedi.

Cilalı parke döşemede hiçi ses çıkarmayan kalın kauçuk tabanları üzerinde uzaklaştı.

Eh, zaten ben kendi evimde de hep sabah odasında otururum, diye düşündüm.

Duvarlar kayısıydı, tavan da beyaz bir kubbe. Işığın girdiği yüksek kemerli, pencereler arasına kocaman Boston bitkileri yerleştirilmişti. Mobilyalar Fransız Provence stiliydi; yuvarlak masa, hasır sırtlı altı iskemle. Yerdeki yuvarlak İran halısı soluk şeftali ve yeşil. Pencerelerden biri önünde durup hafif bir meyille uzanan bahçeye baktım. C biçimli odanın bir ucunda deniz, öteki ucunda dağlar görüldüğünden üç boyutlu dev bir perdenin önündeydim sanki. Gökyüzü ve deniz, çamlar, bir

parça kent, uzak dağlardan dökülen bulutlar... hepsi bir çerçeve içinde, ve kuzeyin kara tepeleri önünde dönüp duran beyaz martılar.

Zenginlerin en hoşlandığım yanları içinde yaşadıkları sessizlik ve de o mekân genişliğidir. Para ışık ve yüksek tavanlar, bir tanesinin yeteceği yerde altı pencere satın alır. Odada toz yoktu, cam yüzeyler tertemizdi, Provence stili iskemlelerin bacaklarında çarpma izleri görülüyordu. Hafif bir fısıltı duyup dönüp baktığımda hizmetçinin tekerlekli bir servis masasıyla içeri girmekte olduğunu gördüm. Masanın üzerinde gümüş bir çay takımı, bir tabak çeşitli sandviç, herhalde aşçının o gün yapmış olduğu kurabiyeler vardı.

"Bayan Wood şimdi gelecek" dedi.

"Teşekkür ederim. Şey, buralarda bir tuvalet var mıydı acaba?"

"Evet, hanımefendi. Sola dönüp hole çıkın. Soldaki ilk kapı."

Helaya gittim, kapıyı kilitleyip aynadaki görüntüme umutsuzlukla baktım. Yanlış giyinmişim elbette. Zaten giyim işine gelince doğrusunu bilmezdim ki. Edgewater Oteli'ne Ashley ile yemeğe her işe yarayan elbisemi giyip giymiştim, o ise rastgele giyinmiş olarak gelmişti. Şimdi ben tam bir serseri gibi giyinmişim. Doğrusu ne düşündüğümü bilemiyordum. Woods ailesinin parası olduğunu biliyordum. Ama bunun ne kadar para olduğunu unutmuştum. Bende klas diye bir şey yoktur. İki yatak odalı kerpiç bir evde büyümüşüm ve küçük kapalı verandası da sayılırsa herhalde seksen metre kare falan olmalıydı. Bahçe denilen yer, tek tek alınıp istediğin yere soktuğun tahta kazıklarla çevrili ve otla kaplı bir alandı. Teyzemin süsleme anlayışı tek ayağı üstünde duran plastik bir flamingoydu ki, ben on iki yaşına gelene kadar doğrusu onu epey klas bulurdum.

Açık mavi porselen, mermer küvetler ve altın kaplama musluklarla dolu banyoyu görmemeye çalıştım. Bir kap içinde kuş yumurtası büyüklüğünde, insan eli değmemiş altı tane sabun duruyordu. Çişimi yaptım, sonra elimi suyun altında tutup herhangi bir şeyi kirletmek istemeyerek sallayarak kuruttum. Kalın tüylü havluların fiyat etiketleri daha yeni çıkarılmış gibiydi. Musluğun kenarında dört tane konuk havlusu vardı ama o numarayı yutmayacak kadar kurnazdım. Kullandığım havluyu sonra ne yapacaktım -kirliliğine mi atacaktım? Bu insanların kirliliği çöpü olmazdı. Ellerimi blucinimin kışına kurulayıp arkamda bir ıslaklık hissederek odaya döndüm ve oturmaya cesaret edemedim.

Çok geçmeden Ash'in koluna girmiş olan Bayan Wood göründü. Kadın ağır ağır, sanki ayaklarında ayakkabı değil de, yüzme paleti varmış gibi yürüyordu. Onun yetmiş yaşını geçmiş olduğunu fark ettim ki, bu da çocuklarını çok geç doğurmuş olması demekti. Bizim buralarda yetmiş yaş fazla yaşlı sayılmaz. Bunun nedeni belki rejim ve egzersiz, belki de kozmetik cerrahinin popüler olmasıdır. Ya da yaşlanmaktan öyle korkmuşuzdur ki, süreci fiziki olarak durdurmuşuzdur. Bayan Wood bu beceriyi elde edememiş görünüyordu. Yıllar kendisini yıkmış, dizleri tutmaz olmuştu. Bu olguyu sanki bedeni dışına çıkmışçasına seyrediyormuş gibi bir tavır da yok değildi.

"Merhaba, Kinsey, görüşmeyeli çok oldu" dedi. Yüzünü kaldırıp bana baktı. Kol ve bacaklarının kaybettiği enerji şimdi gözlerinde toplanmıştı. Elmacık kemikleri çıkık, çenesi güçlüydü. Buruşuk derisi yüzünden kırışmış eski bir lastik eldiven gibi sarkıyordu. Ashley gibi o da iriydi: Geniş omuzla, kalın belli. Saçları kemik taraklarla tepesinde toplanmış beyaz bir yumaktı. Üzerinde koyu kırmızı ipekli bir elbise ve ipekli bir lacivert kimono vardı. Ashley annesini bir koltuğa oturtup çay servisine nezaret edebilmesi için servis arabasını yanına çekti.

Ash bana baktı. "Yoksa şeri mi isterdin? Çay Earl Grey'dir."

"Çay iyidir" dedim.

Ash fincanları doldururken Helen de her birimize küçük bir tabak sandviç ve kurabiye doldurdu. Yağ sürülmüş beyaz ekmek dilimleri arasında kıvrık salata yaprakları. Tavuk salatalı çavdar ekmeği. Krema peynir sürülmüş buğday ekmeği. Yaptıkları sanki bir ayınmış gibi davranıyorlardı ki, ikisinin de benim giyimimi ya da sosyal durumumun kendilerine eşit olup olmadığını düşünmediklerini anladım. Ashley gülümseyerek fincanımı uzattı. Gamzelerini göstererek, "Annemle bunun için yaşarız" dedi. "Evet" diye gülümsedi Helen. "Yemek son büyük kötü huyumdur ve damağım dayandıkça bu günahı işlemeye kararlıyım."

Çayımızı yudumladık, sandviçlerimizi yedik, eski günlerden söz ettik Helen bana kendisinin de, Woody'nin de sıradan insanlar arasından çıktıklarını anlattı. Woody'nin babasının kasabada bir hırdavatçı dükkânı vardı. Kendi babası ise bir taşçı ustasıydı. Her birine küçük birer miras kalmış, bunu birleştirip kırklı yıllarda Wood/Warren'i kurmuşlardı, ikisi de kazanılan parayı bir eğlence olarak görmüşlerdi. Woody şirketi yönetmekte çok ciddiydi ama kâr sanki mutlu bir rastlantıdan başka bir şey değildi. Helen onun iki milyon dolarlık yaşam sigortası yaptırttığını biliyordu. Bunun getirisi garanti olan tek yatırımı olduğunu söyleyerek şaka ederdi.

Ash saat beşte izin isteyerek bizi başbaşa bıraktı.

Helen birden ciddileşti. "Şimdi şu Lance işini anlat bakayım."

Olanları anlattım. Ash daha önce hepsini anlatmış olmalıydı ama o bir kere de benim ağızdan dinlemek istiyordu.

Sözüm bitince, "Benim için çalışmanı istiyorum" dedi.

"Bunu yapamam, Helen. Bir kere, avukatım benim Lance'in yakınlarında dolaşmamı istemiyor, ayrıca ben de Wood ailesinden iş alamam. Bu sanki rüşvet alıyormuşum gibi olur."

"Bu işin ardında kimin olduğunu öğrenmek istiyorum" dedi.

"Bunu ben de istiyorum. Ama ya sizlerden biriye? Seni gücendirmek istemem ama bu olasılığı gözardı edemeyiz."

"O zaman buna bir son veririz. Ben özellikle şirket dışındaki insanları etkileyen gizli işlerden hoşlanmam. Gelişmeleri bana bildirecek misin?"

"Eğer bildirilecek bir şey varsa, Bulduğum her şeyi paylaşmaya hazırım. Bir kere olsun, koruyacak bir müşterim yok şimdi."

"Sana nasıl yardımcı olabileceğimi anlat."

"Bana Woody'nin vasiyetnamesinin ayrıntılarını anlat, eğer fazla özel değilse yani. Mirası nasıl bölündü? Şirketi kim kontrol ediyor?"

Yüzünden bir huzursuzluk ifadesi geçti. "Tartıştığımız tek şey buydu. O işi Lance'a bırakmak istiyordu ve ben de ilke olarak buna karşı değildim. Çocuklar içinde babası öldükten sonra işi en iyi yönetecek Lance görünüyordu. Ama Woody'nin ona bunun için gereken gücü de vermesini istiyordum. Woody ise denetimi ona vermeyi kesinlikle reddetti."

"Yani?"

"Hisselerin yüzde elli birini yani. 'Eğer eline güç vermeyeceksen neden makam veriyorsun?' diye sordum. Ama Woody beni dinlemedi bile. Bu olasılığı bile düşünmek istemiyordu. Çok kızdım ama Nuh dedi peygamber demedi, istediği zaman öyle inatçı olurdu ki."

"Onu böylesine kaygılandıran neydi?"

"Lance'in işi batıracağından korkuyordu. Lance'in kararları kimi zaman gerçekten yanlıştır. Bunu açıkça kabul ederim. Piyasayı Woody gibi hissedemez. Bayiler ya da müşterilerle ve memurlarla ilişkileri iyi değildir. Lance düşüncesizdir ve sonu gelmeyen büyük planları vardır. Şimdi daha iyidir, ama Woody'nin ölümünden önceki birkaç yıl çılgın gibiydi. Woody sağken onu dizginleyebilirdi, ama yine de Lance'in feci bir yanlı yapmasından ödü kopardı."

"O zaman şirketi neden ona bıraktı? Neden başa güvenilir birini geçirmedi?"

"Bunu ben de söyledim, ama beni dinlemedi bile. Oğlanlardan birini koyacaksa mantıklı seçim Lance'di. Bass... eh, Bass'ı bilirsin. Kendini doğruca bankaya götürmeyecekse Woody'nin ayakizleri üzerinden yürümeyi istemezdi."

"Ya Ebony? Ash onun işle ilgilendiğini söylemişti."

"İlgilenmişti sanırım, ama Woody bu son vasiyetnamesini hazırladığında Avrupa'daydı ve geri dönmeye niyeti yok gibiydi."

"Hisseler nasıl bölündü?"

"Lance'in hissesi yüzde kırk sekiz. Benim dokuz, avukatımızın üç ve Ebony, Olive, Ash ve Bass'ın da yüzde onar."

"Garip bir bölünme, değil mi?"

"Lance'in tek başına hareket edememesi için. Çoğunluğu elde etmek için birimizi ikna etmesi gerek. Genelde istediğini yapar, ama biz istediğimiz anda bir araya gelip ona karşı çıkabiliriz."

"Bu onu çıldırtıyor olmalı."

"Bu durumdan nefret ediyor, ama Woody'nin haklılığını da anlıyorum sanırım. Lance henüz genç ve fazla deneyimli değil. Hele aradan birkaç yıl geçsin, ondan sonra bakarız."

"Daha sonra durum değişecek mi?"

"Evet, ben öldüğümde hisselerimin ne olacağına bağlı. Woody o konuda karan bana bıraktı. Lance'a üç hisse bırakmam yeterli. O zaman çoğunluk onda olur. Kimse kendisine dokunamaz."

"Televizyon dizisi gibi bir şey bu."

"Eğer gerekirse ben de gücümü bir erkek kadar kullanabilirim. Yemekten sonra en sevdiğim şey budur." Helen elbisesine asılı duran saate baktı, sonra uzanıp duvardaki bir zile bastı. "Yüzme zamanı geldi. Sen de bana katılır mıydın? Fazla mayomuz var ve arkadaştan zevk alırım. Hâlâ bir mil yüzebiliyorum ama ölümüne sıkıldığımı söyleyebilirim."

"Başka bir zaman artık. Eğer seçim hakkım varsa kara hayvanı olmayı yeğlerim." Kalkıp elini sıktım.

"Çay çok güzeldi. Davet ettiğin için teşekkür ederim."

"İstediğin zaman gel yine. Bu arada Ebony ile Olive'in sana istediğin bilgileri vermelerini söyleyeceğim."

"Çok memnun olurum. Sen zahmet etme, ben yolumu bulurum,"

Ben hole çıkarken hizmetçi de portatif bir tekerlekli iskemle getiriyordu.

Sokak kapısı açıldı ve Ebony içeri girdi. On yedi yaşından beri onu görmüyordum. Ebony o zaman yirmi beş yaşında falan olmalıydı. Hâlâ insanı ürkütecek gücü vardı. Uzun boyluydu, sıskaydı, elmacık kemikleri çıkık, dudak boyası koyu kızıldı. Kuzguni saçları arkasına taranmış, bir kurdeleyle ensesinde toplanmıştı. Avrupa'ya model olarak gitmişti ve hâlâ podyumdaymış gibi yürüyordu. İki yıl California Politeknik'te okumuş, orasını terk edip fotoğrafçılığı, dansı, moda tasarımı ve gazeteciliği denemiş, sonra da modelliği seçmişti. Adı Monaco prensesi Caroline'inkiyle birlikte anılan bir erkekle altı yıldır evliydi. Bildiğim kadarıyla çocuğu yoktu ve kırkında olduğu için bundan sonra da çocuk sahibi olacak değildi.

Beni görünce durakladı, bir an beni hatırlayıp hatırlamadığından emin olamadım. Soğuk bir gülümsemeye bakıp merdivenlere doğru yürümeye devam etti.

"Merhaba, Kinsey. Yukarı gel. Seninle konuşmamız gerek sanırım."

Ardından yürüdüm. Üzerinde geniş omuzlu, beli dar siyah bir tayyör, bembeyaz bir gömlek, ayağında dizlerine kadar çıkan siyah parlak çizmeler vardı. Çizmelerin topukları ucuz bir yer döşemesini delecek kadar sivriydi. Yakından pek hoş gelmeyen güçlü bir parfüm sürünmüştü. Koku dizel buharları gibi arkaya savruluyordu. Bu işten başımın ağrıyacağını anlamıştım.

İkinci katın döşemesi açık bej ve çok kalın tüylü bir halıyla kaplıydı. Kuru kumlar arasına yürüyor gibiydik. Koridor bir koltuk ve antika bir büyük dolabın yerleştirileceği kadar genişti. Ebony'nin evde yaşıyor olmasına şaşırılmıştım. Belki o da Ash gibi başka bir yer bulana kadar geçici olarak burada bulunuyordu.

Ebony yatak odasının kapısını açıp geçmemi bekleyerek kenara çekildi. Okul müdiresi olmalıydı, diye düşündüm. Küçük bir kırbaçla üstünlük taslamada çok başarılı olurdu. Odaya girince kapıyı kapadı ve elini tokmaktan ayırmadan sırtını kapıya yasladı.

9

Sol tarafta iki koltuk ve bir sehpayla oturma odasına dönüştürülmüş bir girinti vardı. "Oturalım" dedi. "Neden ne istediğini bir an önce söylemiyorsun?"

Ebony omuzlarını silkip yürüdü. Sehpanın üzerindeki kristal kutudan bir sigara aldı. Koltuğa oturdu. Sigarasını yaktı. Dumanını üfledi. Her hareketi, bütün dikkatleri üzerine toplamak üzere tasarlanmış, ayrı ve isteyerek yapılan bir davranıştı.

Gidip kapıyı açtım. "Yukarı kadar olan yolculuk için çok teşekkür ederim, doğrusu pek zevkliydi" diyerek dışarı çıkmak üzere davrandım.

"Kinsey, dur. Lütfen."

Durup baktım.

"Özür dilerim. Kabalık ettiğimi biliyorum."

"Kabalık edip etmemen umurumda bile değil, Ebony. Ne söyleyeceksen bir an önce söyle, yeter."

Gülümsemesi buz gibiydi. "Otur, lütfen."

Oturdum.

"Bir martini içer misin?" Yanan sigarasını küllüğe bırakıp sehpanın altındaki gömme buzdolabını açtı. Buz içinde dondurulmuş iki kadeh, küçük bir kavanoz yeşil zeytin, bir şişe cin çıkardı. Ortalıkta vermut göremedim. Doğal olmayacak kadar uzun tırnaklarının yardımıyla parmaklarını ıslatmadan zeytinleri çıkardı. Cini boşaltırken gözlerindeki parlıtıda ta içinden yükselen bir susuzluk seçtim.

İçkimi uzattı. "Lance ile aranızda ne geçti?"

"Neden soruyorsun?"

"Merakımdan. Onu etkileyen her şey şirketi de etkiler. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

Sigarasını alıp derin bir nefes çekti. Nikotin ve alkolün derinliklerindeki bir kaygıyı bastırıldığını farkediyordum.

"O da benim kadar biliyor. Neden ona sormuyorsun?"

"Burada olduğuna göre sen anlatırsın diye düşünmüştüm."

"Bunun o kadar iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Senin de olayın bir parçası olduğunu düşünüyor çünkü."

Gülümsemesinde neşeden eser yoktu. "Bu ailede ben hiçbir şeyin parçası değildim. Olmak isterdim ama."

Yeni bir sabırsızlık dalgası yükseldi içimde. "Oyun oynamayı bırakalım, Tanrı aşkına" dedim. "Bu tür konuşmalardan nefret ederim. Anlatayım. Biri beni bir oyuna getirdi ve bundan hiç hoşlanmadım.

Nedenini bilmiyorum ve umurumda da değil, ama bunu kimin yaptığını bulacağım. Şu anda kendi kendimin müşterisi olduğumdan kendimden başka kimseye hesap vermek zorunda değilim. Bilgi istiyorsan bir özel detektif tut. Benim sana hizmet etmem mümkün değil."

Yüzü alçı gibi katılaştı, bembeyaz kesildi. Uzanıp dokunsaydım aynı katalitik sıcaklığı hissedeceğimden emindim.

"Senin mantıklı olacağını ummuştum."

"Neden? Neler olup bittiğini bilmiyorum ve gördüğüm kadarıyla olanlardan da hiç hoşlanmıyorum. Belki de bu işlerin altında sen varsın ya da kimin olduğunu biliyorsun."

"Sözünü hiç sakınmıyorsun, değil mi?"

"Neden sakınayım? Senin hesabına çalışmıyorum ki."

"Ben basit bir şey sordum. Alınmaya kararlı olduğunu görüyorum." Yarisına kadar içtiği sigarayı bastırdı.

Haklıydı. Kızgındım ve neden kızdığımı bilemiyordum. Derin bir soluk alarak sakinleştim. Onun için değil, kendim için. Bir daha denedim. "Haklısın. Kızgın olduğumu sanmıyordum ama yanılmışım sanırım. Her nasılsa aile içi politikaya bulaştım ve bundan hiç hoşlanmam."

"Bunun aile içi politika olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Ya şirket dışından biriyse?"

"Kim örneğin?"

"Herkes gibi bizim de rakiplerimiz vardır." Martinisinden bir yudum aldı, buz gibi içki ağzından geçerken zevk aldığını görebiliyordum. Yüzü dar, hatları inceydi. Teni pürüzsüz ve çizgisizdi. Ya plastik cerrahi geçirmişti ya da iz bırakan duygulara sahip olmamayı öğrenmişti. Ash ile kızkardeş olduklarına inanmak güçtü. Ash neşeli mizaçlı, eliaçık, iyi huylu, yumuşak ve rahat bir insandı. Ebony ise bir kamçı gibi gergin, uzak, kontrollü ve küstah. Aralarındaki farkın nedeni aile içindeki yerlerine bağlı olabilir, diye düşündüm. Ebony en büyük, Ash en küçük kızdı. Woody ve Helen herhalde ilk çocuklarının kusursuz olmasını beklemişlerdi. Ash'a ve ondan sonra da Bass'a vardıklarında ise herhangi bir şey beklemekten çok uzak olmalıydılar.

Ebony içkisinin içindeki zeytini tırnaklarıyla çıkartıp diline yerleştirdi. Dudakları parmağının çevresinde kapandı, hafif bir emme sesi çıktı. Hareketinin müstehcen bir yanı vardı ve bir an beni tavlamaaya çalıştığını düşündüm.

"Annemin ne istediğini herhalde bana söylemezsin" dedi.

Öfkemin yine kabardığını hissediyordum. "Sizler birbirinizle konuşmaz mısınız? Beni çaya davet etti. Eski günleri anıp biraz gülüştük. Buraya gelip de neler konuştuğumuzu sana anlatacak değilim. Ne konuştuğumuzu merak ediyorsan, ona sor. Ben neler olup bittiğini öğrendiğimde hepsini senin üstüne yıkmaktan zevk alacağım. Ama bu arada bildiklerimi orada burada anlatmamın doğru olduğuna hiç inanmıyorum."

Ebony eğleniyor gibiydi. Ağzının kenarlarının yukarı kıvrıldığını görüyordum.

Sözümü birden kestim. "Bu konuda bir sorunun mu var?"

Güldü. "Özür dilerim. Seni küçük görüyor değilim, ama sen hep böyleydin. Enerji dolu. Ateşli ve hep savunma içinde."

Bir yanıt bulamayarak yüzüne baktım.

"Sen bir profesyonelsin" diye sürdürdü. "Bunu anlıyorum. Herhangi bir sır açıklamamı istemiyorum. Bu benim ailem ve aile içinde olanlar beni ilgilendirir. Eğer sana yardımcı olabilirim, bunu benden istemen yeter. Eğer bulacağın bir şey beni ilgilendiriyorsa, bunu bilmek isterim. Bu o kadar mantıksız mı?"

"Elbette değil. Özür dilerim." Ebony'nin daha önce söylediği bir şeye döndüm. "Şirket dışında birinden bir olay çıkabileceğini söylemiştin. Genel olarak mı konuşuyordum, yoksa belirli bir şey var mı?"

Omuzlarını silktili. "Genel olarak konuşuyorsam da, bizden nefret eden birini tanıyorum." Açıklamasını nasıl yapacağını bilemezmiş gibi duraksadı. "Yıllarca yanımızda çalışmış bir mühendis vardı. Hugh Case adında biri. İki yıl önce, daha doğrusu babam ölmeden birkaç ay önce intihar etmişti,"

"Arada bir bağlantı var mıydı?"

Ebony hafifçe şaşmış görünüyordu. "Babamın ölümüyle mi? Hayır, sanmam, ama bana söylediklerine göre, Hugh'un karısı kocasının ölümünden Lance'in sorumlu olduğuna inanıyormuş."

"Nasıl?"

"Ayrıntıları bir başkasına sormalısın. Ben o sırada Avrupa'daydım. Tek bildiğim Hugh'un garajına kapanıp karbon monoksit zehirlenmesinden ölene kadar arabasının motorunu çalıştırdığı." Bir sigara daha yaktı. Sonra düşünürken kibritin ucuyla küllükteki külleri bir araya topladı.

"Karısı Lance'in onu intihara ittiğini mi hissetmiş?"

"Pek öyle denemez. Kadın kocasını Lance'in öldürdüğüne düşünüyormuş."

"Haydi canım sen de!"

"Eh, bu işten kârlı çıkan oydu. O sıralarda dolaşan bir söylentiye göre Hugh Case Wood/Warren'den çıkıp bize rakip olarak kendi şirketini kuracakmış. Hugh araştırma ve geliştirme bölümünün başındaydı ve devrimci yeni bir sürecin izinde olduğu anlaşılıyor, işten ayrılması bizi güç durumda bırakabilirdi. Ülkede bizim işi yapan yalnızca on beş kadar firma olduğundan onun gitmesi bizi zarara uğrattı."

"Ama saçma bu! Bir adam işini değiştirmek istedi diye öldürülmez."

Ebony'nin kaşı hafifçe havaya kalktı. "Terk ettiği şirkete çok ağır bir mali darbe olmayacaksa."

"Ebony, buna inanmıyorum. Kendi kardeşin hakkında nasıl böyle konuşabilirsin?"

"Kinsey, ben sadece duyduklarımı anlatıyorum, inandım demedim, sadece kadının buna inandığını söyledim."

"Polis soruşturma yapmış olmalı. Ne buldular?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu onlara sormalısın."

"Soracağım elbette. Bir bağlantı olmayabilir, ama araştırmaya değer. Ya Bayan Case? O nerede şu anda?"

"Kentten ayrıldığını duymuştum ama doğru olmayabilir. Havaalanındaki kokteyl salonunda barda çalışıyordu. Belki onlar nerede olduğunu bilirler. Adı Lyda Case. Eğer yeniden evlenmişse ya da kızlık soyadını almışsa izini nasıl bulacağını bilemem."

"Lance'dan intikam almak isteyecek başka bildiğin var mı?"

"Yok sanırım."

"Ya sen? Senin şirketle ilgilendiğini duydum. Onun için mi döndün?"

"Kısmen. Lance işin başına geceli beri çok aptalca şeyler yaptı. Ben de dönüp haklarımı korumam gerektiğini düşündüm."

"Yani?"

"O kadar işte. Onun işten uzaklaştırılmasını istiyorum."

"Eğer sahtekârlıkla suçlanırsa üzülmeceksin yani?"

"Suçluysa, hayır. Layığını bulmuş olur. Ben onun işini istiyorum. Bunu saklıyor değilim, ancak şunu da bilmiş ol, bu konuda hileye hurdaya da başvurmama gerek yoktur."

"Açık sözlülüğünü takdir ediyorum" dedim. Aslında bu tavır beni rahatsız etmişti, onun savunmada kalacağını sanırdım. Oysa o eğleniyor görünüyordu. Beni rahatsız eden bir şey de... yaptığı her şeydeki o üstünlük havasıydı. Okulda da her şeyi bir! kere olsun denemekle ün salmış o delifişek kızlardan biriydi. Başkalarının çevrelerine uymaya çalıştıkları yıllarda Ebony aklına eseni yapmıştı. On yedi yaşındayken kimseye metelik vermemeyi öğrenmişti ve şimdi de o küçümseme havası sanki bir parçası olmuştu. Gücü kimsenin hoşuna gitmek isteğinin olmaması ve kendisi hakkında düşünülenleri umursamamasından geliyordu. Onunla birlikte olmak yorucu bir şeydi ve birdenbire dudaklarındaki o küçük gülümsemenin nedenini öğrenemeyecek kadar yorulmuş gibiydim. Saat altıyı çeyrek geçiyordu. Birden büyük bir açlık hissetmeye başlamıştım. Martini zaten başımı ağrıttı, ayrıca başkasının içtiği sigara dumanı koktuğumu da biliyordum.

İzin isteyip oradan çıktım. Eve giderken McDonalds'a uğrayıp kocaman bir hamburgerle patates kızartması yedim, bir da Coca Cola içtim. İyi şeyler yemeyi düşünecek halde değildim.

Eve dönünce Harry'nin Michigan uçağına bindiğinden bu yana gelip giden o melankoliye kapıldım yine. Aslında özgürlüğümden pişman olma âdetim yoktur. Tek başıma olmaktan memnunum. Kendi başıma kalmaktan zevk alırım. Yalnızlığı onarıcı bir şey olarak görürüm ve kendimi eğlendirecek pek çok yolum vardır. Ama sorunum bunlardan bir tekinin bile aklıma gelmemesiydi. Depresyona düştüğümü kabul edecek değilim ama saat sekizde yatağımdaydım. Bütün kötülere karşı, tek kadın başına savaşan bir detektif için hiç de normal bir şey değildi bu.

10

Ertesi öğleyin saat bir olduğunda Lyda Case'i Dallas/Fort Worth havaalanı kokteyl salonunda telefonla buldum. Barda hizmet ederken telefonu öyle bir şiddetle kapattı ki, doğrusu kulaklarımı bir kontrol ettirmenin iyi olacağını düşündüm. Geçen Mayıs ayında bir çöp tenekesinden birine ateş etmek zorunda kalmıştım* ve kulaklarım o günden beri uğulduyordu. Lyda'nın hareketi de o yüzden hiç iyi gelmemişti, hele telefonu çarpmadan kaba bir sözcük de söyleyince. Canım çok sıkılmıştı. Onu bulmak için epey uğraşmıştım ve o gün zaten daha önce de yüzüme kapatmıştı telefonu. Saat onda Bar Çalışanları Sendikası'nın 498inci Şubesi'ne telefon etmiştim ve bana hiçbir şey söylememişlerdi. Sendikaların bu tür şeyler konusunda giderek aksilendiklerini fark ediyordum. Eskiden telefonu açar, inanılır bir hikâyeye anlatır ve istediğiniz bilgiyi bir iki dakikada elde ederdimiz.

Oysa şimdi ad, adres ve telefon numarası almak artık olanaksızdı. Onun gibi başka yerlerden de hizmet kayıtlarını, banka hesaplarını falan alamıyordunuz. Hatta çoğunlukla elinizdeki bilgileri bile doğrulata mıyordunuz. Okulların, Sosyal Sigorta'nın ya da yerel cezaevinin bile herhangi bir bilgi verdiği yoktu.

"Bu özel bilgidir" diyorlardı. "Özür dileriz ama bu müşterimizin mahremiyetini ihlal olur."

O kâtiplerin ve sekreterlerin bu ukalaca tavırlarından nefret ederim. Bilmek istediğinizi söylememekten zevk alırlar hepsi. Ve kurnazdırlar da, Birkaç yıl önce gayet kolayca inandıkları o masalları asla yutmazlar.

Ben bilinen yollara başvurduğum. Başka bir biçimde başaramazsan belediye bürosuna, kütüphaneye ya da Trafik Dairesi'ne giderdin. Onlar yardım ederlerdi, işin içinde küçük bir bedel olurdu ama kimin umurundaydı ki?

Kütüphaneye gidip eski telefon rehberlerini karıştırdım ve Hugh ile Lyda Case'in adreslerini buldum, sonra da şehir rehberinden iki yıl önceki komşularını saptadım. Hepsini tek tek arayınca sonunda birinden Hugh'un nasıl öldüğünü öğrendim. Dul eşinin Dallas'a yerleştiğini tahmin ediyorlardı. Lyda Case'in telefonu olmayabilirdi ama Dallas istihbaratını arar aramaz ev telefonunu buluverdim. İş giderek eğlenceli olmaya başlamıştı. Numarayı çevirince üçüncü çalışında açıldı.

"Alo."

"Lyda Case ile konuşabilir miyim?"

"Benim."

"Sahi mi?" Kurnazlığıma şaşmışım doğrusu.

"Kim konuşuyor?"

Kadını bulmayı beklemediğimden uygun bir yalan hazırlayamamıştım, o nedenle doğruyu söylemek zorunda kaldım. Büyük yanlış. "Adım Kinsey Millhone. Santa Teresa'da özel dedektifim..."

Küt. Kulağım yine parçalanır gibi oldu. Bir daha çevirdim ama kadın telefonu açmadı.

Artık onun nerede çalıştığını öğrenmem gerekiyordu ve eğer hâlâ bir barda çalışıyorsa, Dallas/Forth Worth bölgesindeki bütün barları aramaya bütçem yeterli değildi. Yine istihbaratı arayıp Otel ve Lokanta Çalışanları Sendikası Dallas Şubesi'nin telefon numarasını aldım. Numarayı tam çevirecekken küçük bir hile gerektiği aklıma geldi.

Bir an düşündüm. Lyda Case'in Sosyal Sigorta numarasını bilmek araştırmalarıma az da olsa bir inanılabilirlik katardı. Ama onu da Sosyal Güvenlik Bürosu'ndan almaya gerek yoktu. Onlar insanın önüne engel çıkarmakta bankalardan farksızdırlar. Aradığım bilgiyi bir tür kamu kaydından elde etmek zorundaydım.

Çantamı, ceketimi ve otomobil anahtarlarını kaptığım gibi adliye binasına gittim. Seçmen Kayıt Bürosu binanın alt katındaydı. İşaretleri izleyerek bir koridordan geçip camlı bir kapıdan bir büroya girdim. Banko arkasında iki memur çalışıyordu ama bana dönüp de bakan yoktu. Bankonun üzerindeki bilgisayara Lyda Case'in adını yazıp tuşa bastım. Bir an gözlerimi kapatıp bürokrasinin başındaki Tanrı her kimse ona kısa bir dua ettim. Eğer Lyda son altı yıl içinde oy vermek için kaydedilmişse yenilenen formlarda Sosyal Sigorta numarası görülmeyecekti. O soru 1976'da kaldırılmıştı.

Çok geçmeden Lyda Case'in adı ve ardından satır satır yazı belirdi. Kadın 14 Ocak 1974'te seçmen kaydını yaptırtmıştı. Özgün başvurunun numarası alt satırda kayıtlıydı. Numarayı kaydettim ve yanıma gelen memura verdim.

Kadın eski dosyaların saklandığı arka koridora gitti. Birkaç dakika sonra başvuru dilekçesiyle geldi. Lyda Case'in Sosyal Sigorta numarası yazılıydı. Ayrıca doğum tarihini de aldım. Bu sonuncuyu görünce gülmekten kendimi alamamıştım. Memur da güldü ve bakışından onun da bazı konularda benim hissettiklerimi hissettiğini anladım. Bilgiye bayılırım ben. Kimi zaman kendimi gerçekleri bulmak için kazı yapan, verileri kafam ve kalemimle bulan bir arkeologa benzetirim.

Artık çalışabilirdim.

Eve gidip Santa Teresa'daki Bar Çalışanları Sendikası şubelerini aradım.

"Dört Dokuz Sekiz" dedi kadın. "Merhaba. Kiminle konuşuyorum?"

"Ben idari yardımcı. Siz kimsiniz?"

"Özür dilerim" dedim. "Ben Ticaret Odası'ndan Vicky. Yıllık Müfettişler Kurulu yemeğine davetiyeleri yazıyorum ve adınızı rica edeceğim."

Bir sessizlik oldu. "Rowena Feldstaff."

"Teşekkür ederim."

Yine Texas'ı aradım. Telefon dört kere çaldıktan sonra açıldı.

"Otel ve Lokanta İşçileri Sendikası 353. Şube. Adım Mary Jane. Size yardımcı olabilir miyim?" Kızın yumuşacık bir sesi ve hafif bir Texas aksanı vardı. Yirmi yaşında falan olmalıydı.

"Elbette, Mary Jane" dedim. "Ben Santa Teresa'dan Rowena Feldstaff. Bar Çalışanları Sendikası 498. Şube idari yardımcısıyım. Lyda Case'in durumunu kontrol ediyorum..." Kadının doğum tarihi ile Sosyal Sigorta numarasını verdim.

İşinde gayet titiz olan Mary Jane, "Sizi arayacağım bir numara var mı?" diye sordu.

"Elbette." Ev numaramı verdim.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Bar Çalışanları Sendikası adını vererek açtım ve Mary Jane de bana Lyda Case'in çalışmakta olduğu yerin adını, adresini ve telefon numarasını verdi. Dallas/Forth Worth havaalanındaki kokteyl salonlarından birinde çalışıyordu.

Bara telefon ettim, garsonlardan biri Lyda'nın Dallas saatiyle 3'te geleceğini söyledi. Yani beni saatimle 1'de.

Saat 1:00'de telefonu yine açtım ve kulağımda bir iki desibel işitme gücü daha kaybettim. Kadın çok hızlıydı doğrusu.

Eğer birinin hesabına çalışıyor olsaydım Dallas uçağına binmişim bile. Başkasının parasını harcamakta insan çok eliaçık olabiliyor. Oysa ben kendi param için hiç de öyle değilim.

Otomobilime atlayıp karakola gittim. Yasadışı bilgi kaynağım Jonah Robb kent dışındaydı. Yerine bakan Çavuş Schiffman kuralları çiğnemekten fazla hoşlanmadığı için onu pas geçip Kayıt ve Kimlik bürosunun siyah polisi olan Emerald'a gittim. Kadının teknik olarak bana ihtiyacım olan bilgiyi vermeye hakkı yoksa da, bunu fark.edecek kimse olmadığı zamanlar yardımdan hiç kaçınmaz.

Ben bankoya yaslanıp Emerald'ın elindeki işi bitirmesini bekledim. Benim hayırlı bir iş için gelmediğimi anlamış olacak ki, hiç acele etmedi. Emerald kırk beş yaşlarında ve bir puro esmerliğindedir. Kıvrıkcık saçları kısa kesilmiştir. Herhalde yirmi beş kilo fazlası vardır ve hepsi de beline, karnına ve kığına toplanmıştır.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Doğrusunu istersen sormaya korkuyorum."

Üzerinde lacivert etek ve kısa kollu beyaz gömlekten oluşan üniforması vardı. Kolundaki armanın üstünde Santa Teresa Polis Müdürlüğü yazıyorsa da, aslında sivil bir memurdu.

"Merhaba, Emerald. Nasılsın?"

"Meşgulüm. Ne istediğini çabuk söyleyen iyi edersin."

"Bir şeye bakmanı rica edecektim."

"Yine mi? Günün birinde senin yüzünden kovulacağım buradan. Bu sefer ne vardı?" Yanaklarındaki gamzeler hiç de o sert tavrına uymuyordu.

"İki yıl önceki bir intihar. Adamın adı Hugh Case'di."

Emerald yüzüme baktı.

"Neden söz ettiğimi biliyorsun galiba?"

"Elbette. Senin bilmemene şaştım."

"Neden? Normal bir şey değildi demek?"

Güldü. "Ne münasebet. Ne normalî? Teğmen Dolan o adı duyunca hâlâ öfkeden küplere biniyor."

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü deliller ortadan yok oldu da ondan. St. Terry'de bu yüzden kovulan iki kişiyi hatırlıyorum.

Santa Teresa Hastanesi. Hastane morgu St. Terry'dedir.

"Hangi deliller?" diye sordum.

"Kan, idrar, doku örnekleri, hepsi, ve olan yalnız onun örnekleri değildi. Kurye o gün hepsini İlçeye vermek üzere almıştı ve bir daha gören olmadı."

"Vay canına! Ya ceset? Neden her şeye yeniden bakmadılar?"

Emerald başını salladı. "Örneklerin kaybolduğu ortaya çıktığında Bay Case'in cesedi yakılmış, Bayan Case de küllerini denize serpmişti."

"Şaka ediyorsun."

"Hayır. Otopsi yapılmıştı ve Dr. Yee cesedi serbest bırakmıştı. Bayan Case cenaze töreni istemediğinden cesedi yaktırdı Savcılık çıldıracaktı. Dr. Yee St. Terry'nin altını üstüne getirdi Ama sonuç çıkmadı. Teğmen Dolan çılgına dönmüştü. Şimdi yeni bir politikaları varmış diye duydum. Güvenlik çok sıkıymış."

"Peki, ne tahmin edildi? Bu gerçek bir hırsızlık mıydı?"

"Bunu bana sorma. Dediğim gibi aynı zamanda pek çok şey kaybolduğu için hastane neler döndüğünü anlamadı. Bir yanlışlık olmuş olabilir. Biri yanlışlıkla hepsini atmış ve suçunu kabul etmemiş de olabilir."

"Dolan neden işe karışmıştı ki? Ben olayın intihar olduğunu sanıyordum."

"Raporlar gelene kadar ölüm nedeni hakkında kimsenin bir karar vermek istemediğini bilirsin."

"Doğru" dedim. "Teğmenin başta herhangi bir kuşkusu olup olmadığını merak etmiştim ben."

"Teğmenin her zaman kuşkusu vardır. Seni buralarda görürse biraz daha kuşkulananacaktır. Benim işim var. Sakın bunları benim anlattığımı kimseye söyleme."

St. Terry'nin Patoloji Bölümü'ne gidip daha önceden tanıdığım laboratuvar teknisyenlerinden biriyle konuştum. O da Emerald'ın söylediklerini doğrulayarak bana olayın bir iki ayrıntısını anlattı. Adli tıp bürosundan bir kurye, kan nakil aracıyla laboratuvarları ve asayiş bürolarını dolaşmış. Toplanacak örnekler mühürlü kutulara konulur, üzerlerine etiketler yapıştırılır, sonra buz kutularına yerleştirilmiştir. Gelen kurye bunları alır, imzalı bir kâğıt verir gidermiş. Hugh Davası "malzemesi" de hastane laboratuvarından çıktıktan sonra bir daha görülmemiş. Ama yolda mı, yoksa Adli tıp laboratuvarına gittikten sonra mı kaybolduğu bilinmiyordu St. Terry'deki memur paketi teslim ettiğini iddia ediyordu ve elinde bir makbuz vardı. Kurye onu kamyonete diğerlerinin arasına yerleştirdiğini ve hepsini birden teslim ettiğini söylemişti. Dr. Lee laboratuvar testlerinin sonuçlarını arayınca olay birkaç gün sonra ortaya çıkmıştı. O zamana kadar da Hugh Case'in cesedi yakılmış ve külleri rüzgârlara savrulmuştu.

Hastane holündeki telefonlardan birinden turizm acentesini arayıp Dallas'a ilk uçağın ne zaman kalkacağını sordum. Santa Teresa'dan Los Angeles'e gidecek uçakta boş bir yer vardı ve uçak 3:35'te kalkacaktı. Eğer ona yetişirsem iki saat beklemeyle o gece saat 10:35'te Dallas'a gidecek uçağa yetişebilirdim. Lyda öğleden sonra saat üçte işe başlamışsa ve sekiz saat çalışıyorsa, bardan saat 11'de çıkacaktı. Yolda herhangi bir gecikme ona yetişmemi engellerdi. Ancak bizim havaalanı gece saat 11'de kapandığından nasıl olsa sabaha kadar Santa Teresa'ya dönemeyecektim. Ne olursa olsun geceyi Dallas'ta geçirmek zorundaydım. Bilet parası zaten iki yüz dolardı, buna bir de otel parası eklemek doğrusu midemi bulandırıyor. Kuşkusuz, o plastik havaalanı koltuklarında yana kaykılıp uyuyabilirdim ama bu fikir de hiç hoşuma gitmiyordu. Ayrıca cebimdeki on dolarla yemek işini nasıl halledeceğimi de bilemiyordum. Herhalde dönüşümde otoparktan VW'imi bile çıkaracak param olmayacaktı.

Turizm bürosundan Lupe ben bu hesapları yıldırım hızıyla yaparken kulağımın dibinde soluyup durmaktaydı.

"Seni acele ettirmek istemiyorum, Millhone, ama karar vermek için sadece altı dakikan var."

Saatime baktım. 14:17'ydi. "Aman lanet olsun, peki!" dedim.

"Tamam" dedi.

Yerlerimi ayırttı. Bilet ücretini United kartımla ödedim.

Lupe biletleri havaalanında bilet gişesinden alacağımı söyledi, telefonu kapattım, hastaneden çıkıp havaalanına doğru yola çıktım O günlük yol kıyafetim çizmelerim, blucinim ile dirseklerle hafifçe gerilip biçimini kaybetmiş lacivert kazağımdan oluşuyordu. Otomobilimin arkasında eski bir rüzgâr ceketim vardı. Yine koltukta içinde bir takım temiz iç çamaşırı ile dış fırçanın olduğu bir çantam vardı. Uçağa kalkmasına on iki dakika kala binip çantamı önümdeki koltuğun altına soktum. Uçak küçüktü ve on beş koltuğu doluydu. Yolcular kokpitten bir perdeyle ayrılıyordu. Ben ikinci sırada olduğumdan kokpitin içini görebiliyordum. Gördüğüm yeni bir Peugeot arabanın ön tablosundan fazla karışık değildi. Hostes benim içeri baktığımı görünce sanki pilotla yardımcısı bilmememiz gereken bir şey yapıyorlarmış gibi perdeyi çekti.

Motolar çim biçme makineleri gibi ses çıkarıyorlardı. Gürültüde hoparlör tesisatı hiçbir işe yaramıyordu. Pilotun ne söylediğini bilmiyordum ama herhalde "çok uzak bir olasılıkla" denize indiğimiz takdirde ne yapacağımızı anlatıyordu. Çoğa uçak karaya düşer ve yanardı. Bu da kaygılanacak yeni bir şeydi işte. Oturduğum koltuğun minderinin yüzeceğini hiç sanmıyordum. Koltuğun çelik tabanından kışımı koruyacak kadar bile kalın değildi. Pilot konuşurken uçağın krokisinin çizildiği plastik karta baktım. Biri krokinin üzerine iki X işareti yapmıştı. Birinde, "Buradasın" yazıyordu. İkincisi de kanadın ucuna konulmuştu: "Tuvalet buradadır."

Uçuş yalnızca otuz beş dakika sürdüğünden İzcî üniforması giymişe benzeyen hostesin bize bedava içki dağıtacak zamanı olmadı. Onun yerine uçağın içinde dolaşıp küçük kutular içinde çiklet dağıttı. Ben kulaklarımdaki uğultuyu gidermek için uğraştığımdan mekanik bir çene hastalığı çekiyordum gibi görüldüğüme eminim.

United uçağı tam zamanında kalktı. Sigara içilmeyen kısımda hiç susmak bilmeyen iki bebeğin arkasında oturdum. Yemek pilav üstü tavuk göğüs etiydi ve hepsinin üstüne de lastik tutkal gibi bir şey boşaltılmıştı. Tatlı, Coppertone bronzlaşma yağı gibi kokan bir parça pastaydı. Hepsini yiyip

selofan kâğıda sanlı bisküvileri de çantama koydum. Bir daha ne zaman yemek yiyeceğimi ancak Tanrı bilirdi.

Dallas'a inince eşyalarımı toplayıp öne geçtim, kapının açılmasını bekledim. Piste ayak bastığımda saat 22:55'ti. Aradığım kokteyl salonu indiğim yerden epey uzaktı. Koşmaya başladım. Bara saat tam 23:02'de girdim. Lyda Case beş dakika önce çıkmıştı ve bir daha ancak hafta sonu gelecekti. Neler söylediğimi burada tekrar edecek değilim.

11

Lyda'yı anons ettirdim. L şeklinde bir masa olan bir Yolcu Yardım Bürosu görmüştüm. Masa başında elli yaşlarında çirkince bir kadın oturuyordu. Üzerinde pirinç düğmeleri ve apoletleriyle bir Selamet Ordusu üniforması vardı. Olayın ne olduğunu bilmiyordum aslında. Belki çocuklarını kaybeden anneler ve bazı şeylere ihtiyacı olan yabancılar buradan yararlanırken ruhsal rahatlama da elde ediyorlardı. Kadın büroyu kapatmak üzereydi ve benim yardım istememden hiç memnun olmamış görünüyordu.

"Bakın" dedim. "Şu anda California'dan geldim ve terminalden çıkmakta olan bir kadınla konuşmam gerek. Onu park yerine çıkmadan yakalamalıyım ve hangi kapıdan çıktığını bilmiyorum. Onu anons ettirmenin bir yolu var mıydı acaba?"

Kadın bir gözüyle beni süzerken şaşkınlıkla olan gözüyle önümdeki tek sayfalık telefon listesine baktı. Tek kelime söylemeden telefonu açıp numarayı çevirdi. "Adı ne?" diye sordu.

"Lyda Case."

Kadın adı tekrarladı. Bir an sonra hoparlörlerden Lyda Case'in 2. Terminal Yolcu Yardım Bürosu'na gelmesi isteniyordu. Ben her ne kadar teşekkür ettiysem de, kadının iltifatlarına fazla bir ihtiyacı yok gibiydi. Eşyalarını toplamayı tamamladı ve iyi akşamlar dileyip gitti.

Lyda Case'in gelip gelmeyeceğini bilemezdim. Adı anons edildiğinde binadan çıkmış olabilirdi. Ya da dönmeyecek kadar yorgun. Gidip masanın ardındaki koltuğa oturdum. Önümden bir adam arkasında veteriner giden köpek gibi çektiği bavuluyla geçti. Saate baktım. On iki dakika geçmişti. Kilitli olmayan üst çekmeceyi açtım. Kalemler, bloknotlar, aspirin kutuları, bir İspanyolca sözlük. Arka kapaktaki yararlı cümleleri okudum. "Buenos tardes" diye mırıldandım. "Buenas noches." Açlıktan ölüyordum.

"Biri beni mi anons ettirdi? Hoparlörde adımı duydum, buraya gelmem söyleniyordu." Tam bir Texaslı aksanıydı. Lyda Case ağırlığını bir kalçasına vermiş olarak karşımdaydı. Çilli ve kıvrıkcık saçlı. Üzerinde siyah pantolon ve ona uygun bir yelek vardı -herhalde fabrikadan toptan alınan o bar garsonu üniformalarından biriydi. Adı dikiş makinesiyle sol göğsü üzerine yazılmıştı. Bileğinde elmaslı bir saat vardı. Sağ elindeki yanan sigarayı yere atıp ayağının altında ezdi.

"Ne var? Yanlış yere mi geldim yoksa?" Otuz beşinde. Canlı bir yüz. Küçük ve düz bir burun, keskin, meydan okuyan bir çene. İlk azı dişlerinin çıkmış olması gereken yerler boştu. Ailesi kızlarının dişlerini düzeltmek için borca girmemiş olmalıydı.

Kalkıp elimi uzattım. "Merhaba, Bayan Case. Nasılsınız?"

Elini bir an elimin içinde bıraktı. Gözleri kontakt lenslerin o gerçekdışı mavisiydi. "Sizi tanımıyorum."

"California'dan sizi aradım. Telefonu iki kere yüzüme kapattınız."

Gülümsemesi birden silindi. "İlgilenmediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum. Umarım bu kadar yolu benim için gelmediniz."

"Aslına bakarsanız sizin için geldim. Bara vardığımda siz çıkmalı birkaç dakika olmuştu. Bana bir iki dakikanızı ayıracağınızı umuyorum. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Benim geldiğim yerde bu yaptığımıza konuşma denilir."

"Ben özel olarak elemek istemişim."

"Hangi konuda?"

"Kocanızın ölümünü merak ediyorum."

Yüzüme dikkatle baktı. "Gazeteci falan mısınız?"

"Özel detektif."

"Tamam. Telefonda söylemiştin. Kimin hesabına çalışıyorsun?"

"Şu anda kendi hesabıma. Ondan önce bir sigorta şirketi için çalışırdım. Hugh'un adı çıktığında Wood/Warren'deki bir depo yangınına araştırıyordum. Bana onun ölümü konusunda bilgi verebileceğinizi düşündüm."

Kadının konuya ilgi duyduğunu ve kendi kendine bir mücadele verdiğini görebiliyordum. Bu herhalde uyku tutmadığı geceler kendimize anlattığımız o gece hikâyelerinden biriydi. Onun sabahın ikisinden üçüne kadar saatler bir türlü yürümek bilmediğinde bunları düşündüğünü hayal edebiliyordum. O saatte insanın beyninde bir şey birden canlanır ve genellikle de çok konuşkandır.

"Hugh'un bununla ne ilgisi var?"

"Belki de hiç. Bilmiyorum. Laboratuvar çalışmalarının kaybolması garibime gitti."

"Bu seni neden kaygılandırıyor ki? Başka kimseyi kaygılandırmamıştı."

"Öyleyse bunun zamanı geldi demek, sence de öyle değil mi?"

Kadın beni ölçüp biçerek şöyle bir baktı. Yüz ifadesi aksilikten sabırsızlığa dönüştü. "Burada bir bar var. Beni birde bekleyen olduğundan önce eve telefon etmeliyim. Yarım saat. Hepsini o kadar. Bugün çok yoruldu ve dinlenmek istiyorum." Kadın yürüdü ben de arkasından onu izlemeye başladım.

Pencere yanında koltuklara oturduk Gece göğü alçak bulutlarla kapkaraydı. Dışarda yağmuru görünce şaşırıp kaldım. Yandan gelen yağmurla damlalar camda çizikler oluşturuyordu. Pist siyahı bir muşamba kadar parlaktı ve ıslak zeminde pist ışıkları yansıtıyordu. Üç DC-10 kapılara yanaşmışlardı. Bir bagaj treyleri ardında yüklü arabaları çekerek geçti. Islak yere bir valiz düştü ama kimsenin dikkatini çekmedi. Biri "Kayıp Bagaj" formlarını doldurmak için ter dökenecekti o gece.

Lyda telefon etmek için gittiğinde ben kendime bir maden suyu ona da, kendi isteği üzerine, bir Bloody Mary ısmarladım. Garson kadın içkilerle bir teneke kutu içinde tuzlu fıstık getirdi. "Lyda yiyecek birşeyler istedi" dedi. "Adım Elsie. Başka bir şey ihtiyacınız olursa seslenin."

Bar boşalmaya başlamıştı ama duman hâlâ bir fotoğraftaki leke gibi havada asılı duruyordu.

Masaya doğru yaklaşan ayaksesleri duydum. Lyda yeleğini çıkarmıştı. Beyaz bluzu şimdi memelerinin arasına kadar açılmıştı. Göğsü bir kuş yumurtası kadar çilliydi ve bu kendisine güneşte yanmış bir hava veriyordu.

"Uzun sürdüğünü için özür dilerim" dedi. "Oda arkadaşım bunalım geçiriyor ya da kendisi geçirdiğini sanıyor." Aldığı kereviz sapıyla kadehinin üst tarafındaki votkayı alttaki biberli domates suyuna karıştırdı. Sonra fıstık tenekesini açtı.

"Aç avcunu da biraz vereyim." Elimi uzattım. Düşmanlığı kaybolmuştu. Bunu daha önce de görmüştüm -güvensizlikleri önce saldırganlık biçimini alan insanların dirençleri birdenbire ortasında kapı açılan bir duvar gibiydi. Lyda benimle konuşmaya karar vermişti ve sanırım kabalık etmesinin bir anlamı olmadığını görmüştü. Ayrıca ısmarlayan bendim. Cebimdeki on Dolarla yarım saatten fazla içmek olanaksızdı ya.

Aynasını çıkartmış makyajını kontrol ediyordu. Kaşlarını çatmıştı. "Tanrım, berbat görünüyorum." Çantasını masanın üstüne koyup içinden kozmetik kutusunu çıkardı. Kutudan aldığı çeşitli şeyleri önüne sıralayıp benim gözlerimin önünde bir değişim geçirmeye başladı sonra. Yüzüne sıvı fondöten sürdü, çillerini, çizgilerini örttü. Bir kutu far çıkartıp alt ve üst gözkapaklarını boyadı, sonra kirpiklerine rimel sürdü. Gözleri birden irileşmiş gibi oldu. Yanaklarına biraz renk kattı, ağız kenarını koyu kırmızıyla çizip dudaklarını daha açık bir kırmızıyla boyadı, iki dakika ancak geçmişti ama bir daha yüzüne baktığında bütün yorgunluk izleri kaybolmuştu ve bir moda reklamından çıkmış gibiydi. "Ne diyorsun?"

"Etkilendim."

"Şekerim, istersen seni de bir dakikada değiştirebilirim."

Kendine biraz daha bakmalısın. Şu saçların köpek kılına benziyor."

Güldüm. "Eğer sadece yarım saatim varsa bir an önce, işimize bakalım."

Elini salladı. "Onun için kaygılanma. Fikir değiştirdim. Betsy aşırı dozla uğraşiyor ve canım eve gitmek istemiyor."

"Oda arkadaşın aşırı doz uyuşturucu mu aldı?"

"Bunu hep yapar ama hiç beceremez. Zehirciler Derneği'nden bir broşür aldı sanırım, ama gerekenin ancak yarısını alıyor. Sonra eve gidince ben uğraşmak zorunda kalıyorum."

Geceyarısından sonra evime dolan hastane hademelerinden nefret ederim aslında. Hepsini yirmi altı yaşındadır ve insanın içini kaldıracak kadar temiz insanlardır. Bizimki daha sonra genellikle onlardan biriyle çıkar. Esaslı erkeklerle tanışmanın tek yolunun bu olduğunu iddia eder."

Bloody Mary'sinin yarısını bir dikişte yuvarlamasını seyrettim. "Bana Hugh'u anlat" dedim.

Bir paket çiklet çıkartıp birini bana uzattı. Başımı salladım. O bir tane aldı, kıvrırıp ağızına attı. Sonra bir sigara yaktı. Bileşimi düşündüm... nane ve duman. Düşüncesi bile kötüydü. Çiklet gıdını top haline getirip küllüğe bıraktı.

"Tanıştığımızda ben daha çocuktum. On dokuz yaşında idim. Barda çalışıyordum. On sekizime bastığım gün bir Greyhound otobüsüne atladım ve Los Angeles'te bir barmen okuluna gittim. Altı yüz dolara patladı bana. Dolandırılmış olabilirim, içki karıştırmayı öğrendim ama bunu kitaptan da öğrenebilirdim sanırım. Her neyse, Los Angeles havaalanında işe girdim ve o günden beri de hep havaalanlarında çalıştım. Nedenini sorma. Her nasılsa öyle oldu işte. Bir akşam Hugh bara geldi,

konuştuk ve birbirimize âşık olup evlendik. Ben on dokuz yaşındaydım, o da otuz dokuz. On altı yıl evli kaldık. Onu tanırdım. Kendini öldürmedi. Bana bunu yapmazdı."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Güneşin her gün doğudan doğacağına nasıl emin olabilirsin? Doğar işte, hepsi o kadar. Buna nasıl eminsen ben de ondan o kadar emindim."

"Sence onu biri mi öldürdü?"

"Elbette. Lance Wood öldürdü. Bundan şu anda burada oturduğumdan emin olduğum kadar eminim. Ama aradan bir milyon yıl geçse bile, bunu ne o ne de ailesi kabul etmeyeceklerdir. Onlarla konuştun mu?"

"Biraz. Hugh'un ölümünü ilk kez dün duydum."

"Ben polisler için işi örtbas için para verdiklerini düşünüyorum. Tonla paraları var ve kentte herkesi tanırlar."

"Lyda, sen şerefli insanlardan söz ediyorsun. Bunlar asla cinayete hoşgörüle katlanmazlar ve eğer bir ilgisi olduğuna inanırlarsa Lance'i asla korumazlar."

"Eğer buna inanıyorsan benden de aptalmışsın demektir. Sana bunun bir cinayet olduğunu söylüyorum. Sen de öyle düşünmüyor olsaydın buraya kadar gelir miydin?"

"Ben ne düşüneceğimi bilemiyorum. O yüzden sana soruyorum."

"Eh, intihar değildi. Hugh bunalım geçinmiyordu, intihar edecek tip bir insan da değildi. Bunu neden yapsın ki? Aptalca bir şeydi bu. Onu tanıyorlardı. Nasıl bir insan olduğunu bilirlerdi."

Dikkatle yüzüne baktım. "Onun şirketten ayrılıp kendi işini kurmayı düşündüğünü duydum."

"Bundan söz ederdi. Pek çok şeyden söz ettiği gibi. Woody'de on beş yıl çalıştı. Hugh işine sadık bir insandı, ama ihtiyarın şirketi Lance'a bırakacağını herkes biliyordu. Hugh bu fikre dayanamadı. Lance'in aptal olduğunu söylerdi ve onun şirketi batırdığını görmek istemiyordu."

"İkisi arasında bir tartışma oldu mu?"

"Bundan emin değilim. Onun istifasını verdiğini ve Woody'nin de onu vazgeçirttiğini biliyorum. Woody büyük bir devlet ihalesine girmişti ve Hugh'a ihtiyacı vardı. Hugh ihalenin sonucu alınincaya kadar kalacağını söyledi. İki gün sonra işten geldiğimden garaj kapısını açtım Hugh'u buldum. Arabada uyuyor gibiydi ama derisi kıpkırmızı kesilmişti. O halini asla unutamayacağım."

"Bunun bir kaza olması olasılığı yok mu?"

Lyda öne eğildi. "Bir kere söyledim, bir daha söyleyeceğim. Hugh intihar edecek insan değildi. Bunun için bir nedeni yoktu ve bunalım falan geçinmiyordu."

"Bir şey saklamadığını nereden biliyorsun?"

"Öyle konuştuğun takdirde bilmiyorum elbette."

"Cinayet fikri bile anlamsız. Lance o dönemde işin başında değildi, işten çıkmak istedi diye yanında çalışan birini öldürmezdi. Gülünç bu."

Lyda benim kuşkuculuğuma aldırmadan omuzlarını silktili. "Lance belki de Hugh'un işten ayrılırken müşterileri de götürüleceğinden kaygılanıyordu."

"Ama işten çıkmamış olması bir yana, bu hâlâ çok aşırı bir şey bence."

"Benim fikrimi sordun. Ben de sana düşündüklerimi anlattım."

"Senin buna inandığını görüyorum, ama benim inanmam için başka şeyler gerek. Eğer Hugh öldürülmüşse, bunu başkası da yapmış olabilir, değil mi?"

"Elbette. Ben onu öldürenin Lance olduğuna inanıyorum, ama bu konuda yemin edemem. Elimde delil yok zaten. Kimi zaman bunun üzerinde durmaya değmediğini düşünürüm. Olan oldu nasılsa, bundan sonrası ne fark eder ki?"

Konuyu değiştirdim. "Onu neden o kadar çabuk yaktırdın?"

Yüzüme baktı. "Yani sen benim bu işe karıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Soruları ben soruyorum."

"Yakılmayı istemişti. Fikir benden çıkmadı. Öleli iki gün olmuştu. Adli tıp cesedi vermişti ve cenaze evi müdürü bunu bir an önce yapmamızı söylemişti. Bana inanmıyorsan git onunla konuş. Hugh'a uyuşturucu verilmişti. İddiaya girerim ki, cinayeti öyle başardılar. Test sonuçlarını kimse görmesin diye laboratuvar raporları da çalınmıştı."

"Belki sarhoştun" dedim, "içtikten sonra garaja girmiş ve orada uyuya kalmış olabilir."

Başını salladı. "İçki içmezdi. İçkiyi bırakmıştı."

"Alkol sorunu mu vardı?"

"Bir zamanlar vardı. Barda karşılaşmıştık. Hafta ortasında, öğleden sonra saat ikide. Uçakları seyretmeye geldiğini söylemişti. O zaman anlamam gerekirdi ama âşık olmak nedir bilirsin. İnsan âşık olunca sadece görmek istediğini görür. Onun ayyaşlığını anlamam yıllarımı aldı. Sonunda eğer

kendini toplamadığı takdirde evi terk edeceğimi söyledim. Bir programa katıldı. Düzeldi ve öyle kaldı."

"İçkiye dönmüş olabilir mi? Bu duyulmadık bir şey değil."

"Antabuse içerken dönemezdi. Hemen hastalanırdı."

"İlaç aldığından emin misin?"

"Hapları ben verirdim. Aramızda bir oyun olmuştu bu. Her sabah portakal suyuyla. Elini uzatır, ben de hapını verirdim ve yuttuğunu gözlerimle görürdüm. Hile yapmadığını görmemi isterdi. İçkiyi bıraktığı gün bir daha asla dönmeyeceğine yemin etmişti."

"Antabuse içtiğini kaç kişi biliyordu?"

"Bilemem. Pek öyle açıklamazdı. Çevresindekiler içki içiyorlarsa, 'Teşekkür ederim, içmiyorum' derdi."

"Bana öldüğü hafta neler olduğunu anlat."

"Hiçbir şey. Bana normal bir haftaymış gibi gelmişti, Woody ile konuştu. İki gün sonra da öldü. Cenazeden sonra eşyaları topladım, hepsini kiralık bir kamyonete yerleştirdim buraya geldim. O günden beri de buradayım."

"Peki, eşyaları arasında neler olup bittiğini gösterecek bir şey yok muydu? Bir mektup ya da bir not falan?"

Başını salladı. "Öldüğü gün masasını araştırdım ve hiçbir şey bulamadım."

12

Dönüş olaysız geçti. Lyda ile bir buçuk saat oturmuş, gecenin kalan kısmını da kırmızı halılı, yüksek cam tavanlı, gerçek ağaçları arasında kuşların uçuştığı terminal binasında geçirmiştim. Bir tür kamp yapmak sayılırdı bu ama yalnızca dimdik oturuyordum ve ateş yakıp da kızartacak sosislerim yoktu. Lyda'yla konuşmamın notlarını aldım. Nasıl ya da kim tarafından neden olduğunu bilmediğim halde Hugh Case'in öldürüldüğüne inanıyordum. Onun ölümünün Wood/Warren'deki son olaylarla ilişkili olduğunu da düşünüyordum ama aradaki bağlantının ne olabileceği hakkında bir fikrim yoktu. Lyda bir şey hatırladığı takdirde beni aramaya söz vermişti. Sonuçta verimsiz bir yolculuk yaptım sayılmazdı. Yanıtladığından çok soru yaratmıştı ama bunun benim için bir sakıncası yoktu.

Çözülecek bir yumak olduğu sürece işim var demektir. Bütün ipuçları kuruyup da yollar çıkmaz sokaklarla son bulunca düşüklüğü başlardı. Hugh olayında bir yapboz oyununun köşe parçalarından birini bulmuş gibiydim. Sonuçtaki resmin ne olacağı hakkında bir bilgim yoktu ama hiç olmazsa başlayacak bir yer vardı.

Sabah saat 4:30'da uçağa bindim, Los Angeles'e de 5:45'te vardım. Santa Teresa uçağı saat yedide kalkacaktı. Eve ulaştığımda artık canım çıkmıştı, ilk işim mesajlara bakmak oldu (yoktu), ayakkabılarımı çıkardım, yatağın üstüne giyinik olarak uzandım.

Saat tam 9:02'de kapım vuruldu. Uykudan güçlükle uyanıp kapıya giderken örtüyü de bir gelin tuvaletinin kuyruğu gibi aradımdan sürüklüyordum. Ağızım kupkuru, saçlarım diken dikendi. Dikiz deliğinden baktım. Kapı önünde eski ikinci kocam Daniel Wade duruyordu.

"Lanet olsun" diye söylendim. Bir an kapıya dayandım, sonra yine baktım. Görebildiğim yalnızca profili ve bir hale gibi başını saran sarı saçlarıydı. Daniel Wade gördüğüm en güzel erkektir ve bu da kötü bir işarettir. Güzel erkekler ya eşcinseldirler ya da inanılmaz derecede kendine hayran.

(Genelleme için özür dilerim, ama gerçek budur.) Ben iyi bir yüzdendir, ilginç bir yüzdendir karakteri olan bir yüzdendir hoşlanırım, ama bu kusursuz heykelden değil... dümdüz ve oranlı burun, çıkık elmacık kemikleri, güçlü çene. Saçları güneşten iyice açılmış, gözleri şahane bir mavi, kapkara kirpikler. Dümdüz ve bembeyaz dişler, hafif çarpık bir gülümseme. Bilmem anlatabildim mi?

Kapıyı açtım. "Evet?"

"Merhaba."

"Merhaba." Yok olacağını umarak kaba bir tavırla baktım yüzüne. Uzun boylu ve ince yapılıdır ve kilo alma sıkıntısı olmadan istediği kadar yemek yiyebilir. Üzerinde soluk blucin ve kolları sıvanmış koyu kırmızı kazak vardı. Derisi güneşten ve rüzgârdan yanmış, parlıklar içindeydi. California'nın altın çocuklarından biri. Kollarındaki tüyler güneşten bembeyaz kesilmişti. Ellerinin ceplerinde olması iyiydi. Çünkü uzun, kemikli parmakları olan bir caz piyanistiydi. Önce ellerine âşık olmuşum.

"Florida'daydım." Sesi de iyiydi... öteki erdemlerinin heyeti can uyandırmaması olasılığına karşılık. Melek gibi şarkı okur, altı enstrüman çalardı.

"Neden geldin?"

"Bilmem. Sıla özlemi herhalde. Bir arkadaşım buralara geliyordu, ona takıldım. Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, genelde hep böyle dolaşırım."

Kusursuz zamanlamalı hafif bir gülümseme. Duraksıyor gibi bir hali vardı ki, bu normal değildi işte. Bana dikkatle bakıyor, (belki) eski tanıdığı kızı arıyordu.

"Saçlarından hoşlandım" dedi,

"Aman, ne hoş. Ben de seninkinden."

"Sanırım seni kötü bir anda yakaladım. Özür dilerim."

"Daniel, sadede gelebilir miydik, acaba? Gece bir saat uyuyabildim ve berbat durumdayım." Konuşmanın tümünü prova ettiği belliydi, ama onun kafasında benim karşılıklarım kaba olmak yerine sevecendi. "Temiz olduğumu bilmeni isterim" dedi. "Bir yıldır öyleyim ya. Ne içki, ne de uyuşturucu. Kolay olmadı, ama gerçekten doğru yola girdim artık."

"Aman ne iyi. Çok memnun oldum. Zamanıydı."

"Alayı bırakabilir miydin acaba?"

"Sen gittiğinden beri doğal konuşmam bu. Erkekler çok hoşlanıyorlar."

Yeni bir yaklaşım denedi.

"Dinle. Elsie adında bir terapistim var. Yaşamımın tamamlanmamış işini tamamlamamı o önerdi. Bundan senin de yararlanabileceğini düşündü."

"Bu iyi işte. Adresini ver de kendisine bir teşekkür edeyim."

"İçeri girebilir miyim?"

"Elbette ki, hayır, Daniel! Anlamadın mı daha? Seni sekiz yıldır görmüyorum ve bunun yeteri kadar uzun bir süre olmadığı anlaşılıyor."

"Bu kadar zaman sonra hâlâ nasıl düşman olabilirsin? Ben senin için kötü duygular beslemiyorum."

"Neden besleyeceksin ki? Ben sana bir şey yapmadım!"

Yüzünden bir incinmişlik ifadesi geçti. Şaşkınlığı gerçek gibiydi. Bazıları insanın canına okurlar, sonra da ıstırabınızın derinliğine şaşarlar. Daniel ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Bu işin sandığı gibi olmayacağı anlaşılıyordu. "Senin kırgın olacağını düşünmemiştim" dedi. "Sen öyle biri değilsin, Kinsey. Çok iyi yıllarımız olmuştu."

"Evet. Tam on bir ay ve altı gün. Kapıya sıkışmadan elini çekebilirsin."

Elini çekti.

Kapıyı yüzüne kapayıp yatağa döndüm.

Birkaç dakika sonra bahçe kapısının gacırtısını duydum.

Bir süre yatağımda dönüp durdum ama daha fazla uyuyamayacağım anlaşılıyordu. Kalkıp dişlerimi fırçaladım, duş aldım, saçlarımı yıkadım, bacaklarımı tıraş ettim. Daniel'in bir gün geleceği konusunda hayaller kurardım. Öfkemi ve üzüntümü döktüğüm uzun monologlar hazırlardım. Şimdi de bunu daha iyi başarabilmiş olmak için geri gelmesini istiyordum. Reddedilmek bu bakımdan bir yüküdür. Herkese atmaya çalıştığınız duygusal bir yükü kalıverirsiniz ortada. Yalnızca ihanete uğramış olma gerçeği değil, insanın dönüştüğü kişilik de... genelde hiç de hoş değildir. Jonah benim aksiliğimi atatabilmişti. Bunun kendisiyle ilgili olmadığını anlamış gibiydi. Kendi o kadar aksiydi ki, biraz kabalık kendisini rahatsız etmezdi. Bense yüzyüze gelinceye kadar geçmişle barıştığımı sanıyordum.

Olive Kohler'i arayıp randevulaştım. Sonra masamın başına geçip notlarımı daktiloya çektim, Öğleyin bir iki iş yapmaya! karar verdim. Daniel benimkinin arkasındaki bir başka otomobilde oturuyordu. Sürücünün yanındaki koltuktaydı, çizmeli ayaklarını ön tabloya uzatmış, kovboy şapkasını kaşları üzerine indirmişti. Onunki on yıllık, çarpılmış, paslanmış, lacivert bir Pinto'ydu. Koyun postu koltuk örtülerinin tüyleri yapış yapış olmuş bir köpeği andırıyordu.

Daniel bahçe kapısının gacırtısını duymuş olmalıydı. Başını çevirip tembel bir hareketle şapkasını geriye itti. "Daha iyisin ya?"

Otomobilime bindim, motoru çalıştırıp oradan uzaklaştım. O gün bir daha eve dönmedim. Şimdi yaptıklarımın yarısını bile hatırlamıyorum. Çoğunlukla zamanımı boşa harcadım ve yalnızca büroma değil, evime de giremediğim için söylenip durdum,

Saat 17:00'de bir sokak haritasının yardımıyla Kohler'lerin Montebello'nun ağaçlıklı bir sokağındaki evlerini buldum. Arazi üç metrelik bir çit ardındaydı ve içeri elektronik denetimli oymalı demirden bir kapıdan giriliyordu. Ben sokağa park edip çitin içindeki ahşap bir kapıdan girdim. Ev iki katlı ve İngiliz Tudor stilindeydi. Bir bahçivan taflanları hayvan biçimlerinde kesmekle meşguldü.

Paspasın üzerinde bir gazete vardı. Onu yerden alıp zili çaldım. Bir hizmetçiyle karşılaşmayı beklerken kapıyı gri saten roplu ve alçak topuklu saten terlikli Olive açtı. Bunları çoğunlukla Joan Crawford filmlerinde görmüştüm. Kendimi evimde arkalıksız yatak odası terlikleriyle dolaşırken hayal ettim. Elimde ağızlık Ondüle saçlar. Kaşlar yolunmuş.

"Merhaba, Kinsey. Gel. Terry yolda. Saat altıda bir kokteyl partiye gideceğimizi unutmuşum."

Kapıdan geriledi, içeri girdim.

"İstersen bu işi başka bir zaman da yapabiliriz" dedim. Gazeteyi uzattım.

"Teşekkür ederim. Hayır, hayır. Şimdi iyi. Davete daha bir saat var ve yakında oturuyorlar. Giyinmemi tamamlamam gerek ama burada konuşabiliriz." Gazeteye şöyle bir göz atıp holde masanın üstünde duran mektupların üzerine attı.

Taş döşeli loş koridordan geçip evin arkasındaki yatak odasına yürüdük. Olive ince yapılı ve sarışındı, saçları omzuna kadar iniyordu. Kimi zaman saçları kendi renginde kalan tek kız-kardeşin Ash olup olmadığını merak ederdim. Oliver'in gözleri parlak mavi, kirpikleri siyah, teni altın rengindeydi. Otuz üç yaşında olmalıydı, Ebony kadar sert değildi, ama Ash'in sıcaklığından da eser yoktu. Yürürken omzu üzerinden benimle konuşuyordu.

"Seni on yıldır görmedim. Neler yaptın bu arada?"

"Kendi detektiflik büromu kurdum."

"Evli misin? Çocuğun var mı?"

"Her ikisine de hayır. Ya senin çocuğun var mı?"

Güldü. "Tanrı korusun."

Girdiğimiz yatak odası çok büyüktü. Kirişli tavan, büyük bir taş şömine. Kapıdan kapalı bir verandaya çıkılıyordu, iki kişilik yuvarlak bir banyo küvetinin çevresi çiçeklerle sarılmıştı. İri bir İran kedisi başını kuyruğuna gömmüş, koltuğun üzerinde uyumaktaydı.

Odanın zemini cilalı tik parkesiyle kaplıydı ve üzerine uzun beyaz tüylü halılar serilmişti. Yatağın arkasındaki duvarda kocaman bir ayna vardı. Terry Kohler'in cinsel performanslarını hayal ettim. Adam kendisini seyrederken Olive nereye bakardı acaba?

Bir koltuğa oturup Olive'in iki otomobillik garaj boyundaki dolap odaya girmesine baktım. Gece elbiselerinin bulunduğu askılığı şöyle bir karıştırdı. Üst rafta şeffaf plastik kutularda bir dizi ayakkabı görüyordum. Öteki uçta çeşitli boy ve türde kürkleri vardı. Olive dizlere kadar inen spagetti askılı bir kokteyl elbisesi çekip odaya döndü aynada kendisine baktı. Elbise avokado yeşiliydi, tenine hafif bir solukluk vermişti.

Gözlerini aynadan ayırmadan, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Seni yeşil yaptı."

Gözlerini kısarak baktı bir daha. "Haklısın. Al. Senin olsun. Zaten hiç sevmemiştim." Elbiseyi yatağın üstüne attı.

"Ben öyle şeyler giymem" dedim huzursuzlukla.

"Al. Yılbaşı partisi yaparız, o zaman giyersin." Önü açık olan siyah bir tafta elbise aldı. içine girip fermuarını çekip her şeyini yerli yerine soktu. O kadar inceydi ki, o iri göğüslerin nasıl kendisinin olabileceğine akıl erdiremedim. Sanki göğsüne ameliyatla iki top yerleştirmiş gibiydi. Öyle bir kadını kucaklayınca herhalde insanın göğsünde çukur iz bırakırdı.

Olive tuvaletin önüne oturdu, siyah külotlu çorabını giydi, sonra da ayaklarına on santim topuklu siyah ayakkabılarını giydi. Mücevher kutusundan parıltılı meyveler asılı gümüş dallardan j oluşan elmaslı küpelerini taktı.

Dolaba girip sırtındaki elbiseyle aynı boyda yumuşacık beyaz bir kürkle döndü.

Bakışımı görünce gülümsedi. "Ne düşündüğünü biliyorum, canım. Ama ben kürkçüye gittiğimde filkiler ölmüşlerdi. Benim mantoyu alıp almamamın kaderleri üzerinde bir etkisi yoktu."

"Kadınlar kürk giymeseler hayvanlar öldürülmezdi" dedim.

"Palavra. Kendini boş yere kandırma. Vahşi doğada bu hayvanlar her gün parça parça edilirler. O güzelliğin bir kısmını bir sanat eseri gibi neden korumayacakmışım? Dünya kötülük dolu. Ben de başka türlüymüşüm gibi rol yapmıyorum. Onun için genimle tartışma." Parmağını uzattı. "Konuşmaya geldin, haydi konuş bakalım." Kürkü çıkarıp yatağın üstüne attı, koltuğa oturup ayak ayak üstüne attı.

"Wood/Warren'deki durum hakkında neler biliyorsun?" diye sordum.

Eliyle bir sabırsızlık jesti yaptı, "İş dünyası sıkıcı bir şey. Gazetenin o bölümünü kedinin kutusuna sererim."

"Ailenin bölünmesiyle ilgilenmiyor musun?"

"Ne bölünmesi? Lance işi mi? Benim iki tarafla da ilgim yok Ebony ile Lance arasında fikir ayrılığı var. Ebony kendisine oy vermeme istiyor. Anlattıklarına bakılırsa bu benim yararına olacakmış. Lance çok kızacak ama umurumda bile değil. O şansını kullandı."

"Sen Ebony'den yana mısın?"

"Kimbilir? Belki. Ebony Lance'dan akıllıdır ve işe yeni kan vermek gerek. Lance'in başı çoğunlukla lavabonun içinde zaten."

"Yani?"

"Bak sana ağabeyimi anlatayım. Satıcılık yüreğine işlemiştir. Canı istediğinde insanı onun gibi kandırarak bir başkası olamaz. Kendini ilgilendiren her şeye heyecan duyar ama ilgilendiği şey de çok azdır. Rakamlarla başı hoş değildir. Hiç. Bir büroda oturmaktan nefret eder, rutin işleri hiç sevmez, iş yaratmakta iyi ama arkasını getirmekte berbattır. Bu kadar işte."

"Bütün bunları kendi gözünle gördün mü, yoksa Ebony'den mi duydun?"

"Fabrikada her gün olanları duyuyorum. Terry iş delisidir ve işten başka bir şey konuşmaz."

"Lance'le araları nasıl?"

"Sürekli çatışır. Terry saplantılı bir adamdır, insanların bir işi berbat etmeleri karşısında çılgına döner. Lance'in pek karar verme yeteneği yoktur. Bunu herkes bilir. Eğer bundan kuşkun varsa evlendiği kadını bir gör."

"Peki, ailenin öteki üyeleri? Onlar oybirliği yapıp onu işten uzaklaştıramazlar mı?"

"Hayır. Bizim toplam kırk dokuz oyumuz var. Ebony Lance'i sıkıştırmak istiyor, ama işten atamaz. Yalnızca daha itaatli olmasını sağlayabilir ki, sanırım onun istediği de bu."

"New York'ta yaşadığı için Bass işe karışmıyor galiba?"

"Arada sırada yönetim kurulu toplantılarına gelir. İşadamı pozundan hoşlanır ama aslında zararsızdır. Lance ile araları iyidir."

"Ashley kimin tarafını tutacak?"

"Her iki tarafa da yönelebilir. Ebony sanırım hepimizi isyana ikna edeceğine inanıyor."

"Annen ne düşünüyor peki? Bu durum onun hiç hoşuna gitmiyordu."

"Nefret ediyor. Lance'in işin başında olmasını ister o. İşe yaradığı için değil de, daha az gürültü çıktığı için."

"Sence Lance dürüst müdür?"

"Lance mı? Alay mı ediyorsun? Asla."

"Peki, siz ikiniz nasıl geçiniyorsunuz?"

"Ben ona tahammül edemem. Çok gergindir, paranoyaktır. Onun çevresinde olmaktan nefret ederim. Sinirlerime dokunur. Ama ağabeyimdir ve onu severim. Yanlış anlama ama, o kar dar da çok değil." Burnunu kıvırdı. "Hep sarımsak, ter ve o berbat Brut kolonyası kokar. Erkekler neden o kolonyayı sürerler hiç anlamam doğrusu."

"Depodaki yangın hakkında herhangi bir dedikodu duydun mu?"

"Yalnızca Terry'nin anlattıklarını. Lance iki yıl önce şirketi karşılık göstererek ödünç para aldı, şimdi de neredeyse gömleğini kaybetmek üzere. Yarım milyon dolar çok işine yarar."

"Sahi mi? Bak bunu ilk kez duyuyorum."

Olive dirseğini dizine dayayıp çenesini yumruğunun üstüne koydu. "Eğer yanıt arıyorsan bendekiler tükendi. Lance'i umursamıyorum. Hatta doğrusunu istersen, Wood/Warren de umurumda değil. Hanedan dizisinde olduğu gibi aile politikaları kimi zaman hoşuma gitmiyor değil ama aslında hepsi sıkıcı şeyler."

"Sen neden hoşlanırsın?"

"Tenis. Seyahat. Giyim kuşam. Golf. Başka ne var ki?"

"Eğlenceli bir yaşamın var galiba."

"Aslında öyledir. Davetler veririm. Zamanım olunca yardım derneklerinde çalışırım. Benim şımarık, tembel bir insan olduğumu düşünenler vardır ama ben istediğimi elde etmiş biriyim."

"Talihlisin."

"Dedikleri gibi, hiçbir şey beleş değildir, inan bana, bunun için bir bedel ödüyorum."

Sokak kapısının açılıp kapandığını, sonra da koridordaki ayakseslerini duyduk. Terry Kohler yatak odasının kapısına vardığında ceketini ve kravatını çıkarmıştı bile,

"Merhaba, Kinsey. Olive uğrayacağını söylemişti. Hele bir duş yapayım, biraz konuşuruz." Olive'e baktı. "Bize birer içki versene." Sesi emrediciydi.

Olive yerinden fırlayıp zevkten kendinden geçmedi, ama yarattığı izlenim öyleydi. Belki de işi sandığımdan daha güçtü. Ben bunu kimse için yapmazdım.

13

Olive mutfağa gidince ben de oturma odasında bekledim. Her şey gül kuru ve toz pembeydi. Odada karanfil gibi hafif baharatlı bir koku vardı.

İkisinin burada hiçbir şey yapmadan başbaşa oturduklarını hayal edemiyordum. Müzik dinlediklerini ya da kitap okuduklarını belirten bir şey yoktu. Paylaşılan bir merak izi de. Sehpanın üstünde Architectural Digest'in son sayısı vardı ama o da oraya özel olarak yerleştirilmiş gibiydi. Zenginlerin Poplar: Mechanics, Family Circle ya da Road and Track gibi şeyleri okuduklarına hiç rastlamış değilim. Aslında geceleri ne yaptıklarını da bilemem.

Olive ön dakika sonra bir tepside ordövr tabağı ve içinde buzlar arasında bir şarap şişesi duran gümüş bir kovayla döndü. Terry içeri girdiğinden beri tavır değişmişti. Hâlâ o zarafet havası vardı ama şimdi bir de üzerine bir kölelik gelmiş gibiydi. Küçül keten kokteyl peçetelerini sehpanın bir ucuna yerleştirdiği ordövr tabağının çevresine diziyordu. Mascarpone peynirli taze incir, üç köşe küçük kanapeler ve üzerine krema ve havyar sürülmüş yarım patatesler. Eğer bunu yemek sayarsam bütün gıda ihtiyacımı karşılamış olacak mıydım?

Olive içkilerden bir seçim yapmamız için içki şişelerini de büfeden çıkardı. Oda loşlaşmaya başladığından iki abajuru da yakmıştı. Her hareket ettiğinde tafta eteğinden ipekimsi bir hışırla çıkıyordu.

Başımı kaldırıncı Terry'nin duşunu almış, giyinmiş olarak kapının önünde durduğunu gördüm. Olive'e bakıyordu. Benim baktığımı görünce, pek hafif bir sahiplenme havasıyla gülümsedi. Kolay kolay hoşnut edilecek bir insana benzemiyordu.

"Esaslı ev" dedim.

Olive pek seyrek gülümsemelerinden biriyle baktı. "Teşekkür ederim."

"Otur" dedi Terry.

"Seni meşgul etmek istemem."

Terry önemsizmiş, sanki konuşmak her şeyin önünde gelirmiş gibi elini salladı. Sekreterine telefonları bağlamamasını söyleyen bir jest. Belki hiç kimse aramazdı, ama ziyaretçiye önemli olduğu duygusu verilmiş olurdu.

Olive, "Terry iş konuşmak için hiçbir fırsatı kaçırmaz" dedi. Martinisini verip bana döndü. "Sen ne isterdin?"

"Mümkünse, beyaz şarap."

Olive şişeyi açtı, bana ve sonra da kendisine bir kadeh doldurdu. Benimkini verdikten sonra ayakkabılarını çıkarıp koltuğa oturdu, ayaklarını altına aldı. Artık daha yumuşak, daha az bencil görünüyordu. Bu yardımcı rolünün kendisine uyması doğrusu beni şaşırtmıştı. Kendi istediğini yapmaktan ve "erkeğini" şımartmaktan başka amacı olmayan bir kadındı. Ve bu, meslek sahibi kadınlar ile süper anneler dünyasında çok modası geçmiş bir şeydi.

Terry koltuğun kenarına oturup saklamaya çalıştığı bir ilgiyle bana baktı. Konuşmanın idaresini ele aldı ki, buna alışkın olduğu belliydi. Kara gözleri dar yüzüne düşünceli bir görüntü veriyorsa da, tavırları hoştu.

"Lance birinin sana iffira atmaya çalıştığını söyledi" dedi. Yarım patates yiyip tabağı bana uzattı.

"Öyle görünüyor." Ben de bir incir yedim. Dilin ucundaki cennet."

"Bizden ne istiyorsun?"

"İlk iş olarak Ava Daugherty hakkında bilgi verebileceğini umuyordum."

"Ava mı? Elbette. Onun ne ilgisi var?"

"Yangın yerini teftişe gittiğimde oradaydı. Heather'ın bana şimdi, ortadan yok olmuş olan envanter listeleri zarfını da verdiğini gördü."

Bakışlarını benden kaydırıp, konuşmadan önce vereceği yanıtı hazırladığını gördüm. "Benim bildiğim kadarıyla Ava çok dürüst bir insandır. Çok çalışır, namusludur, şirkete sadıktır."

"Ya Lance? Onunla arası nasıl?"

"Aralarında aksi bir söz geçtiğini duymadım. Aslında bir büro yöneticisine ihtiyacı olduğunu fark edince onu işe Lance almıştı."

"Ne zaman?"

"İki üç yıl olmalı." Terry Olive'e baktı. "Senin izlenimin nedir? Doğru aktarıyor muyum?"

Olive omuzlarını silkti. "Lance için çıldırıyor diyemem, iş yapacağına dalga geçtiğine inanıyor, ama onun ayağını kaydırmak için bir komploya gireceğini sanmam." Olive ordövr tabağını bana geçirdi. Başka bir şey tatmanın nezaket olacağını düşünerek yarım patates seçip ağzıma attım.

Parmağımdaki kremayı yalarken, "Kim girebilir peki?" diye sordum. Çok esaslı bir şey yiyordum.

Odadan bir anlığına çıksalar hepsini yerdim.

İkisi de verecek bir yanıt bulamadılar.

"Haydi haydi. Düşmanları olmalı. Biri bu iş için epey zahmetlere girmiş."

"Şu anda bir ad veremiyorum ama bu konuda düşünürüz" dedi Terry. "Belki aklımıza bir şey gelir."

"Bana intihar eden Wood/Warren mühendisi hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Hugh Case" dedi Olive.

Terry şaşırmış görünüyordu. "O nereden çıktı? Bu öğleden sonra Lyda Case beni aradı,"

"Sahi mi?" dedim. "Ne dedi?"

"Dediği değil de, tavrı bir garipti. Çıldırılmış gibiydi, olanca sesiyle bağıyordu. Kocasının ölümünden benim suçlu olduğumu söyledi."

Olive kulaklarına inanamayarak kocasına baktı. "Sen mi? Saçma! Bunu neden söylesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Sarhoş gibiydi. Pis pis konuşuyordu. Çıldırılmıştı."

"Çok garip" dedim. "Burada kentte mi?"

Terry başını salladı. "Söylemedi. Telefondaki sesinden uzaktan aradığını tahmin ettim. Nerede oturuyor?"

"Dallas'ta sanırım."

"Buraya gelmek istediğini çıkardım konuşmasından. Gelirse onunla konuşmak ister miydin?"

"Evet, bunu isterdim işte." Lyda'yla bir gece önce konuştuğumu onlara söyleyecek değildim. Lyda Terry'den hiç söz etmiş değildi.

Olive yerinde kıpırdandı. "Yılbaşına yetişecek desene. Herkes burada olacak." Terry'ye baktı. "Bass'ın bu gece geleceğini söylemiş miydin?"

Terry'nin yüzünde sıkıntılı bir ifade dolaştı. "Onun beş parasız olduğunu sanıyordum. Umarım uçak biletini sen almamışsındır."

"Ben mi! Kesinlikle hayır! Ona parayı Ebony gönderir." Olive bana döndü. "Bass ile Şükran Gününde kavga ettik ve o günden beri de konuşmuyoruz. Kendini ilgilendirmeyen konularda çenesini tutmayı bilmiyor. Bence iğrenç bir tip, o da benden ancak o kadar hoşlanır işte."

Terry saatine bakınca durumu kavradım. "Partiye gidecekseniz ben artık kalkayım" dedim.

"Sana yardımcı olamadık" dedi Olive.

"Sen kaygılanma, benim başka kaynaklarım da vardır. Siz bununla ilgili bir şey hatırlarsanız bana haber verin, yeter."

Kartımı sehpanın üzerine bıraktım. Olive kürkünü almak için giderken Terry de beni kapıya kadar geçirdi. "Olive'in önünde söylemek istemedim ama Lyda Case bu öğleden sonra ödü mü patlattı" dedi.

"Nasıl?"

"Beni tehdit etti. Ve bunun Lance'le ilgili olduğunu sanmıyorum, yoksa içerde söyledim. Bu farklı bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama gerçekten aklını kaçırmış gibi konuşuyordu."

"Nasıl bir tehdit?" diye sordum.

"Bana ilk doğumgünümde kaç yaşında olacağımı sordu Kırk altı deyince de, 'Pek güvenme' dedi. Sonra çıldırılmış gibi güldü. Kanım dondu birden, Onun ciddi olduğuna inanamıyorum. Ama böyle şey de söylenmez ki!"

"Seni böyle aniden aramasının nedeni hakkında bir fıkra yok mu?"

"Onunla yıllardır konuşmuş değilim. Hugh'un ölümünden beri sanırım."

"Hugh'un ölümü hakkında bazı söylentiler varmış diye duydum."

"Onları ben de duydum ve ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Onu ne kadar tanırdın?"

"Çok yakın olduğumuzu söyleyemem, beş yıl falan birlikte çalıştık. Bana intihar edecek tip olarak gelmemişti. Ama baskı altında olan bir insanın ne yapacağı da bilinmez."

"Baskı mı?"

"Lyda onu terk etmekle tehdit etti. Hugh tatlı bir insandı ama kadına çok bağımlıydı ve bu tehdit onu yıkmıştı."

"Neden terk ediyordu?"

"Ayrıntıları bilmiyorum. Lance bilebilir."

Olive beyaz kürkünü omuzlarına atmış olarak göründü Yeşil elbise kolundaydı. Terry ile Lyda Case konusunu bıraktık Olive bana elbiseyi verirken sesini çıkarmadı. Belki Olive elbiselerini hep dağıtırdı. Havadan sudan söz ederek dışarı çıktık:

Hava iyice kararmış ve soğumuştü. Ben otomobilimin ısıtıcısını çalıştırıp Montebello Köyü'nde bir telefon kulübesi aramaya gittim. Eve dönmeden Darcy'ye bir uğramak istiyordum, ama Darcy Andy'nin geç saatlere kadar çalışması yüzünden odasını arayacak zaman bulamadığını söyledi. Ertesi sabah büroya erkenden gidecekti ve bir şey bulduğu takdirde beni arayacaktı.

Telefonu kapatırken ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Uykusuz bir gece geçirmiştim ve üstümde jet yorgunluğu vardı. Doğru eve yollandım. Sokağıma girdiğim anda Daniel'in kiralık otomobilinin hâlâ evin önündeki kaldırımın kenarında durduğunu gördüm. Karanlıkta bile ayaklarını ön tabloya uzatmış, kaykılmış bir halde oturduğu seçilebiliyordu. Bahçe kapısını açarken camını indirdi. "Seninle konuşabilir miyim?"

İçimde bir öfke dalgasının kabardığını hissettim ama hemen bastırdım. Aksilik etmekten hoşlanmazdım ve onun da insanın içini hâlâ ürperttiğini kabul etmeliydim. "Pekâlâ" dedim, Otomobile doğru yürüyerek iki metre uzakta durdum. "Ne var?" Daniel arabadan çıktı, dirseklerini açık kapıya dayadı. Sokak lambasının soluk parıltısı yanaklarını sıyrıyor, sarı saçları arasında gümüş telleri ortaya çıkarıyordu. "Biraz sıkıntıdayım" dedi. Yüzü gözlerinin o .unutulmaz maviliğini örten gölgeler içindeydi. Sekiz yıl sonra yanında olmak bile şaşırtıcı derecede ıstırap vericiydi. En güvenli yolun verdiği haberi kendine tekrarlamak olduğuna karar verdim. "Biraz sıkıntıdaşın" dedim. Sorununun ne olduğunu sormamı beklediğini anladığım kısa bir sessizlik oldu. Dişlerimi kasıp bekledim.

Esefle gülümsedi. "Merak etme, senden para istemeyeceğim ve donunun içine de girmek istemiyorum."

"Bak, şimdi rahatladım işte, Daniel. Ne istiyorsun, peki?" O huysuz sesim geri dönmüştü ve yemin ederim yapabileceğim bir şey yoktu. Bir zamanlar duygularınla oynayan ve şimdi de aynı şeyi yapabileceğini sanan bir erkekten daha sinir bozucu bir şey olamaz, ilişkimizin başlarında aramızdaki o cereyanı, soluduğumuz havaya bile yerleşen o cinsel elektriği hâlâ hatırlıyordum. Bunun çoğunu kendi ihtiyacım nedeniyle benim yarattığımı öğrenmem yıllarımı almıştı.

"Eşyalarımı bırakacak bir yer arıyorum" dedi. "Ne eşyası?"

Omuzlarını silktilti. "Kiraladığım bu otomobilin bagaj kilidi kırık olduğundan içinde tutamayacağım iki bin dolarlık bir gitarım var."

"Böyle pahalı bir gitarı ta Florida'dan buraya mı getirdin?"

"Burada bir iş bulabilirim diye düşünmüştüm. Paraya ihtiyacım vardı."

"Arkadaşına ne oldu? Buraya başkasının arabasıyla geldiğini sanıyordum. Neden onun evine götürmüyor musun? Yoksa arkadaşın bir kadın mıydı? Bak, onu sormamıştım sanırım."

"Hayır, erkek. O, kentte oturmuyor. San Francisco'ya giderken buradan geçti ve Pazar gününden önce dönmeyecek. O yüzden bir otomobil kiralamak zorunda kaldım."

"Nerede kalıyorsun? Kaldığın bir yer yok mu?"

"Bir yer bulmaya çalışıyorum. Tatil nedeniyle bir tek yer kalmış. Bu arada bütün eşyamı yanıma almadan bir benzin istasyonunda işemeye bile gidemiyorum. Yalnızca bir iki günlüğüne."

Yüzüne baktım. "Sen hep böyle şeyler yapardın, biliyor musun? Hep bir sıkıntın vardı, hep ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıp durur ve birinin seni içine düştüğün çukurdan çıkarmasını beklerdin. Yardımseverler'e git. Bir kadın bul. Bu senin için o kadar güç olmasa gerek. Ya da sat lanet şeyi. Bundan bana ne?"

"Seninle bir ilgisi yok. Basit bir iyilik yalnızca. Neden bu kadar önemsiyorsun ki?"

Söyleyecek sözüm kalmamıştı. Bu sahneyi en az yüz kere yaşamıştık ve bir kere beni dinlememişti. Ona istediğini verip kurtulmaktan başka çare yoktu. Bu yaptığı da herhalde ilişkimizi uzatmak için bir bahaneydi. "Boş ver" dedim. "Önemli değil. Lanet şeyi Pazar gününe kadar bir köşeye bırakabilirsin, ama ondan sonra da alıp götürürsün."

"Elbette. Sorun değil. Teşekkür ederim."

"Seni uyarıyorum, Daniel. Eğer altı blok içinde bir yerde uyuşturucu zula etmişsen polise haber vereceğim."

"Ben temizim. Söyledim sana. İstersen bakabilirsin."

"Boş ver." Bu konuda blöf yapmayacağını biliyordum, çünkü onu yakaladığım takdirde yeniden hapse tıktıracağımı çok iyi bilirdi.

14

İki Tylenol hapi alıp kütük gibi uyudum -iplik iplik olmuş sınırlarımı sakinleştiren ve keyfimi yerine getiren derin ve rüyasız bir uyku. Saat altıda kalkmış, her zamanki gibi koşmaya hazırdım. Kaldırımda Daniel'den eser yoktu. Parmaklığa dayanıp gerinme hareketleri yaptıktan sonra Cabana Bulvarı'na doğru koşmaya başladım.

Koşmak iyi gelmişti, Gökyüzü pembe çizgili inci grisiydi. Sağımda koyu gri dalgalar sert kumsalı dövüyor, çekilirken arkalarında kar gibi köpükler bırakıyordu. Dalgalar çekildiğinde kalan su birikintilerinde ritim yansımaktaydı. Yılın son günündeydik ve yeni yılın hep getirdiği o iyimserlik duygusuyla koşuyordum. Her şeyi çözümleyecektim: Lance'i, Mac'ın benim hakkımdaki kuşkularını, hafta Daniel'in aniden kapımın önünde belirmesini. Yaşıyordum ve sağlıklıydım. Rosie lokantayı Pazartesi günü açacaktı. Henry altı gün sonra evine dönecekti. Olive'in verdiği fiyakalı yeşil elbisem

ve bir de, eğer vazgeçmezse, Yılbaşı davetim vardı. Üç milimi yaptıktan sonra yavaşladım ve yürüyüş temposuyla eve döndüm.

Evde duş yaptım, her zamanki gibi blucinimi giydim, evde sabahın keyfini çıkardım. O sırada saat yedi olmuşsa da, telefon etmek için erkendi. Kahvaltımı ettim, iki fincan kahvemi içerken LA. Times'ı okudum. Daniel'in gitarı yaşamımdaki yeni varlığının sessiz kanıtı olarak karşımda duruyorsa da, genelde ona pek dikkat etmemeyi başardım.

Darcy saat 7:35'te California Fidelity'den telefon etti. inceden inceye bir araştırma yapmıştı, Andy'nin bürosu temizdi.

"Tüh" diye söylendim. "Ya daktilosu? Sahte itfaiye raporunun onda yazıldığını saptayabilirdim sanıyordum, ama dairesinde bulamadım."

"Belki otomobilinin bagajında tutuyordur."

"Bu iyi işte, araştırmanın bir yoluna bakarım. Bu arada gözlerini dört aç. Belki bir şey çıkar. Andy'nin bu işe karışmış olması gerek, Wood/Warren'de kimleri tanıdığını bilmek de önemli. Özel telefon rehberine baktın mı?"

"Bunun bir yararı yok. O hesap kendisinde olduğundan hepsini tanır. Ama yine de bakarım. Belki bir şey çıkar." Darcy telefonu kapattı.

Saat 8:00'de Texas'tan Lyda Case'i aradım. Oda arkadaşı Lyda'nın kent dışında olduğunu söyledi. Emin değildi ama California'ya gitmiş olabilirdi. Numaramı bırakıp Lyda kendisini aradığı takdirde bana telefon etmesini söylemesini rica ettim.

Sonra kredi bürosundaki arkadaşımı aradım ama o da Pazartesi'den önce dönmeyecekti. Günün geri kalanının da aynen böyle geleceğinden hiç kuşum yoktu. Yılbaşı arifesiydi. Noel'de olduğu gibi işyerleri erken kapanıyor, insanlar öğle saatinde tatile başlıyorlardı. Olive saat 10'da telefon edip bir kokteyl parti verdiğini bildirdi. "Aile ve birkaç yakın dost" dedi "Telefon ettiklerimin yarısının kesinleşmiş planları vardı. Sen boş musun? Eğer bir yere söz vermediysen bizi sevindirirsin."

"Elbette sözüm falan yok" dedim. "Seve seve gelirim." Bu kadar hevesli görünmekten nefret ediyordum, ama gerçekte bu. Daniel'in gözüne iyi görünmeye başlayacağından korkuyordum. "Bir şey getirebilir miyim?"

"Aslında yardıma ihtiyacım var" dedi. "Kâhyaya hafta sonu için izin verdim, o yüzden her işi ben yapacağım. Fazladan bir çift el işime yarar doğrusu."

"Ben aşçılıktan anlamam, ama tencereyi karıştırıp sebzeleri doğrayabilirim. Kaçta geleyim?"

"Dört buçuk sence uygun mu? O sırada süpermarketten dönmüş olurum. Ash da saat beşte yardıma geleceğini söylemişti. Diğerleri yedide gelecekler. Yiyecekler ve içki tükenene kadar devam edeceğiz."

"Çok iyi" dedim. "Yeşil elbise uygun mudur?"

"Herhalde. Bu partiyi lanet şeyi giymen için veriyorum."

Lance'a telefon ettim. Bağlantıyı başlatmak hoşuma gitmiyordu ama Hugh Case olayını bir de ondan dinlemek istiyordum. Telefona çıkınca duyduklarımı anlattım. Epey yoğun bir sessizlik oldu.

"Lance?"

"Buradayım." Derin derin içini çekti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Neler oluyor? O zaman kadının benim onun ölümüyle ilgili olduğumu söylediğini duymuştum. Bu doğru değil kuşkusuz, ama bunu kanıtlama imkânım yok. Bunu neden yapayım ki? Onul öldürmekle ne kazanırdım ki?"

"Şirketten ayrılmıyor muydu?"

"Kesinlikle hayır. Ayrılmaktan söz ediyordu. Kendi işini kurmak istediğini söylemişti. Hatta istifasını bile vermişti, ama babam onu çağırdı, uzun uzun konuştular. Babam onu başkan yardımcısı yapmayı önerdi. Aylığına zam yaptı ve Hugh da mutlu oldu."

"Bu ne zamandı?"

"Bilmiyorum. Ölmeden bir iki gün önce."

"Ölümü sana grip gelmedi mi?"

"Geldi elbette. Karısı onun intihar etmediğini söylüyordu ve ben de aynı fikirdeydim. Öyle bunalımlı insanlardan değildi ve kendisi için çok esaslı bir anlaşma yapmıştı. Kadın her nedense kocasını benim öldürdüğüme taktı kafasını. Ben karıncaya bile zarar verecek biri değilim. Bana inanman gerek Biri beni ortadan kaldırmak için çok uğraşiyor."

"Peki, California Fidelity'den bir haber aldın mı?"

Lance'in sesi değişti. "Evet, dün. Olayı polise teslim ediyorlar."

Midemin burkulduğunu hissettim. "Sahi mi? Ellerininde bir dava açacak kanıt var mı?"

"Bilmiyorum. Umarım yoktur. Bak, seninle özel olarak konuşmam gerek ve bunu burada yapamam. Çok da önemli. Buluşmamız mümkün mü?"

Ona daha sonra Olive'de olacağımı söyledim, orada konuşmayı kararlaştırdık. Yanında pek görülmek istemiyordum ama çok ısrar etmişti ve o noktada işlerin bundan daha kötüye gidebileceğini sanmıyordum. Ben komplo kurmaktan suçlu değildim ve sanki suçluymuşum gibi davranmaktan bıkmıştım. Kaygı kurşun bir ağırlık gibi oturmuştu göğsümün üstüne. Bunları kafamdan uzaklaştırmak için birşeyler yapmalıyım.

Gidip bir çift yüksek topuklu ayakkabı aldım. Kaygı gün ilerledikçe heyecana dönüşüyordu. O hafta tecrit edilmiş olarak kalmak belki çok derine gömülmüş olsa da, yine de benim bir parçam olan bazı sosyal içgüdülerimin kaldığını göstermişti. Sanki büyük çocuklarla birlikte ben de giyinip süslenecektim ve bunu hevesle bekliyordum. Daha dün yaşam biçimi yapay ve tembelce gelen Olive'e karşı bile daha bir hoşgörülle bakıyordum. Ben kimdim de, onu yargılıyordum? Dünya ile barışını nasıl yaptığı beni hiç ilgilendirmezdi. Tenis ve alışverişten bir yaşam yaratmıştı kendisine, ama ara sıra da yardım işlerinde çalışıyordu ve ben kendim için bu kadarını da söyleyemezdim. Bir konuda haklıydı: Dünyada zarar verenler kendilerini dışlanmış ve tacize uğramış hissedenerdi. Mutlu insanlar (genelde) karşılıksız çek yazmazlar, banka soymazlar ya da hemcinslerini öldürmezlerdi. Jimnastikhaneye gitmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Salı gününden beri egzersiz yapmamıştım ama umurumda bile değildi. Günün yarısını evde oyalanıp uyuyarak geçirdim. Saat 3:00'te uzun bir köpük banyosu yaptım... daha doğrusu köpük için bulaşık sıvısını kullandım ama o da köpürdü işte. Saçlarımı yıkayıp bir değişiklik olarak taradım. Benim kitabımda makyaj denen bir iki şey yaptım yüzüme, sonra iç çamaşırı ve külotlu çorap giydim. Elbise şahaneydi ve bir gece önce Olive'inki gibi üstüme tıpatıp oturmuştu. Böyle kadınsı şeyler için hiçbir rol örneğim olmamıştı. Beş yaşında anababamın ölümlerinden sonra beni kadın işlerinde uzman olmayan bekâr teyzem yetiştirmişti. Çocukluğumu oyuncak tüfekler ve kitaplarla ve kendi kendine yeterli olmayı öğrenerek geçirmiştim. Orta okula geldiğimde tam bir uyumsuzdum, lisede ise küfredip uyuşturucu içen oğlanlarla arkadaş olmuş ve erken yaşında bu iki işi de becermişim. Sosyal bakımdan bir hiç olmama karşın teyzem bana sağlam bir değer ölçüsü getirmişti, Mezun olduğumda kendimi toparlamıştım ve şimdi bir iki yasayı çiğneme dışında örnek bir yurttaşım. Saat 4:30'da Kohler'in kapısı önünde durmuş zilin içerde yankılanmasını dinliyordum. Evde kimse yok gibiydi. Posta kutusu doluydu, paspasın üstünde bir gazeteyle ambalaj kâğıdına sarılı bir paket vardı. Kapının iki yanındaki uzun camlardan içeri baktım. Hol karanlıktı ve evin arkasında da ışık yoktu. Kedi evin yan tarafından uzun beyaz tüyleriyle göründü. Kedilere söylenen bir iki şey mırıldandım. Ama etkilenmiş görünmedi.

Bir korna sesi duydum. Elektronik bahçe kapısı yana kayarak açıldı ve bir Mercedes 380 SL içeri girdi. Olive el sallayınca park yerine doğru yürüdüm. Arabadan çıktı, arkasına geçti. Beyaz kürküyle çok esaslı görünüyordu,

"Geç kaldığım için özür dilerim. Geleli çok oldu mu?"

"Beş dakika."

Bagaj kapağını açıp bir torba aldı, sonra ikincisini almak için hamle etti.

"Dur, yardım edeyim."

"Teşekkür ederim. Terry de içkilerle arkadan geliyor."

Torbayı aldım, hazır elim değmişken bir tane daha aldım. Bagajda daha iki torba vardı, iki tane de ön koltukta görülüyordu. "Kaç kişi çağırдың?"

"Kırk falan olmalı, Eğleneceğiz sanırım. Bunları içeri götürürelim, kalanını Terry getirir. Yapacak yığınla işimiz var."

Olive önden yürüdü. Bir otomobilin lastiklerinin micirleri üstündeki gacirtısı duyuldu ve Terry gümüş rengi bir Mercedes'le bahçeye çıktı, kapı kendiliğinden kapandı. Olive posta kutusunu boşaltıp zarflan torbasının üstüne yerleşti. Gazeteyi de aldıktan sonra paketi de en üste koydu.

"Yardım edeyim mi? Bir şey daha alabilirim."

"Tamam, aldım." Paketi çenesiyle bastırıp cebinden anahtarını çıkardı. Terry elindeki şişe dolu torbaları yere bıraktı. Bahçivanın yol üzerinde bıraktığı hortumu toplamaya koyuldu.

"İnsan buna takılıp boynunu kırar" diye söylendi. Olive kapıyı itti. Telefon çalmaya başlamıştı. Paketi holdeki masanın üstüne atarken bir an arkama baktım.

Bundan sonra her şey inanılmayacak derecede çabuk gerçekleşti. Bir parıltı oldu, görüş alanımda bir güneş büyürken kocaman bir beyaz duman belirdi. Ortada bir yerden kopan parçalar öldürücü bir hızla çevreye yayıldı. Bir ateş topu eşiği aşarak çimenliğe yuvarlandı. Yolundaki bütün otlar kapkara kesildi. Aynı anda ben de kulakları parçalayan bir gürültü tarafından kaldırıldığım gibi bahçenin ötesine fırlatıldım. Bir bez bebek gibi sırtım bir ağaca yaslanmış olarak oturduğumu fark ettim. Ayakkabılarım ayağımdan fırlamış, parmaklarım havaya dikilmişti. Olive'in sanki aniden çekilip

alınmış gibi yanımdan geçerek bir yığın halinde taflanların dibine fırladığını gördüm. Şaşkınlıktan felç olmuş beynim barutun kekremsi ve sert kokusundan başka hiçbir şeyi algılayamıyordu.

Patlama kulaklarımı sağırlandırmıştı, ama ne korkmuş ne de şaşmıştım. Duygular anlayışa bağlıdır ve olayı görmüş olmama karşın bir şey anlamış değildim. O anda ölmüş olsaydım bir anlık bile pişmanlık duymayacaktım. Ani ölümün ne kadar özgürleştirici olduğunu anladım. Bu, hiçbir yargının gerekli olmadığı saf duyguydu.

Evin ön tarafı çökmüş, masanın olduğu yerde bir çukur açılmıştı. Hol şimdi neşeli bir biçimde yanan tahta ve kireçle çevrili bir delikti. Açık mavi ve açık kahverengi parçalar kar gibi yağıyordu. Bahçe baştanbaşa bakkaliye malzemesiyle doluydu ve turşu, kokteyl soğanı, viski kokuyordu. Görüyor ve duyuyordum ama değerlendirme mekanizmasına henüz kavuşabilmiş değildim Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece birkaç dakika önce ne olduğunu hatırlamıyordum ya da bunun geçmiş olaylarla nasıl bir bağı olacağını düşünemiyordum. Yeni bir durumla karşı karşıyaydık ama bu nasıl olmuştu?

Işıktaki değişiklikten kaşlarımın ve kirpiklerimin yanmış olduğunu tahmin ettim. Saçlarımın da yandığını hissediyordum. Elimi kaldırıp da hâlâ hareket edebildiğimi görünce şaşırdım. Burnumdan ve iki kulağımdan kan geliyordu. Sol tarafımda Terry'nin ağızı açılıp kapanıyordu ama sesi çıkmıyordu. Bir şey çarpmıştı kendisine, yüzünden kanlar boşanıyordu. Acı çekiyor gibiydi, ama film sessizdi. Olive'in olduğu yere döndüm.

Bir an bir yığın parçalanmış tilki gördüğümü sandım, kanlı postları Olive'in dün söylediklerini doğruluyordu. Bu hayvanların vahşi doğada her gün paramparça edildikleri doğru, diye düşündüm. Kürkün yumuşacık beyazlığı üstünde kırmızı lekeler çok çirkindi. Birden neye baktığımı anladım. Patlama Olive'in gövdesini parçalamış, kanlı etleri, sarı yağları, kırık kemikleri ortaya çıkmıştı. Gözlerimi kapadım. O sırada barut kokusuna odun dumanı ve pişmiş et kokusu da karışmıştı. Durumu düşünmeye çalıştım.

Olive ölmüştü, ama Terry sağlam görünüyordu. Bir ara kalkıp bana yardıma gelecekti. Ama acele etme, diye düşündüm. Burada rahatım şimdi. Ağaç gövdesi sırtıma iyi bir dayanak olmuştu, çok yorgun olduğum için buna seviniyordum. Ayakkabılarımın nerede olduklarını merak ettim bir ara. Bir hareket hissettim, gözlerimi açınca şaşkın yüzlerin bana bakmakta olduklarını gördüm. Ne diyeceğimi bilemedim. Üşümem dışında neler olup bittiğini unuttum.

Zaman geçmiş olmalıydı. Sarı yağmurluklu insanlar eve hortumlarını doğrultmuşlardı, sudan kılıçlar alevleri yarıyordu! Kaygılı yüzlü insanlar önümde çömelmişlerdi, ağızlarını açıp kapatıyorlardı. Çok komikti. Hiçbir şey söylemediklerinin farkında değil gibiydiler. O kadar ciddi, o kadar canlı ve o kadar kararlıydılar ki. Dudaklar hiçbir etkisi olmadan açılıp kapanıyordu dişlerinin üstünde. Sonra sırtüstü yatıyor ve görüş alanımdan geçen ağaçlara bakıyordum. Kusmadan önce bu dünyanın dönmemesinin durmasını isteyerek gözlerimi kapattım yine. Alevlere karşın titriyordum.

15

İşitme duyum yavaş yavaş yerine gelince uzaktaki seslerin giderek yaklaştığını duydum ve birinin üzerime eğildiğini fark ettim. Bir melek gibi parıldayan Danieli gördüm üzerimde. Çok şaşırmıştım, baygınlıktan uyanan ve ben neredeyim? diye mırıldanan bir film kahramanı gibi elimi alnıma götürmek için dayanılmaz bir istek belirdi içimde. Ama herhalde ölmüştüm. Cehennem herhalde eski eşinin yakınında olup bir hemşireyle flört etmesiydi. Hah! bir ipucu, diye düşündüm. Hastanede yataktaydım. Kız polyester beyazlığı içinde onun yanındaydı, oturaklı bakire bakışları Daniel'in kusursuz profiline dikilmişti. Daniel'in bu konularda ne kadar kurnaz olduğunu unuttum. Benim için kaygı duymış gibi davranırken aslında küçük cinsel ağını savunmuştu. Dudaklarımı; oynatınca Daniel yaklaştı. "Kendine .geldi galiba" dedi.

"Doktoru çağırayım" dedi hemşire. Ortadan kayboldu.

Daniel saçlarımı okşadı. "Nasılsın, yavrum? Ağrın var mı?"

Dudaklarımı yaladım. "Hıyar herif dedim, ama sözcükler ağızımdan karmakarışık bir halde çıktı ve sanırım bir şey anlamadı. O.anda onu oradan kapı dışarı etmek için iyileşeceğime söz verdim. Gözlerimi kapattım.

Parıltıyı, kulaklarımı sağır eden patlamayı hatırladım. Olive bir manken gibi uçuyordu yanımda, Bacakları çarpılmış, kolları açılmış o haliyle havada uçan bir kum torbasını andırıyordu.

Olive ölmüş olmalıydı. Patlama içini dışarı çıkarmıştı, bunu onarmak mümkün değildi.

Terry'nin yüzünden akan kanları hatırladım. O da ölmüş müydü? Durumun ne kadar kötü olduğunu merak ederek Daniel'e baktım.

Daniel sorumu anlamış gibiydi, "İyisin, Kin. Her şey yolunda. Hastanedesin. Terry de burada." Bir an duraksadı. "Olive öldü."

Gideceğini umarak gözlerimi kapattım.

Vücudumun çeşitli kısımlarını düşünerek hepsinin yerli yerinde olduklarını umdum. Anatomimin pek çok değerli kısmı acılar içindeydi. Önce yatakta kaskatı şeyler içinde yattığımı sanmıştım ama sonra bunun yanan yerlerdeki sargılarımın, ağrı kesici ilaçların, damardan verilen serumların, vücudumdaki yara berelerin beni kıpırdayamaz hale getirmesinden olduğunu anladım. Olive'den yalnızca üç metre kadar geride duruyor olmama karşın yaralarım mucize denecek kadar hafifti. Hastaneye yatırılmamın başlıca nedeni şoktu.

Olanlar hakkında kafam hâlâ karışıkta da büyük bir patlama olduğunu anlamak için insanın IQ'sunun 160 olması gerekmezdi. Bir gaz patlaması. Hatta belki de bir bomba. Şimdi bunu araştırdığım için daha iyi biliyorum; patlayıcıların hızı saniyede bin metredir ki, bu bir insan hızından çok fazladır. Olive'in kapısından ağacın dibine kadar olan o kısa yolculuk benim hayatımda görüp göreceğim tek serbest uçuştur.

Doktor iyi yüzlü ve beni muayene ederken Daniel'e dışarda beklemesini söyleyecek kadar akli başında bir kadındı. Daniel'in karşısında ağzı açık kalmadığı için ondan hoşlanmıştım. O beni muayene ederken ben de onu inceledim. Kırkına yaklaşmış olmalıydı, saçları dağınıktı, makyajlı değildi, gri gözlerinden zekâ ve merhamet fışkırıyordu. Elimi tutup serin parmaklarıyla parmaklarımı kavradı. "Nasılsın?"

Gözlerim doldu. Onun yüzünde annemin yüzünü gördüm, yine dört yaşındaydım, geçirdiğim bademcik ameliyatından boğazım acıyordu. Hastalara bakan insanların çevrelerine yaydıktan o sıcaklığı yaşamamın nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu. Annemin ölmesinden bu yana hissetmediğim bir sevecenlikle sarılmıştım. Çaresizlikten pek hoşlanmam. Yaşamım boyunca ihtiyaç içinde olduğumu inkâr etmek için çok çalışmıştım ve işte şimdi o sertlik ya da beceriklilik rolünü üstlenemiyordum. Bir bakımdan orada yatmak ve kendimi onun ellerine bırakmak büyük rahatlık olmuştu.

Kadının muayenesi tamamlandığında biraz daha kendime gelmiş, olup biteni merak etmeye başlamıştım. O andaki durumumu saptamaya çalışarak biraz bulanık bir şekilde olsa da, kadını sorguya çektim,

Bana St. Terry'nin özel bir odasında olduğumu, bir gece önce hastanenin Acil bölümüne getirildiğimi söyledi. Bölük pörçük birşeyler hatırlıyordum: Ambulans köşeleri dönerken sirenlerin çalışması, Acil odasında başımın üstündeki beyaz ışık, yaralarımı değerlendirmeye çalışan personelin mırıltıları. Sonunda temizlenmiş, yaralarım tımar edilmiş, içi ilaç dolu bir halde ve herhangi bir ağrı hissetmeksizin yatağa yatırıldığımda ne kadar rahatladığımı hatırlıyordum. Şimdi Yılbaşı sabahıydı, kafam hâlâ karışıkta ve farkında olmadan uyumaya başladığımı hissettim.

Uyandırdığımda serumlar çıkarılmıştı ve başımda altıma sürgüyü süren bir hemşire yardımcısı vardı. Kadın beni temizledi, üstümdeki önlüğü değiştirdi, yatağa temiz çarşaf gerip dünyayı görebilmem için beni oturttu. Öğle olmak üzereydi. Açlıktan ölüyordum ve kadının bir yerden getirdiği bir tas hoşafı içtim. Bulduğum kata yemek arabaları gelene kadar o beni tuttu. Daniel yemek için aşağı kafeteryaya inmişti ve o dönmeden ben kapıya bir "Ziyaretçi Giremez" tabelası astırılmıştı.

Ancak bu kısıtlama Teğmen Dolan'a kadar uzanmıyor olmalıydı ki, birden onu karşımda oturmuş, bir dergiyi karıştırırken buldum. Dolan elli elli beş yaşlarında, iriyarı biridir. Ayakkabıları eskiydi ve sırtında ince bir bej rengi elbise vardı. Alnındaki yatay çizgilerden iyi tıraş edilmemiş sarkık çenesine kadar yorgun görünüyordu. Seyrelmiş olan saçları dağınıktı. Gözlerinin altı şişmiş, rengi kötüydü. Bir gece önce geç yattığını tahmin ettim, herhalde o gün de beni sorguya çekmeyi değil, televizyonda maç seyretmeyi planlamış olmalıydı.

Dolan başını kaldırıncaya uyanmış olduğumu gördü. Dolan'ı yaklaşık beş yıldır tanırım ama karşılıklı saygı duymamıza karşın birbirimizle pek rahat olduğumuz söylenemez. Santa Teresa Emniyeti'nde Cinayet Masası şefidir ve kimi zaman çatıştığımız olur. Özel detektiflerden pek hoşlanmaz ve ben de mesleğimi savunur durumda kalmayı hiç sevmem. Emin olun, eğer cinayet olaylarına karışmamanın bir yolunu bulmuş olsaydım, tekinin bile yanına yaklaşırdım.

"Uyandın mı?" dedi. "Eh, uyandım sayılır."

Dergiyi bırakıp kalktı, ellerini ceketinin ceplerine sokup yatağın yanına yaklaştı. Bütün aksiliğim gitmiş gibiydi. Teğmen Dolan bu sakin halim karşısında takınacağı tavrı bilmiyor gibiydi. "Kendini dün gece hakkında konuşacak durumda hissediyor musun?"

"Sanırım."

"Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bazılarını. Bir patlama oldu ve Olive öldü."

"Anında öldü. Kocasını kurtuldu ama bazı şeyleri hatırlamıyor. Doktor bir iki gün içinde belleğinin düzeleceğini söyledi. Sen patlama yolunda olan biri için ucuz kurtulmuşsun."

"Bomba mıydı?"

"Paket bombası. Kara barut sanıyoruz. Teknisyenler üzerinde çalışıyorlar. Sen paketi gördün mü?"

"Oraya vardığımda kapı önünde bir paket vardı."

"Saat kaçtı?"

"Dört buçuk. Bir iki dakika daha önce. Kohler'ler Yılbaşı partisi veriyorlardı ve benden de yardım etmemi istemişlerdi." Kısaca partinin neden düzenlendiğini anlattım. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum artık, düşüncelerimi de toparlayabiliyordum.

"Paket hakkında hatırladıklarını anlat"

"Anlatacak fazla bir şey yok. Bir kere baktım. Kahverengi ambalaj kâğıdı, ip yoktu. Keçe kalemle yazılmış büyük harfler. Ben ters tarafından gördüm."

"Adres kapıya dönüktü." Telli not defteriyle kalemini çıkardı. .

"Evet."

"Kime gönderilmişti?"

"Terry'ye galiba. "Bay ve Bayan" değildi sanırım, çünkü yazı o kadar uzun değildi. Paket ters duruyor olsa da, Olive'in O'sunu' fark ederdim."

Not alıyordu. "Gönderenin adresi?"

"Yoktu galiba. Posta damgası da hatırlamıyorum. Bir UPS numarası olabilirdi ama ben görmedim."

"Çok iyi gidiyorsun" dedi. "Postacı oraya dün bir kere posta götürdüğünü ve paket olmadığını söyledi. UPS'de de o adrese bir paket teslim edildiği konusunda bir kanıt yok. Bölgede bir arabaları bile yokmuş. Olay yerinden ayrılan birini gördün mü?"

Düşünmeye çalıştım ama başaramadım. "Orada yardımcı olamayacağım" dedim. "Yayan kimseyi hatırlamıyorum. Bir otomobil geçmiş olabilir, ama hatırlamıyorum."

Gözlerimi kapatarak verandayı hayalimde canlandırmaya çalıştım. Önce büyük saksılarda pembe renkli begonyalar vardı. "Evet. Paspasın üstünde bir gazete vardı. Dağıtıcının eve ne kadar yaklaştığını bilmiyorum ama gazeteyi attığında paketi görmüş olabilir."

Bir not daha aldı. "Onu da araştırınız. Peki, kutunun boyutları?"

Omuzlarımı silktiğimi farkettilim. "Bir gömlek kutusu boyunda. Bir kitaptan büyük. Otuz santime on santim, yüksekliği de on santim kadar. Geriye bir şey kaldı mı?"

"Tahmin edebileceğinden çok. Kahverengi kâğıdın altında armağan ambalajı olduğuna inanıyoruz, mavi."

Birden şaşırılmıştım. "Doğru. Havada kahverengi ve mavi parçacıkların uçtuğunu hatırlıyorum. Kar sanmıştım ama kâğıt parçaları olmalıydı." Terry'nin söylediklerini de hatırlamıştım. "Bir şey daha var. Terry tehdit edilmişti. Bir gece önce evlerindeyken bana söyledi. Lyda Case adında bir kadın fabrikadayken kendisine telefon etmiş. Doğum gününün ne zaman olduğunu sormuş, Terry söyleyince de, buna pek güvenmemesini söylemiş."

Ta en baştan başlayarak geri kalanları da anlattım. Bir kerecik olsun kendisine bilgi veriyor olmak hoşuma gitmişti. Bu iş benim altından kalkacağımdan büyüktü. Ben öyle bombadan falan anlamazdım. Teğmen Dolan hızla not alıyordu. Yüzünde bütün polislerin pek hoşlandıkları o prova edilmiş tarafsızlık ifadesi vardı -her şeyi alan ve geri hiçbir şey vermeyen ifade. Sanki tanıdığı sorguya çekiyormuş gibiydi. "Demek kadın Santa Teresa'da olabilir. Onu mu demek istiyorsun?"

"Bilemem. Terry onun geleceğini söyledi ama pek kesin değildi. O da burada mı?"

"Bu katta. Koridorun öteki ucunda."

"Onunla konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Aksine hatırlaması için yardımcı bile olabilir."

Dolan gittikten sonra yatağın kenarına oturup ayaklarımı yere salladım. Ani yorgunlukla başım zonklamaya başlamıştı, Kafamın içindeki ışık gösterisinin yatışmasını bekledim. Sonra görebildiğim kadarıyla vücudumu incelemeye koyuldum.

Bacaklarım sırtından bağlı hastane önlüğünün pamuklu kumaşı altında çok zayıf görünüyordu. Ön tarafımdaki bereler sanki biri bir pudra pamuğu alıp da mor renkli talk pudrası serpmiş gibiydi. Ellerim sargılıydı, kollarımın içlerinde yanıkların son bulunduğu yerlerde etlerim kızıla dönüşmüştü. Yatağın kenarındaki tutamağa dayanıp yere kaydım, sehpayı tutup ayakta durdum. Dizlerim titriyordu. Kalkmamı istemeyeceklerine emindim. Hoş, ben de bunun parlak bir fikir olacağını sanmıyordum ya. Kafamın içindeki zonklama ve baş dönmesi görüş alanımı karartıyordu. Bu yaptığım şey için bir ödül alacak olmadığım için yine oturdum.

Kapı vuruldu, hemşire içeri girdi. "Kocanız dışarda. Gitmeden önce sizi görmek istiyor."

"O benim kocam değil" dedim.

Kadın ellerini üniformasının ceplerine soktu -beyaz pantolon üzerinde bir ceket, kepi yoktu. Göğsündeki yazıdan adının Sharie Wright olduğunu öğrendim. Daniel'in böyle adlı kadınlardan hoşlandığını bildiğimden gizlice süzdüm kadını. Debbie, Tammie ve Cindie. Candie de onlardan biriydi. Şimdi de Kinsey ön sırayı alıyor olmalıydı. Kinsie. Sadakatsizlik her şeyi azaltır ve küçültürdü, daha önce özdeğer diye bir şey olan yerde bir hiçlik bırakırdı.

"Çok kaygılanıyor" dedi hemşire. "Beni ilgilendirmediyini biliyorum ama bütün gece buradaydı. Bunu bilmek istersiniz diye düşündüm." Kadın benim yatağa yerleşmeye çalıştığını görünce yardıma geldi. Yirmi altı yaşında olmalıydı. Ben Danielle evlendiğimde yirmi üç yaşındaydım, beni terk ettiğinde de yirmi dört. Ne bir açıklama ne bir tartışma. Boşanmamız iki tarafın da onayıyla çok kısa sürmüştü.

"Bir tekerlekli iskemle bulmak mümkün mü? Koridorun ucunda birini görmek istiyordum. Aynı zamanda yatırılmıştık."

"Bay Kohler. Koridorun ucunda 306 numarada."

"Durumu nasıl?"

"İyi. Bu öğleden sonra taburcu olacak."

"Biraz önce burada olan polis kendisiyle konuşmamı istiyor."

"Ya kocanız? Yalnızca iki dakika demişti."

Papağan gibi, "O benim kocam değil" dedim. "Ama peki, gelsin bakalım. O gittikten sonra bana tekerlekli bir iskemle bulabilir misiniz? Eğer yürümeye çalışırsam kışkırtıcı düşünebilirim ki, o zaman da hastaneyi dava etmek zorunda kalırım."

Beni hiç de hoş bulmadı ve davadan söz etmemden hiç hoşlanmadı. Tek kelime söylemeden çıktı. Kocam, diye düşündüm. Tanrı korusun.

16

Daniel yorgun görünüyordu. Yatağımın yanında kırk iki yaşını da tümüyle göstermekteydi. "Pek hoşlanmayacaksınız ama, doktor sana bakacak biri olmadığı takdirde seni eve göndermeyeceğini söylüyor" dedi.

Göğsümde paniğe benzer bir kıpırtı hissettim. "Bir gün sonra bir şeyim kalmaz. Kimsenin bakımına ihtiyacım yok. Bunun düşüncesinden bile nefret ederim."

"Biliyorum. Ben yalnızca onun söylediklerini ilettilim sana."

"Bana bir şey söylemedi."

"Buna fırsat bulamadı ki. Kendinde değildin. Bir daha kontrole çıktığında seninle konuşacak."

"Beni burada tutamazlar. İğrenç bir şey bu. Çıldırırım burada."

"Bunu ona söyledim. Sana yardım etmeye hazır olduğumu bilmeni istedim. Seni buradan çıkarıp evine götürebilirim. Benim orada kalmama gerek yok. Zaten evin bir kişiden fazlası için çok küçük görünüyor. Ama hiç olmazsa günde iki kere seni yoklamaya gelirim, ihtiyacın olan şeyleri yaparım."

"Hele bir düşüneyim" dedim. Nasıl bir durumda olduğumu görebiliyordum. Henry gitmişti, Rosie tatildeydi, Jonah kent dışındaydı -tek başıma kaldım demekti bu. Doğrusunu isterseniz, kendimi o kadar iyi hissetmiyordum. Vücuduma istediklerimi yaptırılamıyordum. Yaşlılar, güçsüzler ve sakatlar da aynı çaresizliği ve şaşkınlığı hissediyor olmalıydılar. Bu kere kararlılığımın becerilerim üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Oturmak bile yorucuydu. Evde fazla bir iş yapamayacağımı biliyordum, Burada kalmak ise sözkonusu değildi. Hastaneler tehlikeli yerlerdi, insanlar yanlışlıklar yaparlardı. Yanlış kan, yanlış ilaç, yanlış ameliyatlar, yanlış testler. Buradan bir an önce gidecektim.

Daniel eliyle başımı, okşadı. "Ne istersen onu yap. Ben daha sonra gelirim."

İtiraz etmeme fırsat vermeden çıkıp gitti.

Dahili telefondan hemşire odasını aradım.

"Evet?"

"306 numaradaki Bay Kohler ziyaretçi kabul ediyor mu?"

"Bildiyim kadarıyla evet." Hemşire eski bir teneke kutuya konuşuyor gibiydi, arka planda hisrişrtılar ve öksürük sesleri vardı.

"Bir tekerlekli iskemle bulabilir misiniz? Gidip kendisiyle konuşmak istiyorum."

Yirmi dakika sonra bir tane bulunabildi. Bu arada ben Olive'in ölümünün yarattığı depresyonla mücadele etmekte olduğumu fark ettim. Bir ilişkimiz yoktu aslında, ama yıllardır yaşamımın dış çevresindeydi. Onu ilk kez Ashley ile tanıştığım orta okulda görmüştüm, ama biz ikinci yılımızdayken o mezun olmuştu. Ondan sonrası gerçeklerden çok söylentilerdi... hep bir yerlerde olan bir abla: Yatılı okul, İsviçre, Utah'da arkadaşlarıyla kayakta. İki gün öncesine kadar doğru dürüst konuşmuş değildik bile. Şimdi ölüm bir böcek gibi ezmişti onu. Pencereye sineği yapıştıran darbe kadar ani bir

darbe. Bunun etkisi çok hırpalayıcıydı ve henüz geçmiş değildi. Hayalimden çeşitli görüntüler geçiyor, ölümü hazmetmeye çalışıyordum. Bu konuda bana danışılmamıştı ve ben durumu onaylamış değildim, Ölüm bir hakaretti ve ben onun kaba bir akrabasının habersiz ziyaretini andıran ani ortaya çıkışından hiç hoşlanmamıştım. Göğsümdeki düğümün uzun zaman orada olacağını biliyordum; bu bilinen şekliyle acı değil, pişmanlığın sert yumruğuydu. Koridordan geçip 306 numaraya geldim. Kapı kapalıydı ve önünde Bass duruyordu. Ben yaklaşırken başını çevirip baktı. Bass bir onsekizinci yüzyıl tablosundaki birinin yakışıklılığına sahipti. Yüzü oval, çocuksu, alnı çizgisiz, gözleri boş bir kahverengiydi. Saten bir yelek, bir ceket, tozluklar ve daracık pantolon giydirdiğiniz takdirde biraz yaşlanmış bir Mavili Çocuk olabilirdi. Kara saçları şakaklarında gerilemeye başlamış, alnında bir üçgen gibi sivrilmişti. Yanıbaşında ipek kulaklı, uzun aristokrat burunlu bir Afgan köpeği olmalıydı.

"Merhaba, Bass. Ben Kinsey Millhone'um. Beni hatırladın mı?"

"Elbette." Eğilip yanağımı kibarca öptü. Öptü dediysem de dokunmadan çok sesle. Yüzü ifadesizdi, insanın söyleyecek bir şey bulmak için çabaladığı o huzursuzluk anlarından birini yaşadık. Ablası ölmüştü. Coşkunluk gösterecek zaman değildi, ama yine de karşılaşmamızdaki bu sıkıntı beni şaşırtmıştı.

"Terry nerede?"

Kapıya baktı. "Sargıları değişiyor. Az sonra biter. Doktor kâğıdı imzalar imzalamaz taburcu olacak. Sen nasılsın? Senin koridorun öteki ucunda olduğunu duymuştuk."

"İyiyim. Olive için çok üzüldüm." Gerçekten üzülmüştüm.

"Tanrım, bu öylesine karışık bir şey ki. Neler olup bittiğini bilemiyorum."

"Annen nasıl? Dayanabiliyor mu?"

"Düzelecek. Dayanıklı kadındır. Ash berbat durumda. Olive'le böyleydiler." Parmaklarını üstüste atıp uzattı. "Ya sen? Epey kötü görünüyorsun."

"İyiyim. Yataktan ilk kez kalktım, onun için kendimi pek berbat hissediyorum."

"Duyduklarıma göre yaşadığın için çok şanslıymışsın."

"Şanslıydım doğrusu. Paketi almayı düşünmüştüm ama o sırada Olive'in arabası gelince ona yardıma gittim. Sen annende mi kalıyorsun?"

Bass başını salladı. "Perşembe gecesi geldim, Olive dün telefon edip bu gece bir davet vereceğini söyledi. Giyinmeden önce yüzüyordum, Ebony havuzun kenarına geldi. Onun nesi olduğunu anlayamadım. Eb'i bilirsin. Her zaman kendine hâkimdir. Ama çılgın gibiydi. Havuzdan çıktım. Olive'in evinde bir bomba patladığını ve Olive'in öldüğünü söyledi. Uyduruyor sandım. Güldüm. O kadar inanılmaz bir şeydi ki. Yüzüme bir tokat indirince ciddi olduğunu anladım. Ne oldu? Terry hatırlamıyor, polis de bize bir şey söylemiyor."

Olive'in yaralarının kanlı ayrıntılarını bırakıp birşeyler anlattım. Bu konuda konuşmak bile içimi ürpertiyordu. Sakinleşmeye çalışarak çenelerimi kapattım. "Özür dilerim" dedim,

"Kabahat benim. Bu konuyu açmamalıydım, Sana o acıyı bir daha yaşatmak istemezdim."

Başımı salladım. "Önemli değil, iyiyim. Bana da fazla bir şey söyleyen olmadı. Böylesi daha iyi.

Hatırlamamak çok sinir bozucu bir şey." O gün saat 4:30'dan sonra olanlar belleğimden silinmişti.

Bass bir an duraksadı, sonra kendi bildiklerini anlattı. Ash Olive'in evindeki davet hazırlığına yardım için yola çıkmıştı. Kendisi patlamayı haber alınca hemen giyinmiş, Ebony ile bir otomobile atlamışlardı. Olay yerine vardıklarında ben baygın bir halde bir sedyeye yatırılıyordum. Üstüne bir battaniye örtülmüş olan Olive hâlâ düştüğü yerde yatıyordu.

Bass olayları monoton bir sesle, bir haber okumuş gibi anlatıyordu. Sesi kişiliksiz, kendisi sakindi. Gözlerime bakmıyordu. Ciddi yüzlü bir doktorun bir sıra üzerinde oturan yaşlı bir çiftle konuştuğu yana baktım. Verdiği haber kötü olmalıydı ki, kadın kucağındaki çantasını bir sıkıp bir bırakıyordu. O zaman Bass'ı gördüğümü hatırladım... bir ipin ucundaki balonlar gibi bana bakan yüzlerden biriydi. O sırada şok başlamıştı ve ben sardıkları battaniyelere karşı elimde olmadan tir tir titriyordum. Ebony'yi hatırlamıyordum. Belki de onu yol kenarında tutmuşlar, felaket yerine daha fazla yaklaşmasını önlemişlerdi. Bomba Olive'in etlerini parçalamıştı. Gövdesinden parçalar kar birikintileri gibi taflanlara fırlatılmıştı,

Ellerimle yüzümü örttüm. Bass beni beceriksizce okşadı, saçma sapan birşeyler mırıldandı. Beni o duruma düşürdüğü için rahatsızdı ve herhalde kendini nasıl kurtaracağını düşünüyordu. Duygu anı geçince kendimi toplayıp derin bir soluk aldım. "Ya yaraları?"

"Çok kötü sayılmaz. Alnında bir yarık. Garağa çarpmaktan bir iki kırık kaburga. Gözlem altında tutmak istediler ama iyi görünüyor."

Arkamızda bir gürültü oldu, Terry'nin kapısı açıldı. Elinde kanlı sargı bezleri olan paslanmaz çelikten bir tepsiyle bir hemşire çıktı. Kadın ispirto, tentürdiyot ve plaster kokusuyla sanlı gibiydi. "Şimdi girebilirsiniz. Doktor istediği zaman çıkabileceğini söyledi. Aşağı ineceği zaman bir tekerlekli iskemle getireceğiz."

İçeri önce Bass girdi. Ben de iskemlemin tekerleklerini iterek arkasından davrandım. Bir hemşire yardımcısı hemşirenin çalıştığı masanın üstünü topluyordu. Terry yatakta oturmuş gömleğini iliklemekteydi. Gömleğinin açık kenarlarından sargılı göğsünü gördüm. Vücudu bembeyaz ve kılsızdı, göğsü dardı, adaleli değildi. Hastalık ve yara öyle kişisel şeylerdi ki. Onun zayıflığının ayrıntılarını bilmek istemedim.

Alnında dikişlerin atıldığı kara bir iz vardı. Bir bileği belki kesiklerden, belki yanıklardan, sarılmıştı. Yüzü solgun, kara saçları dağınıktı. Olive'in ölümü kendisini küçültmüş gibi bir hali vardı.

Kapıda beliren Ebony sahneye şöyle bir baktı. Kızın işini bitirmesini bekleyerek duraksadı. Oda tahammül edilmeyecek kadar kalabalık geliyordu. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

"Ben hemen gelirim" dedim. Tekerlekleri çevirerek dışarı çıktım. Ebony arkamdan yeşil bir kanape, iki yeşil koltuk, yapma bir çiçek saksısı ve bir kül tablasından oluşan ziyaretçi odasına kadar geldi. Bir koltuğa oturdu, çantasında sigaralarını arandı. Bir sigara yaktı, dumanı sanki oksijenmiş gibi içine çekti. Çok sakın görünüyordu ama hastane havasının tüm huzurunu kaçırdığı belliydi. Eteğinin kucağından bir iplik parçası aldı.

"Hiçbir şey anlamıyorum" dedi. "Olive'i kim öldürmek isteyebilir ki? O hiçbir şey yapmış değildi ki."

"Hedef Olive değildi. Terry idi. Bombalı paket ona gönderilmişti."

Ebony'nin bakışı gözlerime çevrildi ve orada kaldı. Yüzünün ölü beyazlığında soluk bir pembelik belirdi. Sigara tutan eli sanki kendiliğinden bir hareketle sarsıldı, sigara kucağına düştü. Hemen kalkıp eliyle yere süpürdü sigarayı,

"Çok saçma" dedi. "Polis patladıktan sonra paketten geriye bir şey kalmadığını söyledi." Sigarayı küllüğe bastırıp söndürdü.

"Bir şeyler vardı" dedim, "Hem ben paketi gördüm. Üstünde Olive'in değil, Terry'nin adı yazılıydı."

"İnanmıyorum." Ezilmiş sigaradan hafif bir duman yükseliyordu. Ebony sigarayı alıp yanan tütünleri tırnağıyla çıkardı, kalan parçayı dağıttı. Tütün tellerinin müstehcen bir görünüşü vardı.

"Ben sana gördüğümü söylüyorum. Paket Terry'ye gönderildiği için hedef Olive olamazdı."

"Saçma! O orospu çocuğu! Sakın bana Olive'in onun yerine paketi aldığı için öldüğünü söylemeye kalkma!" Gözleri dolmuştu, kendine hâkim olmak için güçlük çekiyordu. Kalkıp telaşla yürümeye başladı odanın içinde.

Tekerlekli iskemleyi onun yolu üstüne çevirdim, "Hangi orospu çocuğu, Ebony? Kimden söz ediyorsun?"

Ebony oturdu, avuç içlerini gözlerine bastırdı. "Hiç kimseden. Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu. Birinin Olive'i öldürmek istediğini sanıyordum ve bu korkunç bir şeydi, Ama yanlışlıkla ölmek. Tanrım! neyse ki, ıstırap çekmedi. Anında öldüğünü söylediler." Bir kere hıçkırdı. Ellerini çadır gibi birleştirdi, içine soludu.

"Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordum.

"Elbette ki, hayır! Kesinlikle hayır! Sen beni canavar mı sandın? Kendi kızkardeşim..." Ağlamaya başladı. Ona inanmak istiyordum ama emin olamıyordum. Çok yorgundum, doğruyu yalandan ayıramayacak kadar yakındım olaylara. Ebony gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı.

Ben, bir denemede bulunarak, "Olive oylamada seninle birlik olmayacağını söylemişti" dedim.

"Sen namussuzun birisin!" diye bağırdı. "Buna nasıl cesaret edebilirsin! Çekil git yanımdan!"

Bass kapıda belirdi, sorgu dolu bakışlarla bana baktı. Ben tekerlekli iskemlenin düğmesine basıp olduğum yerde döndüm, tekerlekleri iterek koridorda uzaklaştım. Geçtiğim odalardan birinde biri alçak bir sesle yardım istiyordu. Örtünün altında şeffaf plastik bir boru yatağın altındaki idrar torbasına uzanmaktaydı. Limonataya benziyordu.

Postayı genelde Olive alırdı. Bir gün önce zarfları alıp holdeki masanın üstüne attığını görmüştüm.

Paket Terry'ye gönderilmiş olsa bile, kurban Olive olabilirdi. Ebony ile Lance arasındaki iktidar oyununda kimden yana olduğu hakkında söylediklerini aslında hatırlayamıyordum. Belki de diğerlerini uyarmak için bunu Lance yapmıştı.

Odama döndüğümde Darcy beni bekliyordu. "Andy kaçtı" dedi.

17

Ben yatağıma yatarken Darcy de olanları anlattı. Andy bir gün önce saat onda telaşla büroya gelmişti. Yılın son günü olmasına karşın Mac büronun saat beşe kadar açık olmasında ısrar etmişti. Andy'nin o gün ayrıca saat ikide şirket müdür yardımcılarının biriyle bir yemek randevusu da

vardı. Darcy Andy'nin panik halinde olduğunu söyledi. Telefon mesajlarını vermeye kalkışmış, ama Andy onu dinlemeden odasına girmiş, adres defteriyle diğer özel eşyalarını çantasına doldurmaya başlamıştı. Sonra da çekip gitmişti.

"İnanılacak gibi değildi" dedi Darcy. "Daha önce böyle bir şey yapmış değildi. Ve adres defterini neden aldı? Ben defteri karıştırmış ve bir şey bulamamıştım. Onu neden almış olabilir ki?"

"Belki de psişiktir."

"Olması gerek. Her neyse, onu o gün bir daha görmedik, ben de işten çıktıktan sonra otomobilime atlayıp evine gittim."

"Ta Elton'a kadar mı gittin?"

"Evet. Onun halinden pek hoşlanmamıştım. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum. Evi yakınında otomobilini görmeyince gidip pencereden baktım. İçersı domuz ahırından farksızdı ve bütün mobilyalar götürülmüştü. Belki yemek odasında bir oyun masası kalmış olabilirdi, ama başka bir şey yoktu."

"Zaten ondan başka bir şeyi yoktu" dedim. "Janice boşandığında anlaşılan onu soyup soğana çevirmiş ve hâlâ da daha fazlasını istiyor."

"İstesın bakalım, Kinsey. Adam gitti diyorum sana. Komşusu penceresinden baktığımı görünce dışarı çıkıp ne istediğimi sordu. Ona gerçeği söyledim. Andy ile birlikte çalıştığımızı, bize randevuları hakkında bir şey söylemeden çıkıp gittiği için kendisini rahatsız ettiğimizi anlattım. Adam Andy'nin dün sabah bacaklarına çarpan iki kocaman bavulla evden çıktığını söyledi. Saat dokuz buçuk falanmış. Doğruca büroya gelip eşyalarını topladığı ve sonra da çekip gittiği anlaşılıyor. Dün gece ve bu sabah iki saatte bir aradım evini. Ama karşıma yalnızca telesekreteri çıktı."

Bir süre düşündüm. "Gazetelerde Olive'in ölümü yazıyor muydu?"

"Bu sabah yazdılar ve o zamana kadar da o ortadan yok olmuştu."

İçimde kısmen huzursuzluk, kısmen korkudan doğan bir enerji dalgasının kabardığını hissediyordum. Örtüyü açıp bacaklarımı yere salladım. "Buradan çıkmalıyım."

"Ayağı kalkmana izin var mı?"

"Elbette. Bir sorun yok. Şu dolaba bak bakalım Daniel bana giyecek bir şey getirmiş mi." Yeşil kokteyl elbisesi yoktu elbette; bir gece önce Acil'de iç çamaşırlarımla birlikte cerrah makasıyla kesilmiş olmalıydı.

"Şunun dışında bir şey yok." Elinde çantam vardı.

"Anahtarlarım oldukça eve gidince giyecek bir şey bulurum. Otomobilin burada herhalde."

"Doktor izni olmadan çıkabilir misin?"

"İzin aldım bile. Doktor Daniel'e benim bakımımı üstlendiği takdirde çıkabileceğimi söylemiş, o da bakacağını söyledi."

Darcy söylediğimin yalan olduğundan eminmiş gibi kararsızlıkla yüzüme baktı.

"Senin kaygılanmana gerek yok, Darcy, Bir hastaneden çıkmak yasak değildir. Hapishane değil burası."

"Ya faturan?"

"Böyle kılı kırk yarmaktan ne zaman vazgeçeceksın? Faturayı sigortam ödüyor. Adresim de var ellerinde. Bir şey gerektiği takdirde beni bulabilirler."

Darcy inanmamıştı ama tekerlekli iskemleye binmeme yardım etti ve beni iterek asansörlerin yanına götürdü. Hemşire yardımcılarından biri yanından geçerken bize baktı ama kendisine el salladığımı görünce merak edecek bir şey olmadığına karar verdi.

Aşağı indiğimizde Darcy mantosunu sırtıma geçirip beni holde bıraktı, otomobilini almaya gitti. Ben orada ayağımda plastik terlikler, kucağımda çantam olduğu halde Darcy'nin mantosuna sarınmış olarak bekledim. Doktorum geçecek olursa ne yapacağımı bilemiyordum. Gelip geçenler bana şöyle bir bakıyorlardı ama kimse ağzını açıp bir şey söylemedi. Hastalık saçmalıktan başka bir şey değildi. Benim yapacak işlerim vardı.

Saat üç çeyrek geçe daha şimdiden ihmal edilmişliğin küflü kokusunun sinmeye başladığı evimdeydim. Evimden bir gün uzak kalmıştım ama sanki aradan haftalar geçmiş gibiydi. Darcy; arkamdan geldi, ayaklarım üzerinde titrediğimi görünce yüzünde bir suçluluk ifadesi dolaştı. Ben bir süre oturup dinlendikten sonra giyinmeye başladım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Blucinimi giyiyordum. "Büroya gidelim bakalım Andy geride birşeyler bırakmış mı." Kazağımı giydim, sonra banyoya gidip dişlerimi fırçaladım. Aynada kaşlarımın olduğu yerde bir şaşkınlık ifadesi olan bir yüz vardı. Yanaklarım güneşte yanmış gibiydi. Bir iki yara bere görüyordum ama fazla bir şey yoktu, ilaç dolabını açıp tırnak makasını aldım. Sağ kolumdaki plasteri kesip sargıyı açtım, altına

baktım. Yaram gözüme zararsız göründü. Zaten yanıklara açık hava daha iyi gelirdi. Her olasılığa karşı bir ağır kesici hap aldım, aynadaki aksime el salladım. İyiydim işte, Andy'nin çöplerini karıştırdıktan sonra hazırladığım dosyayı aldım. Kalın çoraplarımı ve tenis ayakkabılarımı giydim, sırtıma bir ceket geçirip kapıyı kilitledim. Santa Teresa güneş batınca iyice serinlerdi ve dışarda ne kadar kalacağımı bilemiyordum.

Dışarda Ocak'tan çok Ağustos'a yakışacak bir hava vardı, gökyüzü açık, güneş parlaktı. Rüzgâr da olmadığından kaldırımlar güneş panelleri işlevini görüyor, güneş ışıklarını emip ısı veriyorlardı. Daniel'in görünürde olmamasına sevindim. Hastaneden açışıma herhalde memnun olmayacaktı. Küçük VW'imi iki kapı aşağıda park edilmiş gördüm ve birinin onu buraya getirecek kadar düşünceli oluşuna sevindim. Henüz süremezdim, ama onun orada olduğunu bilmek rahatlatıcı bir şeydi. Darcy'nin otomobiliyle büroya gittik. Sokaklar trafik hiç denecek kadar azdı. Kent merkezi sanki bir nükleer saldırı sonrası gibi bomboştu. Park yerinde de bekçi kulübesi yanındaki boş bira şişeleri dışında araba falan yoktu.

Büroya arka merdivenden çıktık. Darcy'ye, "Beni rahatsız eden ne, biliyor musun?" diye sordum.

Darcy bina kapısının kilidini açarken bana baktı. "Ne?"

"Andy'nin bu işte suç ortağı olduğunu tahmin ediyoruz diyelim. Şu anda elimizde bir kanıt yoksa bile öyle görünüyor, değil mi?"

"Öyle diyebiliriz."

"Ama bunu kabul etmesinin nedenini anlayamıyorum. Burada büyük çaplı bir sigorta sahtekârlığından söz ediyoruz. Yakalandığı takdirde bu meslekte kalamaz. Öyleyse neden girsin ki?" "Büyük para alıyor olmalı" dedi Darcy. "Janice varını yoğunu elinden almışsa, beş kuruşa muhtaç kaldı demektir."

"Olabilir. Bu da birinin onun rüşvet almaya hazır olacağını biliyor olması demektir. Andy oldum olası hıyarın biriydi, ama onun namussuz olabileceğini asla düşünmemiştim."

California Fidelfty'nin camlı kapılarının önüne varmıştık. Darcy kapıyı açarken, "Sen ne diyorsun?" dedi. Tavan ışıklarını yaktı, çantasını bir iskemlenin üstüne attı.

"Bilemiyorum. Acaba başka bir şey mi var diye düşünüyorum. Andy tazminat taleplerinde değişiklik yapacak konumdaydı, ama bu yine de çok büyük bir risktir. Ve o paniğin nedeni ne? Nasıl bir aksilik oldu?"

"Olive'in öleceğini hesap etmemiş olabilir,"

Andy'nin odasına girdik. Ben sistemli bir araştırma yaparken Darcy de ilgiyle beni seyrediyordu. Bütün iş dosyaları orada gibiydi ama bütün kişisel eşyaları toplanmıştı: masasının üstündeki çocuklarının resimleri, deri kaplı randevu defteri, adres defteri özel telefon rehberi, hatta yıllar önce aldığı çerçeveli APSCRAP ve MDRT ödülleri. Janice'in permalı sarı saçlı, kalp biçimli sivri yüzlü renkli bir fotoğrafını bırakmıştı. Andy resimdeki eski karısının ön dişlerinden birini siyaha boyamış, burnundan dışarı fırlamış kıllar yapmıştı. Burun deliklerini hafifçe genişleterek kadına domuzumsu bir görüntü vermeyi başarmıştı. O olgun Andy Motycka eski karısı hakkındaki fikirlerini açıkça sergilemekteydi.

Andy'nin döner koltuğuna oturup çevreme bakarak onu nasıl bulacağımı düşündüm? Nereye giderdi ve neden öyle ansızın kaçmıştı? Bombayı o mu yapmıştı? Darcy benim düşüncelerimi kesintiye uğratmamak için sessizce oturuyordu.

"Sende Janice'in numarası var mı?" diye sordum.

"Masamda var. Telefon edip Andy'nin nerede olduğunu bilip bilmediğini sorayım mı?"

"Soralım haydi. Bir mazeret uydur ama sakın bir açıklamada bulunma. Kaçtığını bilmiyorsa, bu aşamada bunu bizden duymasın."

"Tamam." Darcy dışarı, masasına gitti. Ben getirdiğim dosyayı açıp içindeki bütün kâğıtları çıkardım. Andy'nin ciddi bir mali sıkıntıda olduğu anlaşılıyordu. Janice'in son nafaka çekinin gecikmesi hakkındaki zılgıtıyla kırmızı kenarlı banka dekontları arasında ağır bir baskıda olduğu belliydi. Sevgilisine yazdığı mektup taslaklarını bir daha okudum. Çok esaslı bir Noel gecesi geçirmiş olmalıydılar. Belki o kadınla birlikte kaçmıştı.

Andy'nin takvimi masasının üstündeydi. İki tarih sayfası düz durması için kıştırmaçlarla tutturulmuştu. Deri aylık randevu defterini almış ama bunu bırakmıştı. Herhalde randevularını her iki yere de kaydederek sekreterinin gerektiğinde kendisini bulmasını sağlardı. Sayfaları geriye doğru tek tek çevirmeye başladım. 24 Aralık Cuma günü saat 09:00'u bir daire içine almış, yapına bir L harfi yazmıştı. Bu sevgilisi miydi acaba? Son altı ayı tek tek taradım. Harf düzensiz aralıklarla karşıma çıktı. Dosyayı ve takvimi alıp dışarı çıktım.

Darcy anladığım kadarıyla telefonda Janice'le konuşmaktaydı.

"Evet. Orasını bilemem elbette. Onu o kadar da iyi tanımam. Evet. Avukatın ne diyor? Doğru sanırım, ama bunun sana ne gibi bir yararı olacağını bilemem. Bak, Janice, artık kapatmam gerek. Burada telefonu kullanmak için bekleyen biri var. Tamam. Memnun olurum. Ben de bir şey duyarsam sana bildiririm. Herhalde hafta sonu için bir yere gitti ve söylemeyi unuttu. Çok teşekkür ederim. Sana da. Güle güle."

Darcy telefonu kapatınca derin bir soluk aldı. "Kadın nasıl da konuşuyor ama. Tam zamanında telefon etmişim. Bozuk çalıyordu. Andy'nin dün gece gelip çocukları alması gerekiyormuş ama gelmemiş. Ne telefon etmiş, ne bir mazeret bildirmiş. Janice onun kentten kaçtığını sanıyor ve polise haber vermeye kararlı."

"Kaybolduğundan yetmiş iki saat geçmedikçe bir işe yaramaz" dedim. "Herhalde sevgilisiyle bir yere gitmiştir." Darcy'ye Andy'nin çöpleri arasından çıkardığım mektupları gösterdim.

Yüzündeki ifadenin neşeden tiksintiye dönüşünü izlemek çok hoştu. "Aman tanrım, bilmemnereni emmesine izin verir miydin?"

"Önce arseniğe bulduğum takdirde."

Darcy'nin kaşları kırıştı. "Kadının bazukaları epey büyük olmalı. Herif onları kıyaslayacak bir şey bulamamış."

Omzu üzerinden kâğıda baktım. "Eh, 'futbol topu' yazmış ama sonra silmiş. Pek romantik gelmedi herhalde."

Darcy kâğıtları dosyaya soktu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Adres defterini almış ama elimizde bu var." Takvimi karıştırarak aylara dağılmış olan L harflerini gösterdim. Darcy'nin zihin çarklarının çalışmaya başladığını görebiliyordum.

"Kadın acaba onu buradan hiç aradı mı? Herhalde aramıştır, değil mi?"

Sağ üst çekmecesinden gelen telefonları yazdığı defteri çıkardı. Defterin sayfaları karbon kağıtsız ama kendinden kopyalıydı. Aranana biri büroda olmadığı zaman Darcy arayanın adını, numarasını, tarih ve saati kaydedirdi. Sonra üst yaprak yırtılıp aranan kişiye verilirdi. Darcy 1 Aralık'tan başlayarak defteri taramaya koyuldu.

Kadını bulmamız uzun sürmedi. Andy'nin takvimindeki notlarla karşılaştırdıkça adını bırakmayan ama Andy'nin not düşmesinden bir iki gün önce arayan biri hemen ortaya çıktı.

"Sende kent rehberi var mı?" diye sordum. "Sanmıyorum. Bir tane vardı ama aylardır görmedim."

"Geçen yılın rehberi benim büromda olacak. Gel, bu numaranın kimin adına kayıtlı olduğuna bakalım. İnşallah bir işyeri çıkmaz."

Darcy arkamdan gelirken anahtarlarımı çıkardım.

Darcy hafif bir kınamayla, "Onları iade etmen gerektiğini sanıyordum" dedi.

"Ya, öyle mi? Bilmiyordum doğrusu."

Büroma girdim, dosya dolabından kent rehberini aldım. O numara bir yıl önce Lorraine Wilding adında birine aitti.

"O mu dersin?" diye sordu Darcy.

"Bunu öğrenmenin yolunu biliyorum." Adres benim evimden iki blok ilerdeydi.

"Sen iyi olduğundan emin misin? Bence böyle koşuşturman hiç doğru değil."

"Merak etme, iyiyim." Ama gerçek, kendimi hiç de iyi hissetmediğimdi. Ancak bir iki soruya yanıt almadan başımı yastığa koymak istemiyordum. Adrenalinle ayakta duruyordum ki, bu hiç de kötü bir enerji kaynağı sayılmazdı. Tükendiği zaman hapi yutardım ama şimdilik en iyisi sürekli hareket halinde olmaktı.

18

Darcy'den beni yolda bırakmasını istedim. Görüşmelerde, özellikle karşımdakini tanımiyorsam, yalnız çalışmayı isterim. İki kişi karşılıklı oldu mu insanı idare ve duruma göre bir tavır alma çok daha kolaydır.

Apartman otuzlu yıllardan kalmış olmalıydı. Binanın kırmızı kiremitleri pas rengine dönüşmüş, beyaz sıvası iyice sararmıştı. Ön tarafta bir dizi cennetkuşu bitkisi dikilmişti. Yirmi metre yüksekliğinde bir çam ağacı bahçeye gölge sağlıyordu. Pencerelerde koyu kahverengine boyalı tahta kepenkler vardı. D dairesinin kapısını çaldım. Sokakta Andy'nin otomobilini görememişsem de kendisinin burada olması mümkündü. Kapıyı o açarsa ne diyeceğimi bilemiyordum. Saat altıya yaklaşıyordu, biri tereyağ, soğan ve kerevizle bir yemek hazırlamaktaydı. Kapı açılınca birden şaşkırdım. Andy'nin eski karısı karşımda duruyordu.

Gözlerime inanamayarak, "Janice?" dedim.

"Ben Lorraine'im" dedi. "Kızkardeşimi arıyorsunuz galiba?"

Konuşmaya başlayınca benzerlik de azalmaya başlamıştı. Kırk beş yaşlarında olmalıydı, güzelliği kurumaya yüz tutmuştu. Onun da Janice gibi sarı saçları ve sivri çenesi vardı ama gözleri ve ağı daha iriydi. Vücudu da. Benim boyumdaydı, benden herhalde beş altı kilo ağırdı ye fazlalığının nerede olduğunu görebiliyordum. Gözleri kahverengiydi, çevresini siyaha boyamış, ayrıca boya fırçası kadar kalın takma kirpikler takmıştı. Üzerinde dar bir beyaz şort ve kısa bir kolsuz kazak vardı. Bir zamanlar biçimli olan bacaklarının kasları şimdi hiç egzersiz yapmadığını gösteriyordu. Bir esmerleşme salonunda bronzlaşmışa benziyordu.

Andy kendini cennette hissediyor olmalıydı. Aynı tip kadına defalarca âşık olan erkekler tanımıştım ama benzerliğin bu kadarını da görmüş değildim. Lorraine ürkütücü olacak kadar çok benziyordu Janice'e. Ancak Lorraine şehvetli, eski Bayan Motycka ise kuru ve aksiydi. Andy'nin mektubuna bakılırsa Lorraine Janice'in olduğundan çok daha serbest davranıyordu. Kadınla ilişkisinin boşanmasından önce mi, sonra mı başladığını merak ettim. Her iki durumda da, tehlikeli bir ilişkiydi bu. Janice bunu öğrenecek olursa çok ağır bir bedel tahsil ederdi. Birinin Andy'nin bu ilişkisini koz olarak kullanmış olacağı da aklımdan geçti.

"Andy'yi arıyorum" dedim.

"Kimi?"

"Andy Motycka, enişteniz. Onun çalıştığı sigorta şirketinden geliyorum."

"Bana neden geldiniz ki? Janice'ten boşandı o."

"Kendisiyle ilişki kurmam gerekirse diye bana bu adresi vermişti."

"Öyle mi?"

"Yoksa neden buraya geleyim ki?"

Yüzüme kuşkuyla baktı. "Janice'i ne kadar tanıyorsunuz?"

Omuzlarımı silktim. "Pek tanıyorum diyemem. Boşanmalarından önce şirketin verdiği partilerde görürdüm. Kapıyı açtığınızda sizi o sandım. Birbirinize çok benziyorsunuz."

Bir an durup düşündü, "Andy'yi neden arıyorsunuz?"

"Dün kayboldu, nereye gittiğini de bilen yok. Size bir şey söylemiş miydi?"

"Söylemişti diyemem."

"İçeri girebilir miyim? Belki de neler olup bittiğini anlayabiliriz."

"Peki. Bana bu adresi kimseye verdiğini söylememiştin."

Kadın gerileyince içeri girdim, Küçük bir holden iki basamakla geniş bir oturma odasına iniliyordu. Daire bir kiralık eşya şirketinden alınma mobilyalarla döşenmiş gibiydi. Her şey yeni, güzel ve kişiliksizdi. Camlı bronz masanın üstünde iki karış yüksekliğinde bir çam dalı vardı ve Noelin gelip geçtiğinin tek belirtisi oydu.

Lorraine televizyonu kapayıp bir koltuğa oturmamı işaret etti. Koltuk kumaşının plastik sürülmüş gibi sert ve lastikimsi bir niteliği vardı. Ne gözyaşı, ne kan, ne de dökülmüş içki böyle bir kumaşa zarar veremezdi. Lorraine otururken dikişleri mahrem yerlerine girmesin diye şortunun önünü çekiştirdi.

"Andy'yi nereden tanıyorsunuz? Onun yanında mı çalışıyorsunuz?"

"Onun yanında değil, aynı şirket için çalışırım. Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Üç gün önce. Perşembe gecesi telefonda konuştuk. Yılbaşı çocuklarını alacağı için kendisini zaten yarına kadar görmeyecektim. Ama ne olursa olsun, mutlaka telefon ederdi. Bu sabah telefon etmeyince otomobile atlayıp evine gittim ama orada değildi. Siz bu tatil günü neden arıyorsunuz kendisini?"

Gerçekten mümkün olduğu kadar ayrılmayarak adamın Cuma günü herhangi bir şey söylemeden gittiğini anlattım. "Bir dosyaya ihtiyacımız var. Üzerinde çalıştığı iş hakkında bir şey biliyor musunuz? Bir hafta kadar önce Wood/Warren'de bir yangın vardı ve o da onun üzerinde çalışıyordu."

Şaşkın bir sessizlik oldu ve engeller yine yükseldi. "Efendim?"

"Bundan size söz etmiş miydi?"

"Adınız neydi sizin?"

"Darcy. Resepsiyon memuruyum. Sizinle telefonla birkaç kere konuşmuştuk galiba."

Kadının tavrı birden ciddileşti. "Anlıyorum. Eh, Darcy, Andy bana işinden söz etmez. Şirketi sevdiğini ve görevini iyi yaptığını biliyorum."

"Ondan hiç kuşku yok" dedim. "Kendisi çok sevilen bir insandır, o yüzden bir şey söylemeden gidince kaygılandık. Ailevi bir sorun çıktığını sandık. Birkaç günlüğüne kent dışına çıkacağım falan söylememiş miydi?"

Kadın başını salladı.

Tavırlarından dolandırıcılıktan haberi olduğuna emindim Yine aynı derecede emin olduğum bir şey de, bunu doğrulayacak bir şey söylemeyeceğiydi.

"Size yardım etmek isterdim ama bana tek kelime söylemedi" dedi. "Ortaya çıktığında bana da bir haber verirseniz memnun olurum. Burada oturup kötü şeyler düşünmek istemiyorum."

"Sizi suçlayamam" dedim. "Beni ararsanız şu numaradayım, ben de bir şey duyarsam sizi ararım."

Darcy'nin adını ve kendi telefon numaramı yazdım.

"Bir aksilik olmadığını umarım." Kadının ilk içtenlikli sözüydü bu.

"Sanmam" dedim. Aslında adamın bir şeyden ölesiye korktuğuna ve arkasına bakmadan kaçtığına emindim.

Kadın şimdi kaşsız yüzüme dikkat edecek zaman bulabildi. "Umarım kabalık olarak görmezsiniz, ama bir kaza mı geçirdiniz?" diye sordu.

"Gazocağı yüzüme patladı. Her neyse, bu tatil günü sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Andy'den bir haber alırsam size bildireceğim." Ben kalkınca o da kalkıp beni kapıya kadar geçirdi.

Eve dönerken saatin beş olmamasına karşın sokaklar kararmaya başlamıştı. Kış güneşi batmış, ısı hızla düşüyordu. Yorgunluktan tükenmişim, gizli gizli geceyi hastanede geçirebilsem diye düşünüyordum. Bembeyaz çarşaflarda insanı çeken bir şey vardı. Karnım da acıkmıştı ve az sonra yiyeceğim fıstık ezmesi ve kırkraktan daha besleyici bir şey isterdim.

Daniel'in otomobili evimin önündeki kaldırım kenarına park edilmişti. Onu arka koltukta uyur bulacağımı düşünerek içeri baktım. Kapıdan geçip Henry'nin arka bahçesine yürüdüm. Daniel Henry'nin arsasını sağdaki komşumuzun arsasından ayıran alçak tuğla duvarın üstünde oturmuş, ağır armonikasında hüzünlü bir hava çalmaktaydı. Kovboy çizmeleri, blucini ve blucin ceketıyla bir çiftlikte olabilirdi,

"Evine gelme zamanı çoktan geçti" diyerek armonikayı cebine sokup kalktı.

"İşim vardı."

"Senin hep işin vardır. Kendine daha iyi bakmalısın."

Sokak kapımı açıp içeri girdim, ışığı yaktım. Çantamı bir iskemlenin üstüne atıp kanapeye oturdum.

Daniel küçük mutfağıma geçip buzdolabını açtı.

"Sen hiç mutfak alışverişi yapmaz mısın?"

"Neden yapayım? Hiç evde değilim ki."

"Tanrım." Biraz yağ, bir iki yumurta ve kenarları kara plastiğe benzeyen bayat peyniri çıkardı. Sonra diğer dolapları yiyecek birşeyler bulma umuduyla taramaya başladı. Ben arkama yaslandım, ayaklarımı taburenin üstüne kaldırdım. Konuşacak da, kızacak da gücüm kalmamıştı. Bu, bir zamanlar sevdiğim erkekti ve duygularım çoktan gitmiş olmalarına karşın geriye belirli bir alışkanlık kalmıştı.

"Burası neden ayak kokuyor?" dedi. Soğanları doğramaya başlamıştı bile. Piyanoyu da aynı ustalıklarla çalardı.

"Şuradaki bitkinin kokusu. Biri onu bana evcil hayvanım olsun diye verdi."

Daniel omuzlarını silkerek kalan üç parça jambonu tavaya attı. "Uyuşturucuyu bırakmanın iyi yanı insanın yemeklerden zevk alamaması" dedi. "Uyuşturucu aldın mı, hep dünyanın en iyi şeylerini yiyorsundur. Beş parasız olduğunda çok işe yarar."

"Gerçekten uyuşturucuyu bıraktın mı?"

"Ne yazık ki öyle" dedi. "Sigarayı ve kahveyi de, Arada sırada bir bira içiyorum, hepsi o kadar.

Haftada beş kere AA toplantılarına giderdim, ama o yüksek güç konuşmaları sonunda içime işledi. Aslında eroinden daha yüksek bir güç yoktur ya."

Dalmaya başladığımı hissediyordum. Daniel bir şarkı mırıldanıyordu, yumurta ve jambon kokusuyla karışık hayal meyal hatırlanan bir melodi. Başkasının hazırladığı yemekten daha iyi kokan ne vardı? Daniel beni hafifçe sarsınca kucağımda bir tabakta omlet buldum. Yeniden açlık duygusuyla hemen kendime geldim.

Daniel de bağıdaş kurup yere oturdu. "Evde kim oturuyor?"

"Evsahibim Henry Pitts. Şimdi Michigan'da."

"Aranızda bir şey var mı?"

İki ısırık arasında durakladım. "Adam seksen bir yaşındadır."

"Piyanosu var mı?"

"Var sanırım. Herhalde akordu bozuk bir tane. Karısı çalamış."

"İçeri girmenin bir yolu olsaydı denerdim. Sence buna kızar mı?"

"Hiç sanmam. Bende anahtarı var. Bu gece mi?"

"Yarın. Az sonra bir yere gitmem gerekiyor."

Yüzüne düşen ışıktaki gözlerinin kenarlarındaki kırışıkları görebiliyordum, Daniel güç bir yaşam geçirmişti ve hiç de iyi yaşlanmıyordu. "Senin özel detektif olduğuna inanamıyorum" dedi. "Bunun polis olmaktan fazla bir farkı yok. Yalnızca bürokrasinin bir parçası değilim, hepsi o kadar. Üniforma giymiyorum ve kart basmıyorum. Düzenli olmasa da, daha fazla para kazanıyorum." "Ama biraz daha tehlikeli, değil mi? O zamanlar seni havaya uçurmak isteyen olduğunu duymamıştım."

"Eh, onun dışında her şeyi denediler. Trafik polisliğinde, her kaldırıma çekmesini işaret ettiğin otomobilin çalını, adamın da silahlı olup olmadığını düşünürsün. Aile içi şiddet daha da kötüdür. İnsanlar içerler, uyuşturucu alırlar. Ve çoğunlukla da başkalarının yanında seni de öldürmeyi umursamazlar. Kapıyı vurunca arkasında ne bulacağını bilemezsin."

"Cinayet soruşturmasına nasıl karıştın?"

"Olay öyle başlamadı. Aileyi tanırısın, değil mi?"

"Tanır mıyım?"

"Woodlar. Bass Wood'u hatırladın mı?"

Duraksadı. "Hayal meyal."

"Ölen onun ablası Olive işte."

Daniel tabağını bıraktı. "Yani ölen Kohler onun ablası mı? Bunu bilmiyordum işte. Neler oluyor?" Bildiğim kadarını anlattım. Bir müşterim olduğu zaman bir vaka konusunda konuşmazsam da, şimdi bunda bir zarar görmüyordum. Böylece kafamda çeşitli kuramları daha kolay geliştirebiliyordum. Daniel iyi bir dinleyiciydi, doğru sorular soruyordu. Eski zamanlarda canımızın istediği konularda saatlerce konuştuğumuz günlere dönmüş gibiydik.

Sonunda sessizlik çöktü. Üşüyordum ve gergindim. Örtüye uzanıp ayaklarımı örttüm. "Beni neden terk ettin, Daniel? Bunun nedenini anlamış değilim."

"Sorun sen değildin, yavrum. Kişisel bir şey değildi."

"Başka biri mi vardı?"

Huzursuzlukla kıpırdandı, çatalını tabağına vurdu. Sonra ikisini de bırakıp bacaklarını ileri uzattı, dirseklerine dayandı. "Sana anlatabilmeyi isterdim, Kinsey. Seni istemiyor değilim. Ama başka bir şeyi daha fazla istiyordum, hepsi bu işte."

"Neyi?"

Yüzüne baktı. "Her şeyi. Herhangi bir şeyi. Önüme ne çıkarsa."

"Sende vicdan diye bir şey yoktur, değil mi?"

Gözlerini gözlerimden ayırdı. "Hayır. O yüzden o kadar uyumsuzduk. Benim vicdanım yoktur ve sende ise aşırı miktarda vardır,"

"Hiç değil.. Vicdanım olsaydı, o kadar çok yalan söylemezdim."

"Doğru ya. Yalanlar. Hatırlıyorum. Ortak olan bir şeyimiz de oydu." Gözlerindeki bomboş bakış karşısında ürperdim. Onu istediğimi hatırladım. Yüzüne bakarken, onun kadar yakışıklı bir erkek daha olabilir mi diye düşünürken hatırladım bunu. Her nedense ben tanıdığım insanların yetenekli ya da becerili olabileceğine inanmam. Daniel'le tanıştırmıştım ve onun gitar çaldığı duyana kadar kafamdan atmıştım bile. Ama o zaman birden kendime gelmiş ve zokayı yutmuşum. Ondan sonra olacaklar belliydi. Daniel müziğiyle, özgürlüğüyle, uyuşturucusuyla ve kısa bir süre için de, benimle evliydi. Listesinde yerim ancak o kadar aşağıdaydı.

Huzursuzca kıpırdandım. Daniel'in teninden neredeyse elle tutulur bir cinsel buhar yükselip yarım mil öteden gelen odun dumanı gibi bana doğru geliyordu. Garip bir olgudur, ama doğrudur; Eskiden yattığınız birine eski kuralların hiçbiri işlemez. Koşullandırılma. Adam beni iyi eğitmişti. Sekiz yıl sonra bile en iyi becerdiği işi yapabiliyordu... baştan çıkarmayı. Büyüyü bozmak isteyerek boğazımı temizledim. "Terapistinle aran nasıl?"

"Beni tedavi edebileceğini sanıyor."

"Bu da onun bir parçası mı? Benimle barışman yani?"

"Hepimizin kapıldığı hayaller vardır. Bu da onunkilerden biri."

"Sana âşık mı?"

"Sanmam."

"Daha pek yeni olmalı öyleyse."

Gamzesi çukurlaştı, yüzünden bir gülümseme geçti. Ama neşesiz bir gülümseme. Hassas bir noktaya dokunmuş olabileceğimi düşündüm. Huzursuz olan oydu şimdi. Saatine baktı.

"Benim gitmem gerek" dedi. Tabaklarla çatalları toplayıp mutfağa götürdü. Yemek hazırlarken alışkın olduğu üzere ortalığı temizlediğinden yapacak fazla işi yoktu. Saat yedide gitmişti artık. Otomobilinin homurtusunu duydum.

Ev karanlıktı. Ve çok sessiz.

Kapıyı kilitledim. Yanıklarımın su kaçırmamaya dikkat ederek yıkandım. Sonra battaniyeye sarınıp ışığı söndürdüm.

Bir uyuşturucu bağımlısıyla evli olmak yalnızlığa en yakın bir şeydir. Buna kronik bir sadakatsizliği de eklediniz mi, önünüzde uzun uykusuz geceler vardır. Bazı erkekler gece boyunca dolaşırlar, saatlerce evlerine dönmezler. Siz yattığınız yerde onun kaza yaptığını, sarhoş olduğunu, hapse düşüğünü düşünürsünüz. Sokakta saldırıya uğradığını ya da daha beteri, aşın doz aldığını düşünürsünüz. Ve sizi gerçekten kaygılandıran şey onun bir başkasıyla olmasıdır. Saatler ağır ağır geçer. Zaman zaman bir otomobilin geldiğini duyarsınız ama bu asla o değildir. Saat sabahın dördü olunca artık iki şey vardır kafanızda: Ya eve dönmesini ya da ölmüş olmasını istersiniz. Bana yalnızlığı değerlendirmeyi Daniel Wade öğretmişti. Ve şimdi çektiklerim onunla çektiklerim yanında hiçti.

19

Olive'in cenaze ayini Pazar günü Unitarian Kilisesi'nde saat 14:00'te yapıldı. Davetliler yalnızca aile üyeleri ve bir iki yakın dosttu. Pek çok çelenk vardı ama tabut yoktu. Yerler soğuk ve parlak, kırmızı! seramikti. Sıralar cilalı ahşaptı, minder yoktu. Kilisenin yüksek tavanı bir havadarlık duygusu yaratıyorsa da, ne bir süs vardı ne de dini bir ikon. Renkli camlar bile kenarlarında hafif yeşil sarmaşıklar seçilen düz krem rengiydi. Üniterlerin aşırı dindarlıkla, günah çıkarmayla, ceza veya pişmanlıkla bir ilişkileri olmadığı anlaşılıyordu. Allah ve İsa'dan söz edilmemişti ve kimsenin dudaklarından "amin" sözcüğü dökülmemişti. Dini metinler yerine Bertrand Russell ve Halil Cibran'dan parçalar okunmuştu. Bir adam flütle "Palyaçolar Gelsin'e kuşku uyandıracak derecede benzeyen bir parça çalmıştı. Ağıt da yoktu, rahip Olive'den söz etmiş, cemaattakileri kalkıp onun hakkında konuşmaları için özendirmişti. Ama kimse buna cesaret edemedi. Ben üzerimde günlük elbisem olduğu halde arkalarda bir yere oturdum. Birkaç kişinin birbirlerini dürtükleyerek beni işaret ettiklerini gördüm. Sanki Olive'le birlikte havaya uçmakla ünlüler düzeyine erişmişim gibi. Ebony, Lance ve Bass sakindiler. Ash ile annesi ağıladılar. Terry ön sırada tek başına oturdu, başını elleri arasından çekmedi. Bütün cemaat ilk beş sırayı ancak doldurmuştu.

Daha sonra dışardaki küçük bahçede toplandık, şampanya ve sandviç servisi yapıldı. Hava sıcak, güneş parlaktı. Bahçeyi çevreleyen kireç badanalı duvar önünde altın sarısı, turuncu ve mor çiçekler sıralanmıştı. Taş ve seramikten bir fiskiye hafif mırıltılarla su fışkırtıyor, hafif esen rüzgâr sulan çevredeki kaldırım taşları üzerine serpiştiriyordu,

Ben insanların arasında dolaşarak konuşmalara kulak verdim. Kimi borsadan, kimi yaptıkları yolculuklardan, biri yirmi altı yıl evli kaldıktan sonra şimdi boşanan ortak bir dosttan söz ediyordu. Olive Wood Kohler'den söz edecek kadar düşünceli olanlar arasında konuşma duygusallıkla kibarlık arasında eşit bölünmüş gibiydi.

"... kocası bu kayıptan asla kurtulamayacak. Olive onun her şeyiydi..."

"... kürke yedi bin dolar ödemiş..."

"... şoka uğradım... Ruth telefon ettiğinde kulaklarıma inanamadım..."

"... zavallıcık kocası onun bastığı toprağa tapardı, hoş bence..."

"... bir facia... o kadar gençti..."

Ash'i kilise kapısı yakınında beton bir sıra üzerinde buldum. Yüzü solgun ve gergindi, kızıl saçları arasında vaktinden önce beyazlaşmış teller seçiliyordu. Üzerindeki koyu renk yünlü ve bol elbisesinin kolları kısa olduğundan Ash'in kollarının üst kısımları ekmek hamuru kadar şekilsizdi. Birkaç yıla kadar bir an önce kurtulmak için orta yaşa hızla ilerleyen o toplu kadınlardan birine dönüşecekti. Elini uzattı ve pikniğe çıkmış ilkokul çocukları gibi öyle yanyana oturdum, "ikili sıra yapın ve konuşmayın." Yaşam da garip bir piknikti. Kimi zaman hâlâ annemden öğretilmiş yazılmış bir mazeret kâğıdına ihtiyacım olduğunu hissedirim.

Kalabalığa baktım. "Ebony'yi göremiyorum, ne oldu?"

"Ayinden hemen sonra gitti. Tanrım, ne kadar da soğuk bir insan. Taş gibi oturdu orada, gözleri yaşarmadı bile."

"Bass haberi ilk duyduğunda çok sarsıldığını söyledi. Şimdi kendini kontrol altına aldı ki, normal hali de bu sanırım. Olive ile birbirlerine yakın mıydılar?"

"Ben öyle sanırdım. Ama artık bundan emin değilim."

"Haydi, Ashley, insanların yasa karşı tutumları farklıdır. Neler olup bittiğini asla bilemezsin. Ben gittiğim bir cenaze töreninde bir kadının donunu ıslatacak kadar güldüğünü görmüştüm. Tek oğlu bir trafik kazasında ölmüştü. Daha sonra depresyon yüzünden hastaneye kaldırıldı, ama kadını orada görseydin böyle bir şey geçirdiğini asla tahmin edemezdin."

"Herhalde." Ash bahçeye baktı. "O kadın Terry'ye bir daha telefon etti."

"Lyda Case mi?"

"Sanırım. Kendisini tehdit eden kadın."

"Polise haber verdi mi?"

"Sanmam. Buraya gelmek üzere evden çıkarken geldi telefon. Buna fırsat bulamamıştır."

Terry'nin rahiple konuştuğunu gördüm. O da o sırada dönüp bana baktı, Ash'in kolunu okşadım.

"Hemen dönerim."

Terry birşeyler mırıldanıp adamın yanından ayrıldı, bana doğru yürüdü. Ona bakmak aynaya bakmak gibi bir şeydi... aynı bereler, gözlerde aynı korku dolu bakış. Yaşadığımız olaydan sonra iki âşik gibi birbirimize bağlanmışız sanki. Bombanın patladığı o anı bizden başka kimse bilemezdi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Ash Lyda Case'in aradığını söyledi."

Terry kolumdan tutup salona doğru yürüdü. "Burada, kentteymiş. Benimle görüşmek istiyor."

"Saçma" dedim. "Olmaz."

Terry huzursuzca baktı bana. "Çılgınlık olduğunu biliyorum ama bana yardımcı olacak bazı bilgilere sahip olduğunu söyledi."

"Bundan hiç kuşku yok. Herhalde kaldırdığın anda güüm diye patlayan bir kutu içindedir."

"Sordum, Olive'in ölümüyle hiçbir ilgisinin olmadığına yemin ediyor."

"Sen de ona inandın mı?"

"Eh, inandım denebilir."

"Bana kadının seni tehdit ettiğini sen kendin söyledin. Ödünü patlatmıştı ve şimdi de burada. Eğer Teğmen Dolan'ı sen aramazsan, ben arayacağım."

İtiraz edecek sandım ama sadece içini çekti. "Peki. Bunun anlamlı olan tek şey olduğunu biliyorum. Kafam öyle bir sis içinde ki."

"Kadın nerede kalıyormuş?"

"Söylemedi. Saat altıda kuş sığınağında buluşmamızı istedi. Sen de gelir miydin? Seni ismen çağırdı."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Kendisiyle konuşmak için Texas'a geldiğini söyledi. Aramızda konuştuğumuzda bundan söz etmene şaşırdım doğrusu."

"Özür dilerim. Söylemem gerekirdi. Hafta başıydı. Hugh Case'in ölümünün bu işlere karışıp karışmadığını araştırıyordum."

"Ve?"

"Henüz bilemiyorum. Bir bağlantı yoksa şaşırmam doğrusu. Ama bunun nasıl olacağını bilemiyorum."

Terry kuşkuyla baktı yüzüme. "Öldürüldüğü kanıtlanamamıştı, değil mi?"

"Biri kanıtları yok etmek istemeseydi laboratuvar bulguları kaybolmazdı. Belki de kişi aynıdır ama bu kere başka nedenleri vardır."

"Neden ama? Karbon monoksit zehirlenmesi bombadan dağlar kadar uzak bir şey. Aynı kişi olsa, birinci seferinde öylesine başarılı olan yöntemi bir daha kullanmaz mıydı?"

Omuzlarımı silktim. "Bilemem. Ben olsaydım, uygun olan neyse onu yapardım. Burada önemli olan, bu konunun kendi başımıza uğraşmamamız gereken bir şey olduğudur."

Terry'nin bakışlarının arkamda bir şeye takıldığını gördüm. Başımı çevirince Bass'la yüzyüze geldim. Yaşlanmış görünüyordu. Olive'in ölümüyle herkes yaşlanmıştı ama Bass'ın yorgunluk çizgileri çok farklıydı -gözlerinde bir şişkinlik, ağızda bir gariplik vardı. "Annemi eve götürüyorum" dedi.

"Ben de az sonra gelirim" dedi Terry. Bass gidince döndü. "Teğmen Dolan'ı sen mi arayacaksın, ben mi?"

"Ben ararım" dedim. "Bir sorun olursa sana bildiririm. Aksi takdirde, saat altıda kuş sığınağında buluşuruz."

Saat 15:35'te eve döndüğüm halde Dolan'ı bulmam en az bir saatimi aldı. Lyda Case ile konuşmaktan memnun olacaktı Saat 17:00'de orada işaretsiz bir otomobilde olacaktı. Blucinimi ve kazağımı, tenis ayakkabılarımı giydim. Yorgundum ve yaralarımın kalan sancılar ağır ağır havası boşalan patlak bir lastik gibiydi. Gün boyunca boşaldığımı hissediyordum. Bir bakıma Terry'nin duygularını paylaşmaktaydım. Lyda'nın bomba olayından sorumlu olduğunu düşünmek saçmaydı. Kocasının iki yıl önceki ölümünden de sorumlu olamazdı. Suçlamalarına ve Terry'ye savurduğu tehditlere karşın cinayet işleyecek bir tipe benzemiyordu. Hoş, katiller beni zaman zaman çok şaşırtmışlardı, ama yine de... Belki de Lyda Case dediği gibi, sadece bize yardımcı bilgiye sahip biri olabilirdi.

Buluşma yerine vardığımda güneş batmak üzereydi. Kuş sığınağı kumsal yakınlarında kazları, kuğuları ve diğer kuşları korumak için kurulmuş bir alandı. Kırk üç dönümlük arazi hayvanat bahçesine bitişiktir, içinde bir lagün gölü vardır, çevresindeki geniş çimenliğin arasından da bisiklet yolu geçer. Bir uçtaki küçük otoparka aileler plastik torbalarda ekmek kırıntıları ve bayat patlamış mısırlarıyla çocuklarını getirirler.

Oraya girip otomobili park ettim ve dışarı çıktım. Martılar kendilerine özgü bir dansla çevremde uçuşuyorlar, kazlar kıyıda yiyecek arıyorlar, ördekler sakin sularda çevrelerini halkalandırarak yüzüyorlardı. Gökyüzü giderek koyulaşan gri bir renk almış, gölün gümüşü yüzeyi çıkan rüzgârla titreşmeye başlamıştı.

Teğmen Dolan yanıma park edince memnun oldum. Terry gelene kadar havadan sudan söz ettik, sonra üçümüz beklemeğe başladık. Lyda Case gelmedi. Saat 20:15'te pes ettik artık. Terry, Dolan'ın numarasını aldı, bir haber alırsa kendisini arayacağını söyledi. Üçümüz de olayda bir adım atmaya beklediğimizden düşünceliğimize uğramıştık. Terry yapacak bir şey olduğundan memnun görünmüştü, bu ilk gecenin yalnızlığının onun için güç olacağını anladım. Cuma gecesi hastanede, Cumartesi gecesi kaynanasındaydı. O gün polislin bomba ekibi işini bitirdikten sonra bir inşaatçı ekibi gelip evin ön tarafına tahtadan bir duvar çekmişti.

Kendi melankoli duygum da bütün gücüyle geri dönmüştü şimdi. Cenaze ve yeni yıl kötü bir karışım. Aldığım ağır kesiciler zihni sürecimi yavaşlatıyor, beni her nasılsa gerçeklerden uzaklaştırıyordu. Arkadaşığa ihtiyacım vardı. Işık ve gürültü ve iyi bir şarabı olan bir yerde doğru dürüst bir yemek ve ölümden başka herşeyden konuşmak istiyordum. Kendimi bağımsız bir insan sanırdım ama şimdi bağımlılıklarımın ne kadar kolay oluşabileceğini görmekteydim.

Eve Daniel'in yine görünceğini umarak döndüm. Onun sözkonusu olduğu yerde hiçbir şey kesin olamazdı. Sekiz yıl önce evliliğimizden çıkıp gittiğinde bir not bile bırakmamıştı. Hüzünlü, bunalımlı ya da huzursuz insanlar arasında olmaktan sıkıldığını söylemişti. Stratejisi hoşnutsuzluk veren durumları başkalarına bırakmaktı. Bunu ailesiyle, eski arkadaşlarıyla yaptığını görmüştüm. Bir gün oradaydı ve ondan sonra kendisini iki yıl görmeyebilir-diniz. O zaman da neden o kadar öfkeli olduğunuzu bile hatırlayamazdınız.

Kimi zaman, benim durumumda olduğu gibi, geriye bir miktar öfke kalırdı ve Daniel genellikle bunu şaşırtıcı bulurdu. Şaşkınlığın karşısında güçlü duyguları sürdürmek güçtür. Söyleyecek şeyiniz tükenir. Eski günlerde o zaten çoğunlukla uyuşturucuyla kendinden geçmiş olduğundan kendisiyle yüzleşmek, perdelere işlediği için bir kediyi terbiye etmeye çalışmaktan farksızdı.. Anlamazdı. Öfkenin kendisi için hiçbir anlamı yoktu. Kendi davranışıyla onun sonucunda yaratılan öfke arasındaki bağlantıyı göremezdi. Onun en iyi yaptığı şey müzikti. Özgür bir ruhtu, kaprisliydi, yaratıcıydı, yorulmak nedir bilmezdi ve tatlıydı. Caz piyanosu, seks, seyahatlar, partiler... bunlarda mükemmeldi. Ama sıkılana kadar, ya da gerçek ortaya çıkana kadar, sonra da giderdi. Ben bunların çoğunu ondan öğrendim. Ama öğrendiklerimin bilmem gereken şeyler olduğundan hiç emin değilim.

Altı kapı aşağıda bir park yeri buldum. Daniell'in otomobili benim evimin önünde park edilmişti. Kendi de çamurluğa yaslanmış bekliyordu. Ayakları dibindeki paketten bir Fransız ekmeği beyzbol sopası gibi uzanmaktaydı.

"Bugün artık gidersen diye düşünmüştüm" dedim.

"Arkadaşım ile konuştum. Bir iki gün daha kalacakmış burada."

"Kalacak yer buldun mu?"

"Sanırım. Burada daha sonra bir odası boşalacak bir motel buldum."

"Çok iyi. Eşyalarını alabilirsin demek."

"Oda garanti olur olmaz alacağım."

"O nedir?" diye ekmeği gösterdim.

Bakışımı izleyerek torbaya baktı. "Piknik yemeği. Biraz piyano da çalarım diye düşündüm."

"Ne zamandan beri buradasın?"

"Altıdan beri. Sen iyi misin? Çok bitkin görünüyorsun."

"Öyleyim. Gel içeri. Umarım şarabım vardır. Doğrusu bir kadeh iyi gelirdi."

Torbayı alıp arkamdan geldi. Sonunda Henry'nin evine girip oturma odasında yere oturduk. Daniel satın aldığı yirmi beş mumu odanın çevresine dizince kendimi bir süslü doğum günü pastasının ortasında oturuyor sandım. Şarap içtik, kaz ciğeri, çeşitli peynirler, Fransız ekmeği, soğuk salatalar, taze çilek ve kocaman kurabiyeler yedik. Sonra ben yemeğin getirdiği gevşeklikle yere uzandım ve Daniel piyano çaldı. Herhangi bir parça çalmıyordu, çeşitli melodiler arasında dolaşiyor, onları tuşlarla izliyor, yenileştiriyordu.

Geçmişinde klasik müzik olduğundan Chopen, Liszt ve Bach dökülüyordu parmaklarından, hiç çaba göstermeden emprovizasyona geçiveriyordu.

Birden durdu. Gözlerimi açtım.

Yüzünde ıstıraplı bir ifade vardı. Tuşlara şöyle bir dokundu. "Gitti. Artık yok. Uyuşturucuyu bırakınca müzik de kayboldu."

Doğrudum. "Ne diyorsun sen?"

"Söyledim ya. Bu yapmak zorunda olduğum bir seçimdi. Uyuşturucusuz yaşayabilirim, ama müziksiz yaşayamam. Yapım öyle değil benim."

"Ama çok güzel çaldın."

"Sen ne bilirsin ki, Kinsey? Hiçbir şey bildiğin yok. O duyduğun teknikti. Mekanik. Ruhum yok benim. Müzik yalnızca uyuşturucu alıp uçarken yaratılır. Bu bir hiçtir. Yarı canlı. Ötekisi daha iyi... alev alev yanıp da her şeyi verdiğimde. O zaman kendini tutamazsın. Ya hep ya hiç."

Vücudumun hareketsiz kaldığını hissediyordum. "Ne diyorsun sen?" Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordum.

Gözleri parladı, başparmağı ile işaret parmağını dudakları yakınında şaklatıp havayı içine çekti. Esrarlı bir sigara saracağı zaman yaptığı hareketti bu. Kolunun iç tarafına bakıp yumruğunu sıkı.

"Yapma" dedim.

"Neden?"

"Ölürsün."

Omuzlarını silkti. "Neden istediğim gibi yaşayamıyorum? Ben kötüyüm. Bunu artık bilmen gerek. Keyif almak için yapmayacağım şey yoktur... uyanık olmak için. Yeniden uyuşturucu alıp uçmak istiyorum. Kendimi iyi hissetmek istiyorum. Sana uyuşturucu almamanın nasıl bir şey olduğunu söyleyeyim mi? Lanet bir şey, sıkıntı. Buna nasıl dayandığımı anlamıyorum. Kendimi neden asmadığımı hiç ama hiç anlamıyorum."

Kâğıt peçeteleri buruşturup torbaya doldurdum, karton tabakları, plastik çatalları, boş şarap şişesini topladım. Daniel piyano taburesi üzerinde oturmuş, ellerini gevşek bir halde kucağına bırakmıştı. Kırk üç yaşını göreceğini hiç sanmıyordum.

"O yüzden mi döndün?" dedim. "Bu yükü bana taşıtmak için mi? Ne istiyorsun? İzin mi, onay mı?"

"Bunu isterdim."

Mumları söndürmeye başladım. Karanlık odanın kenarlarında duman gibi birikmeye başladı. Ölümüne âşık olan insanlarla tartışmak olanaksızdır. "Yaşamımdan çık git, Daniel" dedim. "Yalnızca çık git, tamam mı?"

20

Pazartesi sabahı saat altıda kalkıp hayli ıstırap verici bir beş mil koştum. Kötü durumdaydım ve koşmamam gerekirdi ama kendimi tutamamıştım. Bu, geçirdiğim en kötü Noel olmalıydı ve yeni yıl da görebildiğim kadarıyla hiç de öyle esaslı gelişmemekteydi. Ocak ayının üçüydü ve ben eski yaşamımı istiyordum. Talihim yaver giderse, Rosie lokantasını akşama doğru açacaktı ve Jonah belki de Idaho'dan dönecekti, Henry Cuma günü gelecekti. Koşarken bu iyi şeyleri sayıyor, her tarafımın ağrıları içinde olduğunu, o anda bir bürom olmadığını ve başımın üstünde hâlâ kuşku bulutları dolaştığını aklıma getirmemeye çalışıyordum.

Mahalleme döndüğümde gerilimin bir kısmından kurtulmuş olduğumu hissettim. Kinsey Millhone, daimi iyimser. Henry'nin kapısına kadar koştum, sonra birkaç dakika hızlı adımlarla ileri geri yürüyerek soluğumu topladım. Daniel'in otomobili gitmişti. Yerinde daha önce hiç görmediğim bir otomobil vardı. Üzerine açık mavi bir kılıf geçirilmişti. Bölgede rastgele park etmek yasaktı ve garaj da pek azdı. Ben de yeni bir otomobil satın aldığım takdirde parama kıyıp bir kılıf alacaktım.

Lance Wood saat sekizde telefon etti. Arkadan gelen seslerden bir telefon kulübesinden aradığı anlaşılıyordu.

Kendini tanıtır tanıtmaz, "Neredesin?" diye sordum.

"Colgate'de bir sokak köşesinde, işyerindeki telefonumun dinlendiğinden kuşkulaniyorum."

"Kontrol ettirdin mi?"

"Doğrusunu istersen bunu nasıl yaptırtacağımı bilmiyorum, telefon idaresine haber vermeye de çekindim."

"Bu tilkiye kümesi beklemesini söylemekten farksız olurdu" dedim. "Telefonunun dinlendiği fikrine nasıl vardın?"

"Garip şeyler oluyor. Telefonda biriyle konuşuyorum, çok geçmeden söylediğim bir şey herkesin ağzında. İşyeri dedikodularından söz etmiyorum. Bundan daha sinsice bir şey, örneğin kent dışındaki müşteriler için söylediklerim falan, buradakilerin hiç bilmeyecekleri şeyler yani."

"Biri seni dinliyor olamaz mı? Orada çok kişinin telefonlara erişebilme imkânları var,"
"Benim özel hattımın paraleli yoktur. Öyle gizli bir iş yapıyor değiliz, ama çevrede duyulmasını istemediğimiz şeyler de olur kuşkusuz. Biri beni çok kötü bir duruma düşürüyor. Bunu denetleyebilir misiniz?"

"Denerim" dedim.

"Telefonun ağızlığını söküp baktın mı?"

"Baktım, ama telefonun içinin nasıl olması gerektiğini bilmediğimden bir şey anlamadım. Garip gürültüler, klik sesleri falan, gelmediğini de söylemeliyim."

"Eğer dinleme gereğine uygun şekilde yapılıyorsa onları duymazsın zaten. Ama hiçbir şey olmayabilir de. Belki de bürona dinleme aygıtları yerleştirilmiştir."

"O zaman ne olacak peki? Bunu anlayabilir misiniz?"

"Talihimiz varsa, anlaşılır. Bu tür şeyleri tarayan elektronik bir aygıt satın almak da mümkün. Bir tane bulmaya çalışırım. İki saat sonra fabrikada buluşalım. Önce yapmam gereken bir iki işim var."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Bundan sonraki bir saat boyunca notlarımı daktiloya çektim, patlama hakkındaki gazete kesiklerini dosyama yerleştirdim. Oda arkadaşının bir şeyler duymuş olması olasılığını düşünerek Texas 'ta Lyda Case'in numarasını çevirdim. Kadını Santa Teresa'da nerede bulacağımı bilmek işlerimi kolaylaştırırdı.

Saat 9:10'da telefon çaldı. California Fidelity'den Darcy arıyordu ve eliyle ağızlığı örtmüştü gibiydi.

"Bela" dedi.

Kalbim duracak gibi oldu. "Şimdi de ne oldu?"

"Konuyu birden değiştirirsem Mac içeri girdi demektir" diye fısıldadı. "Onunla Jewel arasında bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Mac birinin polise depodaki mallar hakkında bir ihbarda bulunduğunu söylüyordu. Anlaşıldığı kadıyla Lance Wood depo yanmadan hemen önce bütün malını başka bir yere nakletmiş. Sigortadan karşılığını talep ettiği mallar aslında değersiz şeylermiş." "Saçma" dedim. "Yanan malların bir kısmını ben gördüm. Orasını denetlediğimde beş altı kutu açmıştım."

"Sahtelerinin arasına bir iki gerçek kutu da koymuş olmalı. Lance'in aleyhine dava açılacak, Kinsey. Kundakçılık ve dolandırıcılık Ve sen de suç ortaklığıyla suçlanıyorsun. Mac bu sabah her şeyi savcılığa verdi. Avukatınla konuşmak için bilmen iyi olur diye düşündüm."

"Peki, bunun için programlarını biliyor musun?" "Bay Motycka bugün gelmedi, ama masasına not bırakabilirim" dedi,

"Mac mı geldi?"

"Söylemedi ama kendisini bugün bekliyoruz. Evet. Olur. Teşekkür ederim." Telefonu kapattı, Lonnie Kingman'a telefon edip durumu anlattım. Hemen savcılığı arayıp tutuklama emri çıkartılıp çıkartılmayacağını öğreneceğini söyledi. Tavsiyesi kendiliğimden teslim olarak bir kamu tutuklamasının kepezeliğinden kaçınmamdı.

"Böyle bir şey olduğuna inanamıyorum" dedim.

"Henüz olan bir şey yok. Ben sana söyleyene kadar kaygılanmaya başlama."

Çantamı ve kontak anahtarlarımı kapattığım gibi kendimi dışarı attım. Otomobilime atlayıp Granita'da bir elektronikçiye gittim. Elektronik izleme konusundaki bilgilerim on yıl önce Polis Akademisi'nde bir dersten kalmaydı. Minyatürleştirme alanındaki ilerlemeler herhalde alanda devrimler yaratmıştı ama işin temelini aynı kaldığından emindim. Mikrofon, verici, bir tür ses kaydedici. Yerleştirme telefoncu, saat okuyucu, kablolu televizyon kurucusu kılığında girmiş bir usta tarafından yapılırdı. Elektronik izleme pahalıydı, mahkeme emri olmadıkça yasadışıydı ve televizyonda gerçek yaşamda olduğundan çok daha kolay görünürdü. Dinleme aygıtlarını bulma ise bambaşka bir alandı. Tabii, bütün bunların Lance Wood'un hayal ürünleri olması da mümkündü. Satın aldığım küçük frekans alıcısı portatif bir radyo boyundaydı. 30-50 ve 88-108 megahertz frekanslarını kapsamaktaydı. Bürosundaki dinleme aygıtı telli ise, teli kendim bulmak zorundaydım, ama telsiz ise, o zaman alıcı menzile girdiği zaman tiz bir ses çıkartacaktı.

Colgate'e otomobilin camları inik olarak gittim. Radyodaki hava haberleri tahmincisi de benim kadar şaşkın görünüyordu. Dışarda Ağustos gibi bir hava, asfalt üzerinde buharlaşma vardı. Santa Teresa'da Ocak genelde en iyi ayımızdır. Her şey yemyeşildir, çiçekler açmıştır ve ısı yirmi dereceye yakındır. Bankanın tepesindeki derece 22'yi gösteriyordu ve daha öğle olmamıştı.

Wood/Warren'in önünde park edip içeri girdim. Buruşuk ve kolları sıvalı bir gömlek giymiş Lance odasından çıktı.

Odayı göstererek, "içerde konuşmamıza dikkat edecek miyiz?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Kendilerini fark ettiğimizi bilsinler. Belki o zaman telaşlanırlar."

Lance'in odası binanın sağ ön köşesindeydi. İki duvar taş olduğundan delik açıp herhangi bir şey yerleştirmek kolay olmazdı, içerde duvarlardan biri resepsiyon bölümüyle ortak olduğundan orada açılacak bir deliği saklamak kolay olmazdı. Dördüncü duvar ise temizdi.

Büro çalışanları biz araştırmanın ilk aşamasındayken meraksız bakışlarla olup bitenleri izlemekteydiler. Eğer içlerinde dinleme aygıtlarının ortaya çıkacağından kaygılanan varsa doğrusu bunun belirtisi görülüyordu.

Odaya girdik. Önce telefonu söküp iyice araştırdım. Göçebildiğim kadarıyla alet temizdi.

Beni seyretmekte olan Lance, "Demek telefon değil" dedi.

"Kimbilir? Aygıt daha aşağılara yerleştirilmiş olabilir. Telin telefon direğindeki kısmına yerleştirilmişse, onu saptayacak aletim yok. Biz aygıtın odanın içine yerleştirildiği varsayımıyla hareket ediyoruz."

"Aradığımız tam olarak nedir?"

Omuzlarımı silkdim, "Mikrofon, verici. CIA ya da FBI tarafından izleniyorsan herhalde bir şey bulamazsın. Ama seni izleyen bir amatörse, o zaman yerleştirdiği aygıt da onlarınkinden çok daha kaba saba olacaktır."

"O elindeki nedir?"

"Portatif frekans alıcısı. Dinleme aygıtının yaydığı sesi alır ve tiz bir parazit şeklinde verir. Önce bunu deneyelim, bir şey bulamazsak, bürodaki eşyaları tek tek sökeriz."

Alıcıyı çalıştırıp büro içinde dolaşmaya başladım, Ama aletten çıt çıkmıyordu.

Sonra bir kere daha, bu kere odada tek bir karış boşluk bırakmayarak her tarafı taradım. Yine bir sonuç alamamıştık.

Odanın ortasında durup duvarlara, tavana, süpürgeliklerin kenarlarına dikkatle baktım. Kapının hemen yanında bir telefon prizi dikkatimi çekti. Prizden çıkan bir kordon yoktu.

"Şu nedir?"

"Ne? Ha, o mu? Büroda yer değiştirdiğimde prizi başka yere naklettim. Telefon eskiden oradaydı." Dizüstü çöküp prizi inceledim. Olağanüstü bir durum görünüyordu. Tornavidamla kapağını çıkardım. Altındaki duvarın bir kısmı kesilmişti. Boşluğa bir oyun kâğıdı destesi boyunda bir ses alıcı yerleştirilmişti.

"İşte" dedim. Kaset bir tur dönüp durdu. Mikrosensörü sesle hareket etme durumundan çıkartıp sesalma aygıtını masasının üzerine koydum. Lance döner koltuğuna çöker gibi oturdu Uzun uzun baktık birbirimize.

"Neden?" diye sordu şaşkın bir sesle. "Bilmiyorum. Sen söyle."

Başını salladı. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hiç düşmanım yoktur."

"Ama görüldüğü kadarıyla varmış. Ve düşman yalnızca senin değil. Hugh Case öldü. Paketi Olive yerine Terry alsaydı, o ölecekti. Siz üçünüzün ortak neyiniz var?"

"Yemin ederim ki, hiç. Hepimiz Wood/Warren'de çalışıyoruz, ama üçümüz de farklı işler yapıyorduk, Şirket hidrojen fırını üretir. Hugh da iki yıl önce öldü. Neden öyleyse? Eğer biri şirketi ele geçirmek istiyorsa, neden kilif kişileri öldürsün ki?"

"Belki de amaç o değildir. Belki de yaptığınız işle ilgili bir şey değildir. Biraz düşün hele. Terry ile konuşacağım, onun da düşünmesini isteyeceğim. Belki de gözden kaçırdığın bir şey vardır."

"Olmalı" dedi. Yüzü sıcaktan ve gerilimden kızarmıştı. Parmağını sesalma aygıtına uzattı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Dikkatli ol. Bir tane daha olabilir. Belki de bu dikkatimizi ötekenden çekmek için böyle gözönünde bir yere konmuştu." Çantamı alıp kapıya doğru yürüdüm, eşikte durdum, "Aklına bir şey gelirse beni ara. Lyda Case'den bir haber alırsan mutflaka bana bildir."

Resepsiyon alanından geçerken sağa saptım. Mühendislerin çalışma masaları buradaydı. John Salkowitz üzerinde çalıştığı taslaktan başını kaldırdı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Ava Daugherty buralarda mı?"

"Az önce çıktı. Bir iki işi vardı, ama her an dönebilir."

Kartımı çıkartıp kadının masasına bıraktım. "Beni arasin."

"Olur."

Saat 15:00'te yine evdeydim. Lance'in odasında eğilip kalkmaktan ter içinde kalmıştım. Eve girdim, çantamı kanapenin üzerine fırlattım. Ani bir cayırtı sesi duyulunca korkudan bir karış havaya fırladım, çantamı aldım, içinden portatif tarama aletini çıkartıp düğmesini kapattım. Tanrım, ödümü patlatmıştım! Sessizlik şahaneydi. Kalbim gümlenerek atarken orada durup ani terlemenin getirdiği serinliğin keyfini çıkardım. Derin bir soluk alıp başımı sallayarak mutfağa yürüdüm. İçim kupkuruydu,

canım şöyle soğuk bir bira çekmişti. Ev bir sauna kadar kapalı ve rutubetliydi. Buzdolabını açtım. Bir teneke Pepsi Diet bile yoktu.

O anda birden durup arkama, odaya baktım. Buzdolabının kapısını kapayıp kanapeye yürüdüm. Aygıtı aldım, düğmesini çevirip odayı taramaya başladım. Tiz bir cayırtı sessizliği yırttı.

Köşeye gidip baktım. Sonra dizüstü çöküp elimi Daniel'in gitarının ses deliğinden içeri soktum. Bir kibrit kutusu büyüklüğündeki küçük ses alıcı yapışkan bantla gitarın iç tarafına tutturulmuştu.

Ensemden başlayan ürperti bir anda bütün bedenimi sardı. Daniel her nasılsa bu olaya karışmıştı. 21

Sesle çalışan kayıt aygıtını bulmam tam iki saatimi aldı. Aygıt benim garajdan bozma evimi büyük evle birleştiren kapalı verandaya yerleştirilmişti. Daniel'in içeri nasıl girdiğini bilemiyordum. Belki de yerinde ben olsaydım yapacağım gibi, maymuncuk kullanmıştı. Kaset yeniydi; demek ki, kısa bir süre önce gelip eskisini çıkartıp bunu takmıştı. Daniel ilk ortaya çıktığında neler olup bittiğini şimdi hatırlamıyordum bile, Bu son bir iki gün içindeki bütün telefon konuşmalarımı dinlemiş olduğunu düşünmek ürkütücüydü doğrusu. Telesekreterime gelen mesajlar da kaydedilmişti, ve onunla bu olay hakkında uzun uzun konuşmuştu. Sorduğu sorularla çok ilgilendiğini göstermişti. Şimdi düşününce onun kendine özgü bir biçimde beni uyardıya çalıştığını görebiliyordum. Yalancı olduğu hakkında o kadar konuşmuştu. Bana bütün söyledikleri yalan mıydı? Arka kapımın eşiğinde oturup düşünmeye koyuldum., Daniel'i bu işe kim zorlamıştı? Lyda Case. Belki de Ebony. Biri ya da diğeri ahlak değeri olmayan, sıkıntılı ve huzursuz ve yaşamdan bıkmış olan Daniel ile karşılaşmış olabilirdi. Kime ihanet ettiği onun umurunda mıydı sanki? Daha önce de ihanet etmişti bana. Bir kere daha etmiş, ne fark ederdi ki? Yalnızca benim telefonlarımı dinleyerek, benim sözlerimi kaydederek ilettiği bilgileri düşünmek bile insanın aklını durdurabilirdi. Belki de Andy Motycka, Darcy ile kendisinin izinde olduğumuzu böyle anlamıştı. Bir şey onun her şeyi bırakıp kaçmasına neden olmuştu. Olive'in ölümü gazetelerde onun kaçtığıнын ertesi günü yer almıştı. Neler olacağını biliyor muydu yoksa? Daniel'i bulmalıydım.

Gitarını, vericisini ve ses kayıt aygıtını alıp hepsini otomobilimin arkasına attım ve mahalleyi dolaşarak aramaya başladım. Ben moteller ve eski California bungalovlarıyla dolu bir mahalleden bir blok beride otururum. Cabana Bulvarı'ndan başlayarak her blokun çevresini dolandım, motel önlerine ve otoparklarına baktım. Ama Daniel'den eser yoktu. Herhalde her şeyde olduğu gibi kaldığı yer konusunda da yalan söylemişti.

Saat 17:00'de pes edip eve döndüm. Her zamanki gibi birkaç kapı ilerde park etmişim. Günün sıcaklığı da yerini ılık bir havaya bırakıyordu, gece de epey sıcak olacak gibiydi. Bahçe kapısından girerken kokuyu fark ettim. Köpek leşi, diye düşündüm. Çürümüş ve kokmuş bir şey. Yolun ortasında ezilmiş bir hayvan görmeyi bekleyerek sokağa baktım. Ama gözüme mavi kılıfla örtülü araba ilişti. Bir an durakladım, sonra geriye döndüm. Koku daha da fazlalaşmıştı. Ağzımda tükürük birikmeye başlamıştı. Yutkundum, gözlerim yaşardı. Bu benim korkuya karşı gösterdiğim tepkiydi. Kılıfı yavaşça kaldırdım ön camdan içeri bakabilmek için.

Lyda Case'in şişmiş yüzü ön yolcu koltuğunun yanındaki cama dayanmıştı; gözleri fırlamış, dili iri, yuvarlak ve karaydı ve kararmış dudakları arasından sarkıyordu. Üzerinde sörf motifleri olan bir eşarp şişmiş boynuna gömülmüş gibiydi. Kılıfı hemen kapatıp eve koştum ve polislin 911 numarasını arayarak cesedi bildirdim. Sesim duygusuz ve alçaktı ama ellerim titriyordu.

Sonra sokağa döndüm. Polisleri beklemek için kaldırım kenarına oturdum. Sadık bir köpekmişim gibi koruyordum Lyda'nın cesedini. Dört dakika falan geçmişti ki, siyah-beyaz polis arabası köşeyi döndü, ben de kalkıp sokağa indim, kolumu kaldırdım.

Arabadan çıkan memurlar tanıdıktı: Erkek ve kadın, Pettigrew ve Gutierrez. Lyda Case'den çok daha kötü şeyler gördüklerini biliyordum... hangi devriye polisi görmemiştir ki? Ama bu ölümün görüntüsünde iğrenç bir şey vardı. Sanki dehşeti en doruk noktasına ulaştırmak istemiş gibi yerleştirilmişti kadın. Bu mesaj banaydı... katille benim aramdaki koşulların tırmandırılması. Olive'in ölümünü bana yönelik bir şey olarak algılamamıştım. Acıyı hissetmişim ama hedefin ben olduğuma inanmamıştım. Bomba patladığında orada olmam yalnızca bir rastlantıydı. Bu ise farklıydı. Bu bana yöneltilmişti. Biri nerede oturduğumu biliyordu.

Biri onu buraya getirmek çok özel birtakım düzenlemeler yapmıştı.

Bundan sonraki iki saat sıradan polis soruşturmasıyla geçti. Sorumluluk bir başkasına aitti. Teğmen Dolan geldi. Soruları yanıtladım. Otomobilin Hertz'den kiralanmış olduğu ortaya çıktı, Hatırlayabildiğim kadarıyla onu ilk kez o sabah görmüştüm. Hayır, daha önce görmemişim. Hayır, çevrede yabancıya rastlamamıştım. Evet, kadının kim olduğunu biliyordum. Hayır, kente ne zaman ve neden geldiğini bilmiyordum. Bildiğim yalnızca Terry Kohler'e, kendine verecek bilgisi olduğunu

söylediğiydi. Dolan bizimle kuş sığınağında beklediği için kadının randevusuna gelmediğini biliyordu. Lyda Case herhalde o sırada ölüydü ve etleri kilitli otomobilin fırını içinde pişmeye başlamıştı. Gözucuyla adli tıp doktorunun cesedin ilk muayenesini yaptığını gördüm. Kapılar açık olduğundan cesedin kokusu çevreye yayılıyordu. O sırada hava da kararmıştı. Komşular olay yerinden uzak durmaya gayret ederek sahneyi kapı önlerinden seyretmekteydiler, Bazılarının üzerinde hâlâ iş giysileri vardı. Çoğu mendillerini yüzlerine bastırılmışlardı. Cesedin üzerinde çalışan polisler ise maske takmışlardı. Işıklar yakılmış, uzmanlar lacivert otomobilin her tarafında dikkatle parmakizi arıyorlardı. Kapı kolları, camlar, direksiyon, plastik koltuk kılıflarına toz serpiştirilmişti. Kiralık otomobil her kullanımdan sonra temizlendiğinden bulunan parmakizlerinin işe yarama olasılığı fazlaydı.

Pettigrew Hertz'e telefon etmek için benim evime gitmişti.

Lyda bir ceset torbasına sokuldu. Derisi altında toplanan gazlar kendisine aniden yirmi kilo almış gibi bir görünüm vermişti. Patlayacağından korkuyordum. Kalkıp içeri girdim. Kendime bir kadeh şarap doldurup sanki şuymuş gibi bir dikişte bitirdim. Memur Pettigrew konuşmasını tamamlayıp telefonu kapattı,

"Kimsenin bir itirazı yoksa ben bir duş yapacağım." Yanıt beklemedim. Mutfaktan plastik bir torba aldım, banyoya girip ayakkabılar dahil, üzerimden çıkarttığım her şeyi torbaya sokup ağzını bağladım ve banyo kapısının dışına bıraktım. Sonra duş yaptım. Saçlarımı yıkadım, işim bitince havluya sarınıp güvence, bulmak için aynaya baktım. Hayalleri gözlerimin önünden kovalayamıyordum. Lyda'nın yüzü yüzümün yerine geçmiş gibiydi, onun çürümüşlük kokusu şampuan ve sabunun kokusuna karışıyordu. Kendi ölümlülüğüm hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bir insana bir gün gelip de artık "var olmayacağını" söylemek kadar şaşırtıcı ya da hakaret edici bir şey olamazdı. •

Saat akşamın dokuzu olduğunda sokak yine sakinleşti. Otomobilden birkaç el ve bir de avuç izi çıkarılmış, sonra da götürülmüştü. Hertz'in yöneticisi gelmiş, teknisyen karşılaştırmak için benim de parmakizlerimi almıştı.

Bu arada ben evde duramayacak kadar huzursuzdum. Hissettiğim sığınak ve güven duygusu Lyda'nın benim kapımı seyrediyormuş gibi çevrilmiş bırakılan yüzünü görmemle tümüyle kaybolmuştu artık. Bir rüzgâr ceketi giydim, çıkarken kirli giysilerimi koyduğum torbayı Henry'nin çöp tenekesine attım. Daniel'in otomobilini arayarak yine aynı lokanta ve motelleri dolaşmaya başladım. Gitarı hâlâ arka koltuktaydı ve onu almadan kentten gideceğini sanmıyordum Beach View motelinde aradığımı buldum. Danny'nin kiralık hurdası arka tarafta, alt kat 16 numaranın önüne park edilmişti. Yanında küçük kırmızı bir spor Alfa-Romeo vardı. Park ederken huzursuzlukla baktım. Kapımı kilitledikten sonra Alfa Romeo'nun torpido gözündeki ruhsatını kontrol ettim. Ashley Wood'a ait olmasına pek şaşmadım.

Daniel'in kapısını tıklattım, içerde ışık vardı ama uzun zaman beklemem gerekti. Yayan olarak bir yere gittiklerini sanmaya başladığım sırada kapı açıldı, Daniel başını dışarı uzattı. Ayakları çıplak ve gömleksizdi, ama bacağına soluk bir blucin geçirmişti. Sarı saçları sanki uykudan uyanmış gibi dağınıktı. Yanakları kırmızıydı, gözlerinin çevresindeki çizgiler kaybolmuştu. On yıl gençleşmiş görünüyordu. Beni gördüğüne şaşırılmış olsa bile, bunu belli etmedi.

"İçeri girebilir miyim?" dedim.

Bir an duraksadı, sonraki kenara çekildi. Odaya girdim banyo kapısının kapalı olduğunu gördüm. Yağmurdan sonra ozon kokusu gibi seks kokusu hâlâ odaya hâkimdi.

"Gitarın otomobilde."

"Getirmen gerekmezdi. Sana gelip alacağımı söylemiştim." "Önemli değil. Zaten seninle konuşmak istiyordum." Odanın içinde dolaşmaya başladım. Küllüğün içindeki izmarifi gördüm. "Hemen başladın demek?" dedim.

Bakışı dikkatliydi. Gayet aksi bir ruh durumunda olduğumu bilecek kadar iyi tanırdı beni. "Ne istiyordun?" dedi. "Şu anda biraz işim var."

"Vericiyi buldum. Ses kayıt aygıtı da otomobilde. Hepsini denize atmaya düşündüm, ama bunu yapamayacak kadar kibarım. Doğrusu, cesaretine hayranım, Daniel. Yaşamıma öyle dans eder gibi girip bir kere daha ihanet etmek gerçekten cesaret isterdi."

Yüzündeki ifade değişti, ama hiç olmazsa sözlerimi inkâr etmeyecek kadar nezakete sahipti.

Banyo kapısını açtım.

Bass duruyordu karşımda, içimde sancıya benzer bir şey dolaştı, ardından tüm duyularımı kaybettim. O bir anlık tanıma sırasında öfke bile kaybolmuştu, Onları son kez bir arada gördüğüm günü hatırladım... Kulüpte Bass'ın yirmi birinci doğum günündeydi. Daniel'in caz grubu çalışıyordu ve

Ash'i tanıdığım için ben de çağrılmıştım. Daniel iki hafta sonra tek kelime söylemeden çekip gitmişti. Şimdi bunun nedeni karşımdaydı. Acaba hangisi hangisini iğfal etti diye düşündüm. Daniel Bass'tan on üç yaş büyüktü ama bunun fazla bir önemi yoktu. Zaten hiç önemi yoktu ya. Odadaki hava tutkuyla iyonlaşmıştı. Başım dönüyordu.

Bass'ın beline bir havlu sarılıydı. Daniel'in benimkine tercih ettiği bedeni incelediğimi fark ettim. Bass soluk tenliydi, göğsü dardı, ama yanımdan geçerken de kendine hâkimdi. .

"Merhaba, Kinsey." Küllüğün yanında durup uyuşturuculu izmariti aldı. Başını arkaya atıp bir Bic çakmağıyla yaktı. Derin bir nefes çekip Daniel'e uzattı. Daniel başını salladı, iki erkek birbirlerine öylesine bir sevgiyle baldılar ki, bakışlarımı indirmek zorunda kaldım.

Bass bana baktı. "Buraya neden geldin?"

"Lyda Case öldü."

"Kim?"

"Haydi haydi, Bass. Bana palavra sıkma. Wood/Warren'de çalışan Hugh Case'in karısıydı. Herhalde Hugh'u bu kadar çabuk unutmamışsındır?"

Bass sigarayı bırakıp gitti yatağa uzandı kollarını başının arkasında kavuşturdu. Koltukaltı kılları kara ve ipeksiydi, boynunda ısırık izleri vardı. Konuştuğunda sesi yumuşak ve sakindi. "Çirkinleşmeye gerek yok. Yıllardır burada değıldim. Bu işlerin benimle hiçbir ilgisi yok. Her şey senin başının altından çıktı."

"Benim mi? Laf! Ben bu işe California Fidelity yüzünden karıştım."

"Duydum onu. Savcılık annemle konuştu. Sigorta sahtekarlığı ile suçlanıyorsun."

"Ve sen de buna inanıyorsun."

"Ortada anlaşılmayacak bir şey yok ki. Lance'in başı sıkışmış, paraya ihtiyacı var. Depoyu yakmak bankadan borç almaktan iyiydi. Bütün ihtiyacı olan şey senin ona az bir şey yardımındı."

"Sahi mi? Buradan uzaklarda olan biri için çok şey biliyorsun, Sana bu bilgileri kim veriyor?"

"Bundan sana ne?"

"Duyduğün her şeye inanamazsın, Bass. Kimi zaman gördüklerine bile inanamazsın hatta. Burada birşeyler oluyor ve şimdiye kadar hiçbirimiz bunun ne olduğunu anlayamadık."

"Sen bir şey bulursun, işinde pek ustaymışsın diye duy. muştum."

Daniel'e baktım. "Sen bu işe nasıl karıştın?"

Daniel ne diyeceğini bilemediğinden sorumu onun yerine Bass yanıtladı. "Neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydık. Sen bize söylemeyeceğine göre bunun için bazı adımlar atmamız gerekiyordu. Ses kayıtlarını savcılığa vereceğiz tabii."

"Hiç kuşukum yok. Siz kimsiniz?"

"Herhangi bir misilleme yapma olasılığına karşılık onu açıklayamam" dedi Bass. "Daniel'i tanıyordum, o da seni tanıyordu ve bu da bilgi edinmek için mantıklı bir yol olarak görüldü."

"Ya Andy Motycka? O işe neresinden karıştı?"

"O konuda ayrıntıları bilmiyoruz. Bunu bize sen söylesene."

"Ayrıntıları ben de bilmiyorum, Bass. Tahminim biri Andy'yi bu işe bulaşmak zorunda bırakmıştır. Belki de Darcy ile izinde olduğumuzu anlayınca telaşa kapılmıştır. Ya da Olive'in ölümünü/f duydu ve o kadarını beklemediği için korkuya kapıldı. Her neyse, anlaşıldığı kadarıyla ya öldürüldü o da, ya da kentten kaçtı. Lyda Case'in ölümü seni rahatsız etmiyor mu?"

"Neden etsin ki? Ben kadını tanımazdım; Öldüğüne üzüldüm elbette, ama benim o işle hiçbir ilgim yoktu,"

"Sıranın sana gelmediğini nereden bilebilirsin, Bass? Ya da Daniel'e? Olive'i düşünmüyorsan, hiç olmazsa kendi başına gelecekleri düşün. Kaybedecek giderek daha az şeyi olan biri var karşında."

"Onun bu işleri yapanın kim olduğunu bildiğini nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Daniel.

"Sen bilmediğine nasıl hükmediyorsun?"

22

Eve dönünce Henry'nin bütün dış ışıklarını yakıp bahçesini cezaevi avlusuna çevirdim. Sonra onun bütün kapı ve pencerelerini yokladıktan sonra kendiminkileri kilitledim. Küçük tabancamı temizleyip şarjöre sekiz mermi doldurdum. Nişangâhın kaymış olması beni rahatsız ediyordu. Bir tabanca eğer yaptığı şeyi kontrol edemezsen hiçbir işe yaramaz. Onu da çantama soktum. Sabah bir silah tamircisine bırakacaktım. Tamircilerin ödünç silah verip vermediklerini düşündüm.

Dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım, sonra çeşitli yaralarım, yanıklarım, kesiklerime baktım.

Kendimi çok kötü hissediyordum ama ağrı kesici ilaç da almayacaktım. Birinin beni öldürmeye kalkışabileceği korkusuyla derin uykuya dalmaya cesaret edemezdim. Lyda Case'in da aniden rüyalarım da belirmesinden korkuyordum.

Dijital saatin gece içindeki yolculuğunu izledim. Dışarda sıcak ve kuru bir rüzgâr palmiye yapraklarını bir kompo hisirtisiyle dolduruyordu. Evdeki hava boğucuydu, sıcak sesleri bastırıyordu, iki kere kalkıp sessizce banyoya gittim, küvetin ardından pencereden baktım. Sokakta yapraklar savruluyordu. Tozlar anafora kapılıp yükselmekteydiler. Bir ara ağır ağır geçen bir arabanın farları tavanımı sıyırdı. Daniel'in Bass'ın koruyucu bir biçimde eğilmiş vücuduna yaslandığını hayal edip güvenliklerini kıskandım. Gece karanlığında kişisel güvenlik edepten çok daha önemli görünüyordu. Sonunda karanlık hafifçe aydınlanırken gözlerimi kapattım. Rüzgâr kesilmişti ve ardından çöken sessizlik komşunun bahçesindeki meşe ağacının gacirtisi kadar huzursuzluk vericiydi. Saat 8:15'te uyandım. Fabrika açılır açılmaz Wood/Warren'de Ava ile konuşmak istiyordum ki, bu da o gün koşamayacağım demektir.

Kemiklerimde dolaşan o sıkıntılı korkuyla yaşayacaktım bütün gün. Egzersiz başka hiçbir şeyin yapamayacağı gibi o korkuyu süpürür atardı, Koşmayınca endişelerim de artacaktı. Kendimi düşün altına attım, sonra da giyindim, kahve hazırlayıp termosu doldurdum ve Colgate'e olan on mil boyunca onu yudumladım.

Lance'in saat ondan önce gelmesi beklenmiyordu ve Terry izinliydi. Ava ekşi suratıyla masasındaydı. Kırılmış tırnağını onarmış, rengini kızıldan leylağa çevirmişti.

"Dün kartımı bırakmıştım, beni arayacağınızı umuyordum" diyerek masasının yanındaki madeni iskemleye oturdum.

"Özür dilerim. İşimiz biraz yoğun bugünlerde." Bana bakan gözlerindeki sertliğin yerini şimdi kaygı almış gibiydi. Kadın konuşacak durumdaydı. "Bu sabah radyoda Lyda Case'i duydum" dedi. "Neler olup bittiğini anlamıyorum."

"Lyda'yı tanır mıydınız?"

"Sayılmaz. Telefonda bir iki kere konuşmuştum. Benim kocam da intihar etmişti. Bunun ne kadar yıkıcı bir şey olduğunu bilirim."

"Özellikle bunu doğrulayacak bir kanıt olmayınca" dedim. "Yapılan otopsi araştırmalarının da bir iki gün için kaybolduğunu biliyordunuz herhalde."

"Onu duymuştum, ama doğru olduğundan emin değildim. İntihar kimi zaman kabullenmek çok güçtür. İnsanlar farkında olmadan birşeyler uydururlar. Lyda'ya ne oldu? Radyo cesedinin bulunduğundan başka fazla bir şey söylemedi. Ne kadar dehşete düştüğümü anlatamam. Korkunç bir şey."

Hiçbir şey saklamayarak ayrıntıları anlattım. Genelde pek o kadar ayrıntıya girmem, insanların şiddetli ölümün kanlı yanlarına olan iştahlarını tatmin etmekten hiç hoşlanmam. Ama bunların Ava'nın dilini çözeceğini umuyordum. Kara gözleri endişeyle dolarak dinledi beni.

"Bir sigara içmemin sizce bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hayır, buyrun."

Masasının alt çekmecesinden çantasını aldı. Winston paketinden bir sigara çıkarıp yakarken elleri titriyordu. "Sigarayı bırakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum işte. İşe gelirken bir paket aldım, yolda iki tane içtim." Sigarasından derin bir nefes çekti. Duman kendisine doğru gelince mühendislerden biri çalışma masasından başını kaldırdı. Kadının sırtı dönük olduğu için adamın yüzündeki ifadeyi göremedi.

"Hugh'un ölümüne dönelim" dedim.

"O konuda size fazla yardımcı olamam. Ben onun ölümünden birkaç hafta önce şirkete girmiştim, kendisini pek tanı mıyordum."

"Sizden önce bir büro yöneticisi var mıydı?"

Ava başını salladı. "Ben ilktim, yani bu da geldiğimde büronun berbat bir vaziyette olması demektir. Kimse bir iş yapmazdı. Dosyalama diye bir şey yoktu. Bir tek sekreter vardı, Heather resepsiyon memuruydu, ana günlük işleri ya Woody'nin kendisi, ya da mühendislerden biri yapardı, işleri düzeltmek altı ayımı aldı." Sigarasından bir nefes çekti, sona külünü tablaya silkeledi.

"O zaman buranın havası nasıldı? Gergin miydi? Büro içi tartışmalar var mıydı? Herhangi bir düşmanlık, falan?"

"Ben bir şey duymuş değilim. Woody bir devlet ihalesine fiyat vermişti, onun üzerine çalışıyorduk.."

"İhale ne oldu?"

"Hiç. Woody kalp krizi geçirdi. O ölünce Lance da işin üzerinde durmadı."

"İhale konusu neydi? Acaba onun bu işlerle bir ilgisi var mıydı?"

"Ne olduğunu hatırlamıyorum. Durun, şimdi öğrenirim." Ava dönüp odaya baktı. John Salkowitz elinde bir planla fabrikaya doğru yürüyordu. "John? Sana bir şey sorabilir miyim?"

John yolunu değiştirdi, beni görünce yüzünde bir bulutlanma oldu. "Lyda Case'e ne olmuş? Karım az önce telefon edip haberlerde duyduğunu söyledi."

Ona olanları kısaca anlattım. Sonra Ava ile konuştuğumuz konuyu ileterek, "Lance'in başındaki bu işle ilgili olup olmadığını merak ettim" dedim. "Bir yerde bir bağlantı olmalı."

"Lance sigorta dolandırıcılığı ile gerçekten sulanmıyor, değil mi?"

"Sulanıyor gibi görünüyor. Ve benimle birlikte."

"İnanılmaz bir şey. Ama bunun o ihaleyle bir ilgisi olamaz ki. Biz devletin bastığı Ticari Günlük diye bir gazeteye aboneyiz. Hugh'un işi gazetede bizi ilgilendirecek ihaleleri izlemektir. Isıtma malzemesi başlığı altında bir tane buldu. Nükleer bomba ve roket yakıtı yapımında kullanılan berilyum fırınları ihalesiydi bu. Tehlikeli bir işti. Yepyeni bir havalandırma sistemi kurmak zorundaydık. Ama işi alırsak gelecekteki ihalelere de katılabilecektik Woody bunun yapılacak masrafa değeceğini düşünüyordu. Hepimiz onun gibi dşnmyorduk ama kurnaz bir insandı ve onun içgüdülerine güvenmeyi öğrenmiştik Her neyse, o, ihaleye katılacaktık işte."

"Bunun şirkete kn ne olacaktı?"

"eyrek milyon dolar. Belki yarım milyon, ilerde ihalelere katılacaksa, daha da fazla."

"Hugh öldüğünde durum neydi?"

"Bilmiyorum. Hazırlık yapıyorduk sanırım. Los Angeles'e Federal Daire'ye kâğıtları almaya gitmişti. Savunma Bakanlığı işi olduğundan şirket için de, çalışanlar için de güvenlik soruşturması gerekiyordu. Hugh'un ölümünün pek bir etkisi olmadı, ama ardından Woody ölünce bizim de cesaretimiz kalmadı."

"İki adamın ölümü durumunda şirket işi başarabilir miydi?"

"Herhalde. Ama Lance işin başına geçiyordu ve henüz acemiydi. Ucunu bıraktık işte. Bir masraf yapmış değildik, Zaten ihale yapılmamış olduğundan bizden düşük fiyat verecekler de çıkabileceğinden her şey varsayıma dayanıyor şimdi."

"O günden sonraki ihaleler?"

"İşin o yanına pek önem vermedik. Zaten çoğunlukla işimiz başımızdan aşkındır."

İyice şaşırmış bir halde adama baktım. "Yani sizce bu önemli değil mi?"

"Eğer önemliyse bile, ben bilemiyorum."

"Her neyse, zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederim. İlerde sizinle tekrar konuşmam gerekebilir."

"Ne zaman isterseniz."

Ava ile biraz daha konuştuk ama küçük bir nokta dışında daha fazla bir bilgi edinemedim. Ava laf arasında Ebony'nin Hugh Case'in cenaze törenine katıldığını söylemişti.

"Onun Avrupa'da, Julian adında bir hovardayla evli olduğunu sanıyordum."

"yle, ama her altı ayda bir ziyarete gelirlerdi."

"Onun Hugh'un ölümünde ne kadar süredir kentte olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"O konuda size yardımcı olamam. Ailenin normal yaşantısını bilemeyecek kadar yeniyim ben."

"Teşekkür ederim" dedim. "Belki onu da ben öğrenebilirim."

Kente dönerken sinirimden kendi kendimi yiyordum. Ebony ile Bass'ın birinin Avrupa'da, diğerinin New York'ta olmaları nedeniyle Hugh Case'in ölümüyle bir ilgileri olmayacağını düşünmüştüm. Ama şimdi bundan emin değildim. Bir telefon kulübesinde durup Woodların evini aradım. Karşıma çıkan hizmetçiye aileden biriyle konuşmak istediğimi söyledim ama bu mümkün olmadı. Bayan Wood istirahat ediyordu ve rahatsız edilmemesini söylemişti. Ebony ile Ashley Bayan Olive'in mezarına bir taş seçmeye gitmişlerdi. Bass her an gelebilirdi. Adımı ve numaramı bırakmak ister miydim? Bunu yapmamaya karar verdim. Daha sonra arayacağımı söyleyerek kendimi tanıtmadan telefonu kapattım. Ondan sonra da bürodan Darcy'yi aradım. Onun da bildirecek bir şeyi yoktu. Son olanları kendisine bildirdim. Bir haber alırsa telesekreterime not bırakacağını söyledi.

Otomobilime döndüm, kaldırım kenarında oturup sıcak kahvenin geri kalanını termosun kapağına doldurup yudumlamaya başladım. Gerçeğe giderek yaklaşıyordum. Bunu kemiklerimde hissediyordum. Sanki dönüyor gibiydim ve merkeze yaklaşıkça yrngelerim giderek daralıyordu. Kimi zaman en ufak bir drtmeyle her şey yerli yerine otururdu. Ama bu çok hassas bir dengeydi ve biraz fazla sert itersem aşıkr olanın yanından sekip geçerdim.

Termosu kapatıp arka koltuğa attım. Tekrar kente döndüm. Belki Andy'nin sevgilisi adamdan bir haber almıştı. Bu iyi olurdu işte. On beş dakika sonra kapısını alıyordum. Kadının çalışıp çalışmadığını bilmiyordum. Evdeydi, ama beni gördüğüne pek sevinmiş olmadığı da anlaşılıyordu. "Merhaba" dedim. "Ben hâlâ Andy'yi arıyorum. Acaba bir haber aldınız mı diye merak ettim."

Başını salladı. Bazı insanlar bana öyle yalan söyleyebildiklerini sanırlar, dudaklarıyla yalanı gerçekten seslendirmeden. Yüksek sesle konuşmadıkları takdirde cehennemde yanmayacaklarına inanıyorlardır herhalde.

"Size iyi olduğunu bildirmedi mi?"

"Hayır dedim ya."

"Bu bana çok garip geldi" dedim. "Onun size bir not yazacağını ya da bir telefon edeceğini sanırdım."

"Etmedi" dedi.

Küçük bir sessizlik oldu; kapıyı kapatıp benden kurtulabileceğini umuyordu.

"O işi nasıl almıştı?" diye sordum.

"Hangi işi?"

"Wood/Warren işini. Lance'i mi iyi tanıyordu, yoksa aileden bir başkasını mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Hem o müdürdür. Polişe sattığını sanmıyorum."

"Ya! Ben öyle sanmıştım. Bunu elimizden geçen formlardan birinde gördüğümü sanıyorum. Belki müdürlüğe terfi etmeden önceki işiydi."

"Sorularınız bitti mi?" dedi aksi bir sesle.

"Aslında bitti denemez. Andy Woodlar'dan herhangi birini kişisel olarak tanır mıydı? Bunu bana söylediğinizi hatırlamıyorum."

"Onun kimi tanıdığını ben nereden bileyim?"

"Öyle bir soruyum demiştim. Onun için endişelenmemeniz beni şaşırtıyor doğrusu. Adam gideli dört gün oldu. Ben olsam çılgına dönerdim."

"Aramızdaki fark da bu sanırım."

"Evine bir daha gideyim öyleyse. Hiç bilinmez, belki postayı ve elbiselerini almak için eve uğramıştır." Kadın öylece baktı yüzüme. Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı.

"Eh, ben gidiyorum" dedim neşeli bir sesle. "Doğrusu çok yardımcı oldunuz."

Çok kısa veda etti. Biri 'S' ile başlayan iki kelimecik yalnızca. Annesi benimkiden fazla terbiye vermemiş olmalıydı. Başka yapacak şey olmadığından Andy'nin evine gitmeye karar verdim.

23

Günün olayları hakkında bir rapor yazmak zorunda olmadığımı sevinerek Andy'nin oturduğu apartmana gittim. Doğrusu, bu işi bir sonuca vardırılmak için ne bir planım, ne de bir stratejim vardı. Neler olup bittiği hakkında tek bir ipucu yoktu elimde. Kentin bir yanından öteki yanına rastgele gidiyor, orayı burayı karıştırarak bir şeyleri sallayıp düşürmeye çalışıyordum. Bu arada beni tutuklamaya gelmiş polisleri gözümde canlandırarak kendi evimden de uzak durmaktaydım. Andy kayıp halkalardan biriydi. Biri Lance'i gözden düşürmek ve Wood/Warren'deki iki kilit mühendisi ortadan kaldırmak için çok ayrıntılı bir plan kurmuştu. Andy sahte suçlamayı kolaylaştırmış olmalıydı, ama Olive ölünce kendisi de kaçmaya karar vermiş olmalıydı. Eğer Andy Motycka ile onu kandıran kişi arasındaki bağlantıyı ortaya koyabilirsem neler döndüğünü belki de anlayabilirdim.

Copse sitesinin elektronik kapıları açıktı, silahlı bekçileri ve yırtıcı köpekleri üzerime çekmeden kolayca girdim içeri. Uzun boylu, sarı saçlı, eşofmanlı bir kadın köpeğini gezdiriyordu ama bana bakmadı bile. Andy'nin kendi park yerine girdim, ikinci kat sahanlığına çıktım ve sokak kapısının üstünde sakladığını bildiğim anahtarları kullanarak içeri girdim. Andy'nin de Lyda Case'in akibetine uğradığından korkarak havayı kokladığımı itiraf etmeliyim. Ama içerde kötü bir koku yoktu ve kitap raflarındaki toz günlerdir içeri girenin olmadığını gösteriyordu.

Kimse olmadığından emin olmak için daireyi yokladıktan sonra ön odaya dönüp perdeleri kapattım. Loş ışık altında merakla evi dolaşmaya başladım. Andy öylesine az eşyayla yaşıyordu ki, evi oturduğu zaman bile boş gibiydi. Ancak şimdi bu boşluğun boş bir arsa havası vardı. Duvardan duvara halının üstü kâğıt parçalarıyla doluydu. Bu gibi durumlarda hep beklenenle karşılaşacağımı umarım -gizli mesajlar, motel faturaları, kayıp kişinin nereye gittiğini belirtecek tarifeler falan. Ama Andy'nin odasındakiler bunların hiçbiri değildi ve ben emekleyerek yerde dolaşip onları okuyarak bir şey elde edememişim.

Banyodaki ilaç dolabı da boşaltılmıştı. Şampuan, deodoran, tıraş takımı gitmişti. Andy her neredeyse, tıraş olmuş olacak ve güzel kokacaktı. Yatak odasında bütün kirli elbiseler gitmiş, mavi plastik kutular boşaltılmıştı. Yalnızca bir külot kalmıştı geriye. Bisikleti, kürek makinesi ve diğer kutular oradaydı. Dolapta hâlâ birkaç katlanmış çarşaf, buzdolabında da bir paket pizza vardı. Akvavit şişesiyle Milky Way çikolatalarını almıştı.

Oyun masası hâlâ yerindeydi, telesekreter üzerindeydi. Masanın yanındaki iskemleye oturdum, ayaklarımı bir diğerinin üstüne kaldırıp Andy'nin bu uydurma bürosunu incelemeye koyuldum. Birkaç

kalem, bir not defteri, ödenmemiş faturalar. Tele-sekreteri benimkinin eşiydi. "Aranan Numaralar" bölmesinin yazıldığı kapağı açtım. On altı numaralık yerin yalnızca altısı doluydu. Doğrusu hayalgücü geniş bir insandı Andy: İtfaiye, Polis, California Fidelity, eski karısı, bir içki dükkânı ve bir pizzacı.

Telesekreterin yıldızlı düğmesine bastım. Benim makinem de aranan son numarayı tekrar arardı. Makine aramaya başladı, göstergede aranan numara yeşil renkli olarak belirdi. Numara pek yabancı gelmiyordu, bir kenara not aldım. Karşı tarafta telefon çalmaya başladı. Üç kere. Dört kere.

"Alo. Ben 555-3282 numarada Olive Kohler. Şu anda süpermarketteyim ama saat dört buçukta evde olacağım. Eğer numaranızı ve mesajınızı bırakırsanız sizi ararım. Eğer Yılbaşı partisine geleceğinizi bildirmek için arıyorsanız yalnızca adınızı bırakın, bu gece görüşürüz. Şimdilik iyi günler." Kalbim duracak gibi olmuştu. Olive'in ölümünden sonra mesajı kimse değiştirmemişti ve o yine, Yılbaşının bir gün öncesinde o gece gerçekleşmeyecek parti için alışverişe gitmiş olarak sonsuza kadar orada kalmıştı.

Düğmeye bir daha basıp mesajı dinledim. Ne kadar basarsam, Olive o kadar son olduğunu bilmeden o "Şimdilik iyi günler" sözcüğünü söyleyecekti.

Andy en son Olive'i aramıştı, ama bu ne demektir. Birden kafamda bir şimşek çaktı. Olive'in kolları alışveriş paketleri ve Terry'ye gönderilmiş paketle dolu olduğu halde kapıyı açtığını görür gibiydim. O anda telefon çalmış, o yüzden paketi masanın üstüne aceleyle atmıştı. Belki de Andy paketin kapı önünde olduğunu biliyordu ve uyarmak için aramıştı Olive'i.

Andy'nin evinden çıktım, otomobilime binip kente döndüm. Yolda bir yere uğrayıp bir lokma birşeyler yedim. Bundan sonraki durağım Kohlerler'in evi olmalıydı ama, tam köşeyi dönerken içimde bir ürperti hissettim. Bomba patlayalı beri eve gitmemiştim ve o korkuyu bir daha yaşamaya pek hevesli değildim. Kaldırma park edip taflanlar arasında eskiden kapının olduğu boşluktan içeri girdim. Kapının şimdi yalnızca direkleri kalmış, kalın ahşap kapı menteşelerinden uçup gitmişti. Patlama taflanlarda da yer yer yaprak bırakmamıştı.

Eve yaklaştım. Ön kapının olduğu yerdeki boşluk kontrplakla örtülmüştü. Veranda çatısını tutan sütunlardan biri kırılmış, yerine bir kalas dikilmişti. Yerdeki çimenler hep kararmıştı. Arka kapının kullanılması için tabelalar vardı.

Olive'in kanlı bir yığın halinde yattığı yere baktım. Kolları alışveriş paketleriyle dolu olduğundan paketi bana vermesini söylediğimi hatırladım. Teklifimi reddetmesi benim hayatımı kurtarmıştı. Ölüm işte kimi zaman bir göz kırpması, bir baş sallamasıyla, başka bir kere geleceğine söz vererek geçer giderdi yanımızdan. Terry'nin de bizim yerimize karısı öldüğü için aynı suçluluğu duyup duymadığını merak ettim.

Soluğumu tuttum, bir yarışın ortasındaki bir koşucu gibi kollarımı salladım, sonra evin arkasına doğru yürüdüm. Arka kapıyı tıklattım, elimi cama gölge edip Terry'nin ya da kâhyanın evde olup olmadıklarına baktım. Kimseden eser yoktu. Biraz bekleyip yine vurdum. Mutfak penceresinin sağ alt camına bir koruma şirketinin "Armed response" çıkartması yapılıyordu ve sistemin işlemekte olduğunu gösteriyordu. Sağdaki alarm sisteminin kırmızı ışığı yanmaktaydı. Işık yeşil olsaydı hırsızlar içeri girmenin tehlikeli olmadığını anlardı. Çantamdan bir kartvizit çıkardım, Terry'ye eve dönünce beni aramasını bildiren bir not yazdım. Sonra yine Woodlar'a gittim. Hâlâ orada olabiliirdi.

Öğleden sonrası güneşi evin göz kamaştırıcı beyaz cephesine vurmaktaydı. Yeni biçilmiş çimenler bir halı kadar kısa ve yeşildi. Tepelerin ardında okyanus laciverti, üzerindeki beyazıklar denizden yana sert bir rüzgâr estiğini gösteriyordu. Sırtımdan sıcak çöl rüzgârı esiyor, ikisinin birleştiği yerde palmiyeler sallanıyordu. Ash'in küçük kırmızı spor otomobili ve bir BMW daire şeklindeki park edilmişti. Terry'nin Mercedes'i görünürlerde yoktu. Evin arka tarafındaki uzun ve alçak verandaya gidip zili çaldım.

Kapıyı hizmetçi açtı ve Ebony'yi çağırılmaya giderken beni holde bıraktı. Ben Ash'i istemişim ama talihime razıydım. Bir kuramım olmasını isterdim, fakat bu hâlâ bulanık suda balık avlamaktan farksızdı. Gerçeği anlamaya yaklaşmış olmalıydım, ama onun ne olacağını bilmekten uzaktım. Bu durumda yapabileceğim tek şey inat etmektir. Ailenin görmek istemediğim tek üyesi Bass'tı. O anda bunun pek önemi yoktu ama insanda gurur diye bir şey vardı işte. Eski kocasının sevgiliyle havadan sudan söz etmek kimin hoşuna giderdi? Kirginlik duygumun onun bu işteki rolünü anlamama engel olmaması için dikkatli olmalıydım. .

"Merhaba, Kinsey."

Ebony merdivenin altında duruyordu; solgun oval yüzü bir yumurta kadar düz, ifadesiz ve sakindi. Üzerinde geniş omuzlarını, dar kalçalarını ve uzun bacaklarını vurgulayan siyah ipekli bir elbise vardı.

Kırmızı uzun topukları boyuna en az bir on santim eklemiş olmalıydı. Yanaklarındaki kızılık iletmesi amaçlanan sağlıktan çok stres içinde olduğunu gösteriyordu. Aile mitolojisinde Ebony serüvenciydi, erken bir ölümü getirebilecek her türlü hobisi vardı: Paraşütle atlama, helikopter kayağı, düz yamaçlara tırmanma.

"Konuşmalıyız diye düşündüm" dedim.

"Ne konuda?"

"Olive'in ölümü. Lyda Case de öldü."

"Bass söyledi."

Gülümsememde acı bir şey vardı. "Bass, ha. O nasıl karıştı bu işe? İçimde senin ona New York'a telefon ettiğini söyleyen bir duygu var."

"Doğru."

"Kirlili çamaşırlar, Ebony."

Umursamazca omuzlarını silkti. "Kabahat senin."

"Benim mi?"

"Sana neler olup bittiğini sordum, sen de söylemedin. Bu benim ailem, Kinsey. Bilmeye hakkım var."

"Anlıyorum. Peki, Daniel'i işe karıştırmak kimin aklına geldi?"

"Benim. Ama onu bulan Bass oldu. Daniel ile yıllar önce bir ilişkileri vardı, ama Bass sonra ilişkiyi bozmuştu. Aralarında tamamlanmamış bir iş vardı. Daniel eski ateşi körükleme umuduyla onun istediklerini yapmaya hazırdı."

"Ve bu arada beni satmaya."

Hafifçe gülümsedi ama bakışları kararlıydı. "Bunu kabul etmek zorunda değildin. Senin de bitmemiş bir işin olmalıydı, yoksa böyle kolaylıkla kandırılmazdın."

"Doğru" dedim. "Kurnazca bir adımdı. Eve yerleşti ve öğrendiği her şeyi size verdi, ha?"

"Pek değil."

"Ya? Eksik bir şey mi kaldı?"

"Olive'i öldürenin kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

"Ya da Lyda Case'i. İkisinin öldürülme nedenleri herhalde farklıydı. Bence Lyda neler olduğunu her nasılsa anlamıştı. Belki de Hugh'un kâğıtlarını karıştırdığında önemli bir şey bulmuştu."

"Ne gibi?"

"Bunu bilseydim, onu öldüreni de bilirdim, değil mi?"

Ebony huzursuzca kıpırdandı. "Benim işim var. Sen ne istediğini neden söylemiyorsun?"

"Kent içinde dolaşırken aklıma Olive'in hisselerinin kime kalacağı sorusu takıldı."

"Hisse mi?"

"On şirket hissesi. Herhalde onlar aile dışında birine kalmayacaktı. Kime kaldı şimdi?"

Ebony ilk kez şaşkınlık belirtisi gösterdi, yanaklarındaki kızılık bu kere gerçek gibiydi. "Ne fark eder ki? Bomba Terry'ye yönelikti. Olive yanlışlıkla öldü, değil mi?"

"Bilmem. Öyle mi? Kim bu işten kârlı çıkacak? Sen mi? Lance mı?"

"Ash" dedi bir ses. "Olive hisselerini kızkardeşi Ashley'e bıraktı." Bayan Wood üst kat sahanlığında oturuyordu. Başını yukarı kaldırınca trabzana tutunduğunu gördüm. Yorgunluktan titriyordu.

"Anne, senin bu işe karışmana gerek yok."

"Bence var. Odama gel, Kinsey." Bayan Wood gözden kayboldu.

Ebony'ye baktım, sonra yanından geçip yukarı çıktım.

24

Bayan Wood'un odasında denize bakan balkon kapılarının önünde oturduk. Açık kapıyı örten tül perdeler denizden esen tuz kokulu rüzgârda hafif hafif dalgalanıyordu. Yatak odası karanlık ve eskiydi; mobilyaların kocasıyla evliliklerinin ilk yıllarında toplanmış parçalar olduğu belliydi. Aklıma başka insanların attıkları eşyalarla dolu olan eskici dükkânları geldi. Odada değil antika, "toplanmaya değer" bir şey yoktu.

Bayan Wood eski bir sallanan koltukta oturuyordu. Berbat bir görünümü vardı. Olive'in ölümüyle yüzü bembeyaz kesilmişti, yanakları karaciğer lekeleri ve kan damarlarıyla doluydu. Son birkaç gün içinde kilo vermiş gibiydi, kollarından etler sarkmış, kemikleri canlı bir anatomi dersi gibi fırlamıştı. Dişetleri bile gerilemişti sanki; yaşlanma süreci sanki bir zaman ayarlı fotoğraf gibi aniden görünür olmuştu. Gözlerinin kenarlarını kızartan belirsiz bir duygunun baskısı altında görünüyordu. Bu her neyse, atlatamayacağını tahmin ettim.

Dayanarak yürüdüğü bastonunu elinde tutuyordu.

Karşısındaki iskemleye oturdum. "Sen neler olup bittiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Sanırım. Daha önce konuşmalıydım ama kuşkularımın temelsiz olduğunu ummuştum. Geçmiş gömdüğümüzü sanıyordum. Onu arkada bıraktığımızı sanıyordum, ama öyle değilmiş. Dünyada zaten o kadar ayıp şey var ki. Buna katkıda bulunmanın ne gereği var?" Sesi ve dudakları titriyordu konuşurken.. "Woody'ye bundan bir daha söz etmeyeceğime yemin etmişim."

"Bunu yapmak zorundasın, Helen, insanlar ölüyor."

Kara gözlerinde bir anlık bir parlılık belirirdi. "Biliyorum" dedi. Ama enerjisi çok kısa ömürlüydü, sönen bir kibrit gibi. "İnsan elinden geleni yapar" diye devam etti. "Doğu olanı yapmaya çalışır. Olaylar olur ve insan kalanı kurtarmaya çalışır."

"Seni kimse suçlamıyor."

"Ben kendimi suçluyorum. Suç benim, işler aksi gitmeye başladığında konuşmalıydım. Bağlantıyı biliyordum, ama aptallık edip inanmak istemedim."

"Bunlar Woody ile mi ilgili?"

Başını salladı.

"Kiminle öyleyse?"

"Lance" diye fısıldadı. "Onunla başladı."

"Lance mı?" şaşırılmışım. Bu duymaya hazır olduğum en son addi.

"İnsan geçmişin bu kadar uzun zaman sonra etkisini kaybedeceğini düşünür oysa."

"Bu iş ne kadar geriye gidiyor."

"Hemen hemen günü gününe on yedi yıl." Helen ağzını kapattı, sonra yine başını salladı. "Lance delikanlılığında çok haşarıydı, asiydi. Woody ile sürekli çatışarlardı ama erkek çocuklar hep öyledirler. Lance kendini ortaya koyma gereğini duyduğu yaştıydı."

"Ash onun o zaman polisle bir iki sürtüşmesi olduğunu söylemişti."

"Başı beladan kurtulmazdı ki. Ama kötü bir çocuk olduğuna inanmazdım. Hoş..buna şimdi de inanmam ya. Epey sıkıntılı bir gençliği olmuştu..." Durup derin bir soluk aldı. "Fazla uzatmak istemiyorum. Hepsini geçmişte kaldı şimdi. Woody onu sonunda askeri okula gönderdi, oradan da askere gitti. O Noel izinli gelene kadar onu hemen hemen hiç görmemiştik. Artık uslanmış görünüyordu. Olgunlaşmış. Sakin, ikimize karşı nazik. Şirketle ilgilendi. Yerleşip işi öğrenmekten söz etti. Woody çok sevinmişti." Helen ceplerini araştırıp çıkardığı mendili dudaklarına bastırdı, çiy tanesi gibi beliren terleri sildi.

Şimdiye kadar bilmediğim bir şeyi söylemiş değildi. "Sonra ne oldu?"

"O yıl... Lance'in eve dönüp de her şeyin yolunda gittiği o yıl... Yılbaşı günüydü. Her şeyin öyle iyi başlayacağı için ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum. Sonra Bass gelip inanılmaz bir hikâye anlattı. Sanırım kalbimde onu hep suçlamışımdır. Her şeyi berbat etti. Suç onun değilse de, onu aslında hiç bağışlamış değilim. Bass o zaman on üç yaşındaydı. Sinsi bir çocuktü. O yaşta bile kötülüğü bilir ve bundan zevk duyardı."

Hâlâ da öyle, diye düşündüm. "Size ne söyledi.?"

"Lance'i suçüstü yakaladığını söyledi. Gözlerindeki o sinsi : bakışla gelip olup biteni çok iyi bildiği halde çok sarsılmış gibi davranmıştı. Woody ilk başta sözlerinin tekine bile inanmadı."

"Lance'i ne yaparken yakalamış?"

Bir sessizlik oldu, sonra sesini öyle bir alçalttı ki, biraz daha yaklaşmak zorunda kaldım. "Olive ile" dedi. "Lance ve Olive. Olive'in odasında, yatağında. Olive o zaman on altı yaşındaydı, öyle de güzeldi ki. Utançtan öleceğim sandım. Woody çılgına döndü. Lance suçsuz olduğuna yemin etti, Bass'ın yanlış anladığını söyledi ama hepsi boşunaydı. Bizim böyle bir şeye inanmamızın saçma olduğunu söyledi. Woody Lance'i öldüresiye dövdü. Lance yalnızca bir kere yaptıklarını söyledi. Bir daha elini, sürmeyeceğine söz verdi ve sözünü de tuttu."

"Olive de o zaman yatılı okula gönderildi" dedim.

Helen başını salladı.

"Olayı başka kim biliyordu?"

"Hiç kimse. Yalnızca beşimiz. Lance ve Olive, Bass, Woody ve ben. Ebony Avrupa'daydı. Ash kötü bir şey olduğunu biliyordu, ama bunun ne olduğunu bilmiyordu."

Bir sessizlik oldu. Helen bana baktı. Yüzünde hafif bir suçluluk vardı, henüz keşfetmediğiniz bir yere işemiş olan yaşlı bir köpek gibi. Daha başka bir şey vardı, kabul etmek istemediği bir şey.

"Devamı?" dedim. "Başka?"

Başını salladı, yanakları al al oldu.

"Anlat, Helen. Artık hiç fark etmez."

"Eder." Ağlamaya başlamıştı. Onun duygularını bu kadar yıldır sakladığı kutuya bastırıldığını hissediyordum.

O kadar bekledim ki, sözüne devam etmeyecek sandım. Elleri titremeye başladı. Sonunda konuştu. "Lance yalan söylüyordu. Yıllardır devam ediyordu bu iş. Woody bunu hiç bilmedi ama ben kuşkulandım."

"Lance'in Olive'i kullandığından kuşkulaniyordun ve hiç müdahale etmedin, öyle mi?"

"Ne diyebilirdim ki? Elimde kanıt yoktu. Elimden geldiğince onları birbirlerinden ayrı tuttum. Lance yaz kampına gider, Olive Maine'deki arkadaşlarımızın yanında kalırdı. Onları evde hiç yalnız bırakmazdım. Bunun kendiliğinden geçecek bir şey olduğunu umuyordum. Bunun üzerinde durursam... ne düşündüğümü bilemiyorum işte. Bir anne oğlunu karşısına alıp böyle şeylerden söz edemez. Olive ise herhangi bir şey olduğunu şiddetle reddediyordu. Bana açılmış olsaydı elbette müdahale edecektim. Ama tek kelime bile söylemedi. Belki de ilişkiyi başlatan oydu, bilemem."

"Bu iş ne kadar devam etti?" Sesimdeki yargıyı kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. İçimdeki öfkenin şiddetini fark ettiği takdirde susacağından korkuyordum.

"Lance'ta ta çocukluğundan beri bir Olive saplantısı vardı. Olive doğduğunda o beş yaşındaydı. Olive'i kıskanmamasına sevinmiştim. O güne kadar yalnızca onunla Ebony vardı. Aralarındaki ilişki bir çocukluk merakı olarak başlamış, sonra başka yana kaymış olmalıydı. Bu son yıllarda birbirlerini görmeye bile tahammül edemezlerdi ama o zaman da artık olan olmuştu. Olive'in korkunç sorunları vardı."

"Cinsel sorunlar herhalde."

Helen'in yüzü kızardı. Başını salladı. "Aylarca süren depresyonlara girerdi. Bütün yaptığı şey kaçmaktı. Duygularından kaçmak. Oyun ve para harcama. Para harcama ve oyun. Öyle yaşardı işte."

Söylenenleri ve arada öğrendiğim ufak tefek şeyleri kafamda topladım. "Olive Şükran Günü geldiğinde Bass ile tartıştığını söylemişti. Onun nedeni neydi?"

"Saçma bir şey. Konuyu hatırlamıyorum bile. İnsanların çok içtikleri zaman girdikleri o gülünç tartışmalardan biri. Bass öfkelenmişti, Olive'den intikam almak istiyordu, ama konu önemli değildi."

Kadına bakarak zihnimi boşaltıyor, bütün bu olayların bir anlamını bulmaya çalışıyordum. Olay Lance'le, Wood/Warren'le, şirketi ele geçirme söylentisiyle, sigorta dolandırıcılığı kanıtlarıyla başlamıştı. Biri Lance'a bir oyun düzenlemişti ve ben de aynı tuzağa düşmüştüm. Olive öldüğünde bunun işle ilgili olduğuna, bir kaza olduğuna inanmışım. Öyle görünmesi amaçlanmıştı, ama değildi. Yanıtın birden önüme fırladığını hissettim, olanları öğrendikten sonra bu çok belliydi artık

"Bass Terry'ye söyledi, değil mi?"

"Sanıyorum" dedi Helen hemen hemen işitilmeyecek kadar hafif bir sesle. "Terry'nin bizlere benzediğini sanmıyorum. O sağlıklı bir insan değil. Bana pek iyiymiş gibi gelmiyor. Tanıştıkları zaman bile her nasılsa 'uzak' gibiydi, ama Olive için çıldırırdı..."

"Benim duyduğum sözcük 'saplantılı'ydı" diye sözünü kestim. "Olive'in üzerinde yürüdüğü toprağa taparmış."

"Olive'e hayrandı, bundan kuşku yok. Olive'in de buna ihtiyacı vardı, ben de her şey yoluna girecek diye düşündüm. Olive kendini o kadar küçük görürdü ki. Terry ortaya çıkana kadar hiçbir ilişkiyi sürdüremezdi. Biraz mutluluğa hakkı var diye düşünmüştüm."

"Yani 'kirlenmiş' olduğu için, değil mi? Lance'in yapmış olduğu şey için?"

"Eh, lekeliydi. Lance'in onun içinde ne gibi hayvani duygular uyandırdığını kim bilebilirdi?"

"Ama bu Olive'in kusuru değildi."

"Değildi elbette, ama gerçek ortaya çıktığı takdirde hangi iyi genç ona bakardı ki? Terry Tanrı'nın bir insanıydı."

"Demek ikiniz Terry'ye bir şey söylememeye karar verdiniz?"

"Bunu aramızda hiç konuşmazdık, o yüzden ona da söyleyemedik kuşkusuz, Her şey yolunda giderken ortalığı karıştırmaya ne gerek vardı?"

Birden yerimden kalktım, telefona gidip Teğmen Dolan'ın numarasını çevirdim. Santral memuru beklememi söyledi. Helen haklıydı. Olan olmuştu. Bass'ı suçlamak anlamsızdı. Aranacak olursa, suç Helen ile Woody'nindi. Olive, Helen gerçekten yüzyüze gelemeyecek kadar kibar olduğu için ölmüştü.

Helen'e bakarak, "Terry nerede şimdi?" diye sordum.

Artık açıkça ağlıyordu. Gözyaşı için çok geçti ama bir şey söylemedim. "Az önce buradaydı. Evine gitti."

Dolan telefona gelince durumu anlattım.

"Sorgulamak için aldırırım" dedi. "Evi aramak için emir çıkartırız. O bombayı bir yerde imal etmiş olması gerek."

"Bunu fabrikada yapmış olabilir."

"Oraya da bakarız. Bir dakika." Eliyle ağızlığı kapattı, odada birine bir şey söylediğini duydum. "Sana buradaki durumu anlatabilirim" dedi. "Lyda Case'in içinde bulunduğu otomobilden aldığımız parmakizlerinin eşini bulduk. Yirmi yıl önce üvey annesini öldürmekle suçlanan Chris Emms adında biri. Onu postayla yolladığı bir paket bombasıyla öldürmüş. Jüri geçici delilik kararı vermiş." "Şimdi anladım. Hapiste yatmamış demek." "Hayır. Camarillo eyalet hastanesine yatırılmış ve on sekiz ay sonra kaçmış."

"Ve hiç yakalanmamış?"

"Bir kuş kadar özgürmüş. Doktorlardan biriyle konuştum, şimdi daha fazla ayrıntı için eski kayıtları araştırıyorlar."

"Gerçekten deli miymiş, yoksa numara mı yapıyormuş?"

"Onun yaptığını yapan herkes delidir."

"Yakalanınca aileye bildirecek misin?"

"Evet. Bu arada geri gelmesi olasılığına karşılık birini oraya gönderiyorum,"

"Wood/Warren'deki güvenliği de pekiştirsen iyi olur. Lance'i öldürmeye kalkışabilir."

"Tamam." Dolan telefonu kapattı.

Helen'i sallanan koltuğunda bırakıp aşağı indim, Ebony'yi bulup olanları anlattım. Ben evden çıkarken o da annesini görmeye gidiyordu. Ne konuşacaklarını düşünemiyordum. Olive'i havada uçarken gördüm bir anlığına. Bu görüntüden kurtulamıyordum. Eve dönerken çok sıkıntılıydım. İnsanların kirli çamaşırlarını karıştırmaktan bıkmıştım. Onlar hakkında bilmem gerekenden. fazlasını bilmek beni rahatsız ediyordu. Geçmiş as4a iyi değildi. Sırların iyiliklerle ya da aniden ortaya çıkan hayırsever işlerle hiç ilgisi olmazdı. Hiçbir şey bir tokalaşmayla ya da şöyle yürekte bir konuşmayla çözümlenmezdi.

Sargıların altında yanıklarım ateş gibiydi ve zonkluyordu. Dikiz aynasında yüzüme baktım. Saçlarımın ön tarafı ve kaşlarım yandığı için sanki olayın bu ani sona varışına şaşmışım gibi bir ifadem vardı.

Doğruydum bu. Olayların üzerinde durup düşünenecek zamanım olmamıştı. Daniel ile Bass'ı düşündüm. Zihnen onlara kapımı kapatmak zorundaydım, ama iş hâlâ sona ermiş gibi gelmiyordu ve bu da hiç hoşuma gitmiyordu. Her şeyin kapanmasını istiyordum. Kafamın rahat etmesini istiyordum.

Bahçe kapısından girerken posta kutusundan mektuplarımı aldım. Evime girdim, çantamı kanapenin üstüne fırlattım. Ne kadar sembolik anlamı olursa olsun, bir banyo yapmak istiyordum.

Saat öğleden sonra dörttü. Ama ben iyice yıkanacak, sonra da Rosie'ye gidecektim. Salı günü olduğuna göre işe başlamış olmalıydı. Genelde saat beşte açardı ama belki de beni erkenden alması için onu ikna edebilirdim. Şöyle ağır bir Macar yemeğine, bir bardak beyaz şaraba ve çevremde annem gibi dolaşacak birine ihtiyacım vardı. Masamın önünde durup telesekreterimi kontrol ettim. Herhangi bir mesaj yoktu. Banyo kapımın kapalı olduğunu çok geç fark ettim. Kapıyı ben kapatmış değildim. Dairem küçük olduğu için banyodan gelen ışıkla biraz daha aydınlanırdı.

Başımı çevirince tüylerim diken diken oldu. Kol döndü ve kapı açıldı. Odanın o köşesi günün o saatinde gölgeli olurdu ama onu görebiliyordum. Terry banyodan çıkarak yürüdü. Sağ elinde bana doğrulttuğu bir tabanca vardı. Ellerimin kendiliğinden havalandığını hissettim.

"Beni yakaladın" dedi Terry. "Sen gelene kadar gitmiş olacağımı sanıyordum."

"Burada ne işin var?"

"Sana bir armağan getirdim." Mutfağı işaret etti.

Büyülenmiş gibi gösterdiği yana döndüm. Tezgâhın üzerinde Noel ambalajı yapılmış bir kutu vardı. Yeşil ambalaj kâğıdında beyaz harflerle HO HO HO yazılıydı ve her bir O'dan bir Noel Baba karikatürü sallanıyordu. Kapağa bir fiyonk yapıştırılmıştı. Sürpriz. Terry Kohler bana bir ölüm kutusu getirmişti.

Ağzım kupkuru olduğu halde, "Çok güzel" dedim. "Açmayacak mısınız?"

Başımı salladım. "Olduğu yerde kalsın daha iyi. Yerinden oynatmaya korkarım."

"Bu saatlidir."

Çenemi gevşetmeyi başardım ama ağızda sözcükleri oluşturamadım, Tabancamı nereye koymuştum? Kafam bomboştu. Masama uzandım, parmaklarımın ucuyla destek almaya çalıştım. Bombalar gürültülü olur, son çabuk gelirdi. Boğazımı temizledim. "Seni iş ortasında rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedim. "Gidiyorsan sana engel olmayayım."

"Bir iki dakika kalabilirim. Biraz konuşurduk."

"Beni neden öldürüyorsun?"

"İyi bir fikir gibi gelmişti" dedi. "Gürültüyle ölmekten daha çok hoşlanırsın diye düşünmüştüm,"

"Lance'i öldürmeye çalışmamana şaşıttım."

"Ona da bir paket var."

Herhalde çantamın dibinde, diye düşündüm. Silah tamircisine götürecektim. Yoksa otomobilin arka koltuğundaki evrak çantasına mı koymuştum? Eğer öyle ise, hapı yuttum demekti. "Oturabilir miyim?"

Elimin uzanacağı çevrede herhangi bir tüfek ya da kasap bıçağı falan olup olmadığını kontrol etti. "Otur" dedi.

Gidip kanapeye oturdum. O da iskemleyi biraz daha yaklaştırıp oturdu, bacak bacak üstüne attı. Halinde ne kadar deli olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu. Acaba ne kadar deli, diye düşündüm. Mantiğın sesini ne kadar dinleyebilir? İstedığı takdirde cinsel yaklaşımlara karşılık canımı bağışlar mıydı?

Durumu değerlendirmekte güçlük çekiyordum. Güvenlikte olmam gereken evimdeydim. Dışarı karanlık bile değildi. Ve gerçekten işemeye ihtiyacım vardı. Ve Tanrı için, bunu söylemeye utanıyordum. Bir konuşmaya başlamak gerekiyordu. "Ne kadar zamanım kaldı?"

Saatine baktı. "On dakika kadar. Bomba dört buçukta patlayacak. Eve zamanında gelmeyeceksin diye korktum. Saati yeniden ayarlayabilirim ama paketi bozmak istemiyorum."

"Bunu anlayabiliyorum" dedim. Masamın üstündeki saate baktım. 16:22. Adrenal bezinin damarlarıma adrenal fıskırttığını hissettim. Terry kaygılı görünmüyordu. "Çok sakınsın" dedim.

Gülümsedi, "Lanet şey patladığında burada olmayacağım. Tehlikeli şeylerdir bunlar."

"Beni burada nasıl tutacaksın? Önce vurman gerek."

"Seni bağlayacağım. İp getirdim." Mutfakta yere bir kangal çamaşır ipinin atılmış olduğunu gördüm.

"Her şeyi düşünmüşsün" dedim. Konuşmasını istiyordum. Beni bağlamamalıydı, o zaman ölüm kesindi. Bağlanırsam kurtulmanın yolu yoktu. Ne bıçak, ne bir numara ne de bir mucize. "Ya daha önce patlarsa?"

"Çok kötü" diye alay etti. "Dylan Thomas'ın ne dediğini bilirsin: 'Birinci ölümden sonra başka ölüm yoktur.'"

"Hugh Case bu işe nasıl karıştı? Bunu sormamın bir sakıncası var mı?"

"Yok. Zaten konuşacak başka konu yok. Woody bir devlet ihalesine girince Hugh güvenlik müdürü olmuştu. Hepimiz güvenlik soruşturmasından geçecektik ama o aşırıya kaçtı. Formlar, konuşmalar, sorular falan. Kendini gerçekten ciddiye alıyordu. Önce bunu bir oyun sandım, ama sonra soruların çoğaldığını fark ettim. Biliyordu. Parmakizlerimi istedi. Mümkün olduğu kadar salladım ama reddedemedim. Woody'ye her şeyi anlatmadan onu öldürmem gerekiyordu."

"Annen gibi mi?"

"Üvey annem" diye düzeltti.

"Başka biri de aynı bilgiye erişemez miydi?"

"Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmuştum, ama önce onu ortadan kaldırmalıydım."

"Ama senin gerçek kimliğini öğrendiğini bilmiyordun."

"Biliyordum. Fabrikada sakladığı dosyayı yok etmiştim, ama evde de bir kopyası varmış. O ancak yakınlarda ortaya çıktı."

"Onu Lyda buldu."

"O da senin suçundu. Sen Texas'a gidince o da eski dosyaları karıştırdı ve Chriss Emms hakkındaki bilgileri buldu. Onun kim olduğunu bilmiyordu ama fabrikadan biri olacağını tahmin etmişti. Beni Dallas'tan arayarak Hugh'un ele geçirmiş olduğu bazı bilgilere eriştiğini söyledi. Ona belgelere bakıp ne yapabileceğini söyleyeceğimi bildirdim. Kuşkulandığı için Lance'e söylememem için bana söz verdirdi."

"Çok güzel!" dedim. "Demek seni tehdit ettiği hikâyesini sen uydurdun?"

"Evet."

"Ve kuş sığınağında beklediğimiz gün o çoktan ölmüştü."

"Doğru."

"Hugh'u nasıl öldürdün?"

Terry umursamazca omuzlarını silktiler. "Kloral hidrat. Sonra da iz bulunmaması için kan ve idrar örneklerini çaldım."

"Epey cesaret isteyen bir iş."

"Yapılması gerekiyordu ve ben haklı olduğumu biliyordum. Onun yaşamımı berbat etmesine izin veremedim. Beni sonradan çılgına çeviren şey, bütün bu zahmetimin boşuna çıkması oldu. Olive'in de benimki kadar berbat bir geçmişi vardı. Kendimi korumama hiç gerek yoktu."

"Şimdi o öldüğüne göre kendini daha iyi hissediyor olmalısın. Hakettiğine kavuştu, değil mi?"

Terry'nin yüzü bulutlandı. "Lance'i öldürüp onu sağ bırakmalıydım. Yaşamını çekilmez hale getirebilirdim."

"Ama bunu zaten yapmıştın sanırım."

"Evet, ama yeteri kadar ıstırap çekmedi. Şimdi de paçayı kurtardı."

"Seni seviyordun" dedim. . .

"Ne çıkar bundan?"

"Hiç. Senin için sevginin önemi yok sanırım." Saate baktım. 16:25.

"Sevgi yalan ve aldatma temelinde dayanırsa önemsizdir. Bana doğruyu söylemesi gerekirdi. Gerçekleri asla paylaşmadı. Seks yaşantımızın suçunun benim olduğuna inandırdı beni. Kendisi yetersizken sanki yetersiz olan benmişim gibi davrandı. Kimi zaman onun ağzını, Olive'in vücudunu emerken, bir sülük gibi onunla beslenirken görürüm. İğrenç."

"Ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Yeteri kadar uzun değil."

"Peki, ya Andy Motycka? Onu yardım etmeye nasıl kandırdın?"

"Para ve tehdit. Havuç ve sopa. Janice onu soyup soğana çeviriyordu. On bin dolar verdim ona. Heyecanlandığı bir anda da eğer kaçmaya çalışırsa Janice'e Lorraine'den söz edeceğimi söyledim." :

"Onu nasıl öğrendin?"

"Birbirimizi yıllardır tanırız. Janice'le evlenmeden önce dördümüz de aynı kolejde okumuştuk Yeni kimliğimi aldıktan sonra tabii."

"Onu da öldürdün mü?"

"Öldürmüş olmayı isterdim. Kaçtı. Ama onu nasıl olsa bulacağım. Çok akıllı değildir."

Kulağımın biraz ağır işitmesine karşın bombanın tıkrıtlarını duyduğuma yemin edebilirdim.

Dudaklarımı ıslattım, "İçinde gerçekten bir saat var mı? Öyle mi çalışıyor?"

Mutfak saatine baktı. "Fazla karmaşık bir şey değil. Olive için hazırladığım daha hassastı, ama onun dokununca patlamasını sağlamak zorundaydım."

"Benim ölmemem büyük talihtir."

"Ölseydin işler çok daha kolay olurdu."

O zaman onun yerde duran hortumu halka biçimine getirmek için eğildiğini hatırladım. Menzilden uzaklaşmak için bir mazeretti bu. Zaman çok kısıydı ama şimdi de çekilen bir çiklet gibi uzayıp sarkmaya başlamıştı. Yaşamımın son anlarını beni öldürecek olan adamla önemsiz şeyler konuşarak geçireceğimi düşünmek çok saçmaydı. Ama neden olmasındı? Yine Olive'in yanımdan bir kuş gibi uçtuğu o anı düşündüm. Öyle bir ölümün insan farkında bile olmazdı. Beni korkutan şey sakat ve yanmış olarak yaşamak, benliğini kaybettiğini hissedecek kadar uzun yaşamaktı. Sonuç ne olursa olsun bir hareket yapma zamanı geldi diye düşündüm. Yaşamın bir kere tehdit edildikten sonra kaybedecek başka neyin vardı?

Çantama uzandım. "Çantamda sakinleştirici hap var, alabilir miyim?"

Birden şaşırıp, tabancayı salladı. "Onu olduğu yerde bırak."

"Çok berbat durumdayım, Terry. Bir Valium'a ihtiyacım var. Ondan sonra beni bağlayabilirsin."

"Hayır. Ona sakın dokunma!"

"Haydi, bu kadarını da hoş gör. Küçük bir istek işte."

Çantamı yanıma çektim, fermuarını açıp elimi soktum,. sevgili .22'liğimin sedef kabzasını yakaladım, emniyeti açtım. Sözünü dinlememiş olmama inanamıyordu, ama ne yapacağını da bilemiyordu. Terry ayağa kalkarken üç metre ilerden çantanın içinden ateş ettim. Ama bunun gözle görünür bir etkisi olmadı. Sanki pantolonuna sıcak sos dökmüşüm gibi havaya fırladı, ama kan falan görmedim, umduğum gibi yere de devrilmedi. Aksine birden canlanarak kuduz bir köpek gibi üzerime geldi. Bir daha ateş etmek için tabancayı çantadan çıkardım, ama o, anda üstüme atlanmış, ikimiz birden yere devrilmiştik. Yumruğunun yüzüme doğru geldiğini görünce başımı sağa çevirdim. Yumruk sol kulağıma indi. Kanapeye tutunarak doğruldum. Tabancamın ne yana gittiğini bilmiyordum ve o da tabancasını bana çevirmişti. Çantamı kapıp fırlattım. Başına isabet etti. Yana savruldu.

Kapıya olan yolumun önünde durduğundan öteki yana dönüp banyoya girdim. Kapıyı kapayıp kilitledim, kendimi yere attım, iki kere ateş etti. Kurşunlar kapıyı delip geçmişlerdi. Banyodan çıkış yoktu. Pencere tam atış yönündeydi. Kendimi savunacak bir şey de göremiyordum. Kapıyı tekmelemeye başladı, Ayağının tahtalar arasından girdiğini gördüm. Elini uzatıp kilidi arandı. Tuvalet sifonunun kapağını kaldırıp eline indirdim. Bir çığlık atıp elini geri çekti. Küfürler ederek bir el daha ateş etti. Birden gedikte yüzü belirdi; beni ararken gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Tabancanın namlusu

bana çevrildi. Düşünebildiğim tek şey sifon kapağını kalkan gibi önümde tutmaktı. Kurşun kapağa çarpıp ikiye kırdı. Terry yine kapıyı tekmelemeye başladı ama darbeleri giderek şiddetini kaybediyordu.

Onun kapının öte yanında devrildiğini hissettim. Olduğum yerde dona kaldım. Numara yapıp yapmadığını bekleyecek zamanım yoktu. Anahtarı çevirdim, kapıya yüklendim, ama açamadım. Yere çömelip delikten baktım. Sirtüstü yatıyordu, gömleğinin göğsü kan içindeydi, ilk ateş ettiğimde yaralamış olmalıydım. Ama devrilmesi uzun sürmüştü. Kan, kabak bir lastikten ağır ağır boşalan hava gibi sızıyordu. Göğsü hâlâ inip kalkmaktaydı. Onun güçlkle çıkan soluklan ardında paketten gelen tıkrıtları duyuyordum.

"Çekil kapının önünden, Terry!"

Ama yanıt yoktu. Masanın üstündeki saat 16:29'u gösteriyordu.

Olanca gücümle ittim ama yerinden kıpırdamadım bile. Oradan çıkmam gerekiyordu. Çılgın gibi çevreme bakınca sifonun kapağının kırık parçasını gördüm. Onu alıp cama indirdim. Cam ön bahçeye doğru kırıldı. Bir havlu alıp kenarda kalan camların üzerine örtüp pencereye tırmandım. Patlamanın şiddeti beni pencereden Superman gibi fırlattı bahçeye. Çimenlerin üstüne düştüğüm anda soluğum kesildi. Bir an bir daha soluk alıp alamayacağımı düşündüm. Başımдан aşağı molozlar yağıyordu. Tepemde bir UFO gibi uçan bir çatı parçası gördüm. Beyaz bir duman belirdi, sonra dağılmaya başladı. Arkamda sağlam görünen duvara baktım. Kanape yatağım araba yolunun ortasındaydı. Minderleri olduğu gibi duruyordu. Evin ön tarafının tümüyle uçmuş olacağını biliyordum. Bütün varım yağum parçalanmıştı. Neyse ki, bu dünyada fazla bir malım yoktu, diye düşündüm.

Yine geçici bir sağırlık başlamıştı ama artık buna alışıyordum. Epey bir süre sonra güçlkle ayağa kalkıp Terry'den geriye bir şey kalıp kalmadığına bakmak için içeri girdim.

SON SÖZ

Henry Pitts dönünce kiralık evinin yerinde bir çukur buldu. Sigortalı olan mülkünün başına gelenlerden çok, yokluğunda benim başıma gelenlere üzölmüştü. Şimdi benim için büyük bir stüdyo inşa ettirmeyi düşünüyor ve bunun için mimarıyla konuşmalara başladı bile. Bir iki giyim eşyası ve bu arada her yere-giydiğim elbiseyle en sevdiğim yeleğimi kurtarabilmişim. Şikâyet edecek neyim olabilirdi ki? Mac benim işime geçici olarak son vermesini başışlatmak için büromu yeniden döşeteceğine söz verdi. Andy Motycka kovuldu ve hakkında suç duyurusu yapıldı. Savcılık herhalde benim adımlı silip yerine onun adını yazmıştır. Daniel patlamadan iki gün sonra Bass ile gitti. Fazla bir şey hissettiğimi söyleyemem. Bütün başıma gelenlerden sonra onun ihaneti çok önemsiz kalmıştı. Durumu inceledikten sonra giderilmesi gereken bir tek konu olduğunu gördüm. Teğmen Dolan'a Terry'nin hesabıma yatırdığı beş bin dolardan özel olarak söz ettim. Teğmen o konuda çenemi tutmamı önerdi, ben de onun dediğini yaptım.

Saygılarımla,
Kinsey Millhone

Sue Grafton _ Esrarengiz'in 'E'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümöyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir. www.kitapsevenler.com web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir. Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum. Bilgi paylaşmakla çoğalır. Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz. Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz... Teşekkürler. Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara. Not sitemizin birde haber gurubu vardır. Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeniz gerekmektedir. Grubumuza üye olmak için kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır. Grubumuzdan memnun kalmazsanız, kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.
Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını
<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>
Burada ziyaret edebilirsiniz.
saygılarımla.
Sue Grafton _ Esrarengiz'in 'E'si